

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

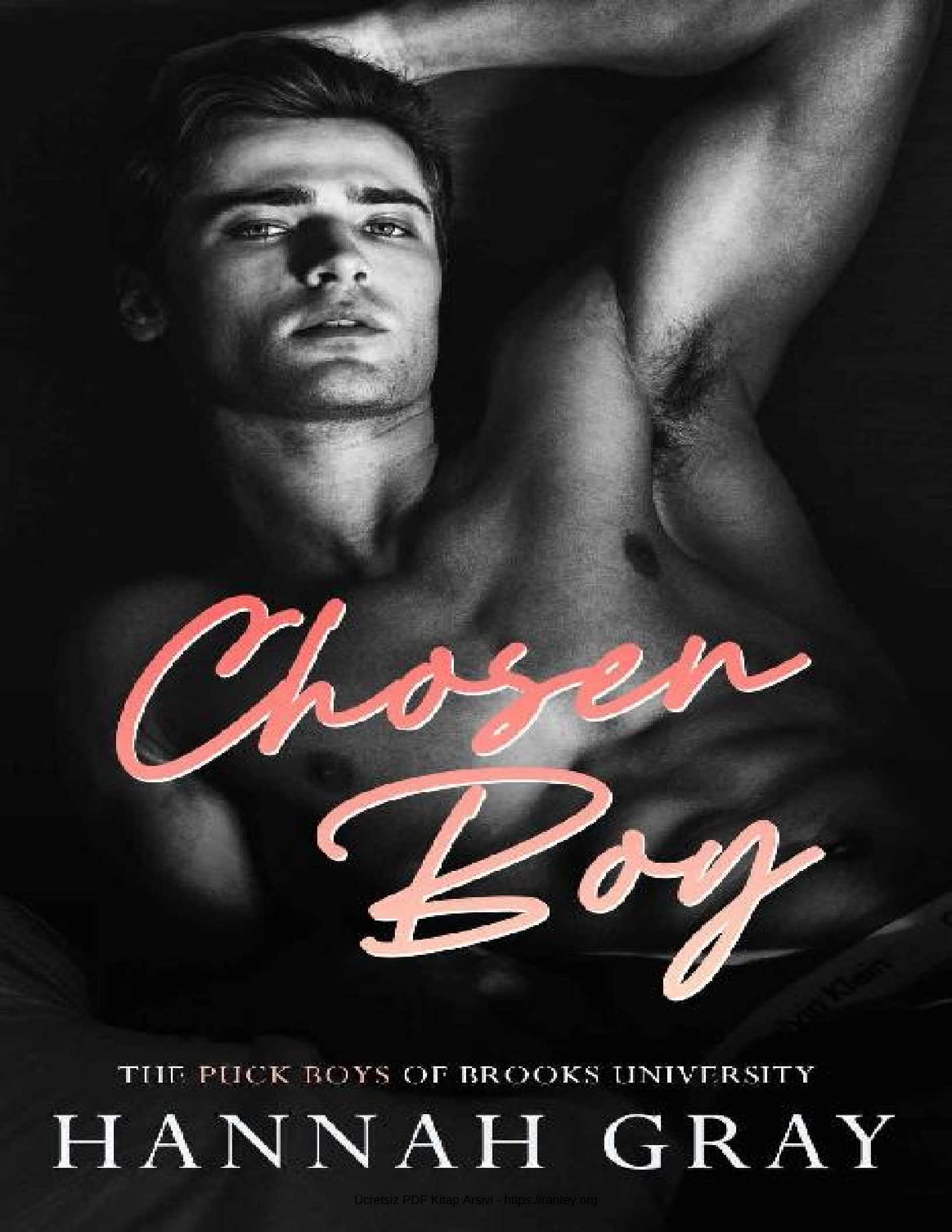
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Chosen Boy

THE PUCK BOYS OF BROOKS UNIVERSITY

HANNAH GRAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

H .fi N NAH AY

Telif hakkı© 2023 by Hannah Gray
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi www.authorhannahgray.com adresinde

ziyaret edin Kapak Tasarımcısı: Amy Queau, Q

Design Fotoğrafçı: Renie Saliba

Alternatif Kapak Tasarımcısı: Sarah Grim Sentz, Enchanting Romance Designs

Editör ve İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,

www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[çalma](#)

[listesi](#)

[prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[yazar hakkında](#)

çalma listesi

Spotify'da *Chosen Boy*'a ilham veren müzikleri dinleyin. "Snooze" by

SZA

Shawn Mendes ve Justin Bieber'dan "Monster" John

Legend'dan "All of Me"

Lauren Watkins'ten "Shirley Temple"

Hinder'dan "Thing for You"

Tate McRae'den "she's all i wanna be"

Post Malone'dan "Chemical"

Ed Sheeran'dan "Perfect"

Taylor Swift'ten "Bad Blood"

"Close to Me" Ellie Goulding, Diplo ve Swae Lee eşliğinde "Wine into

Water" Morgan Wallen

"This Feeling" The Chainsmokers, Kelsea Ballerini ile birlikte

Thomas Rhett'in Danielle Bradbery ile birlikte seslendirdiği "Playing with Fire"

önsöz

Sutton

On Yedi Yaş

Battaniyemi biraz daha yukarı çekip bacaklarımı pelüş şezlonga doğru kıvrırken yağmur pencereye vuruyor. Burası yıllar önce babam yaptırdığından beri kitap okumak için en sevdiğim yer. Burası aynı zamanda kendimi görünmez hissedebildiğim tek yer çünkü hizmetçimiz Gert'ten başka kimse buraya gelmiyor. Yine de nedenini hiçbir zaman anlayamadım. Evin en yüksek noktasında, evimizin arkasındaki dereye bakan manzara benim favorim. Hiçbir zaman açık havayı seven bir kız olmadım. Bu yüzden böyle yağmurlu yaz günlerini özlüyorum.

Yağmur giderek şiddetleniyor ve aniden pencereye vuran devasa yağmur damllarına dönüşerek camdan bakmayı imkânsız hale getiriyor. İç çekiyorum, sessizce ailemin bugünkü geleneksel barbekü partisini iptal etmesini umuyorum. Bunun pek mümkün olmadığını gayet iyi biliyorum. Ailem iptal etmeden önce tüm partiyi evimizin içine taşırdı. Çünkü *bu yazın en önemli olayı*. İyi tarafından bakarsak, bol miktarda içki olacak. Ve ben gizlice içmekte çok iyiyim.

"Tak, tak," diyor Gert'in sesi içeri girmeden önce. "Evladım, hâlâ eşofmanlarınla geziyorsun. Duş alma ve yemek için hazırlanma vaktin geldi."

Gert bebekliğimden beri bizimle ve şu anda on yedi yaşında olmama ve birkaç ay sonra lise son sınıfa geçecek olmama rağmen benimle hala küçük bir çocukmuşum gibi konuşuyor. Şu altmışlı yaşlarının sonlarında ve giderek yavaşlıyor. Bu evde geçireceği yılların sınırlı olduğu açık. Kendi çocukları ve torunları var ama ailemin onu yanlarında tutmak için çok para ödediğini biliyorum. Bizim için her şeyi yapıyor.

Bir kolumu yüzüme kapatıp yan yatıyorum ve inliyorum. "Dışarıda tam anlamıyla sağanak yağmur var. Gök gürültüsü duyduğumu ve şimşek gördüğümü biliyorum. Herkesi buraya sürükleyip *pahalı* ayakkabılarının mahvolmasına neden olmak yazık olur." I

ona bakmadan önce öğürüyormuş gibi yaptı. "Ya birine yıldırım çarparsa?" Gözlerim büyüdü. "İşte *bu* işleri ilginçleştirir."

"Tamam, Bayan Tavır." Başını sallıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Bunun sana göre olmadığını biliyorum ama bir kasırga olması lazım ve o zaman bile muhtemelen iptal etmezler." Bankın ucuna oturuyor ve bileğimi okşuyor. "Ayrıca, önümüzdeki bir saat içinde hava açacak ve tekrar ısınacak."

"Mükemmel," diye mırıldandım.

"İyi tarafından bak. Thompson'lar geliyor. Bu da Haley'i görebileceğin anlamına geliyor. Siz arkadaş değil misiniz?"

"Öyle ." Durakladım. "O iyi biri." Gözleri kısıldı. "Ama?"

"Ama onunla birlikte ailesi de geliyor. *Ve* erkek kardeşi." Başımı hafifçe sallayarak nefes alıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse? Bence o adam bir alet."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bileğimi son bir kez okşayıp ayağa kalkıyor. "Onun kendini inandırdığın kadar kötü biri olduğunu sanmıyorum. Senin gibi ailesinin de başarılı olması için ona büyük baskı yaptığını unutmamalısın. Bu tür beklentilerin ağırlığını biliyorsun." Ve sonra kapıya doğru yöneldi. "Hemen hazırlanmaya başla. Biz farkına varmadan misafirler gelecek ve annenin giymeni istediği elbiseyi yatağının üzerine koydum." Bana küçük bir uyarı bakışı atıyor. "Onun seçtiği elbiseyi giy, Sutton. Eğer giymezen, bunu duyan ben olacağım."

"Evet, patron hanım," diye .

Thompson ailesi eyaletin bu tarafındaki en zengin insanlardan oluşuyor. Çünkü Hunter'ın babası Henry, kardeşleriyle birlikte Tennessee'nin en seçkin doktorları olarak kabul ediliyor. Ve bu sadece onlarla başlamadı. Hayır, nesilden nesile geçmiş. Bu yüzden Hunter ve kız kardeşi Haley'nin onların izinden gitmesi bekleniyor. Tıp fakültesine kadar.

Benim ailem de Tennessee'nin en zengin aileleri arasında yer alıyor. Sanırım ailelerimizin arkadaş olması çok doğaldı. Özellikle de birbirlerine yardım edebilecekleri aşıkardığı için. Thompson'lar yeni bir inşaat iznini onaylatmak için biraz daha itici güce ihtiyaç duyduklarında, babam senatör olarak biraz nüfuz sahibi oluyor. Ve babam kampanyaları ve bağış kampanyaları için biraz daha desteğe ihtiyaç , Thompson'lar birkaç milyon borç vermek için oradalar.

Ancak Thompson'lar sığ ve kibirliyen, Hunter farklıdır. Onların ulaşmak için çabaladığı mükemmel imaja uymuyor. Yine de kusursuz görünüyor. Gülüşü çok kusursuz. Karın kasları? Hiç karbonhidrat yiyor mu? Ve beni çalımından bahsetmeye bile başlatma. Kaba. Kimse bir odada her kadının -ve muhtemelen birkaç erkeğin- kendisini süzdüğünü biliyormuş gibi yürüme cüretini göstermemeli. Ama o yapıyor. Ve bu iğrenç. Kahverengi saçları parmaklarını geçirebileceği kadar uzun. Ve aptalca bir nedenden ötürü sürekli o ukala, çocuksu sırıtışını sergiliyor. Çılgınca seksi çünkü uğraşmasına gerek yok.

Ama onun en çekici yanı ne? Koyun değil. Ailesi küçükken hokey oynamasına izin vererek büyük bir hata yapmış. Ve sonra buzda olmak onun tek gördüğü şey oldu. Doktor olmak mı? Unutun bunu. Bir hastanede takılacağı tek zaman, kaçınılmaz olarak bir maçta oynarken sakatlandıktan sonradır. Bu çocuk gözünü NHL'ye dikmiş. Bu da ailesini çıldırtıyor. Onlara göre, muayenehanelerine katılmaktan başka bir geleceği yok. Delicesine büyük muayenehanelerine. Eyaletin her yerinde açılan yeni yerlerle sürekli büyüyen bir muayenehane. Annesinin bir bilim insanı olması, her zaman bir şeyleri iyileştirmeye çalışması ve babasının Güney'deki en iyi cerrahlardan biri olmasıyla tanınıyorlar. Ama Hunter'ın istediği bu değil. Ve bunu açıkça belirtti.

Ve sanırım bu anlamda onu anlıyorum. Ne de olsa günlerimi otantik, gerçek benliğim olabileceğim anı bekleyerek geçirdim. Çünkü tüm hayatım boyunca bir sahtekârdım. Kendimi bildim bileli özel bir kız okulunda öğrenci olmaktan tutun da, kıçlarına öyle bir sopa sokulmuş gibi görünen insanlarla birlikte yürüyen, doktor *ahhh* deseler boğazlarındaki sopanın tepesini görecekt kadar huysuz bir country kulüp üyesi olmaya kadar. En pahalı kıyafetleri giymek zorunda kalıyorum. Ve tabii ki babamın kampanyaları için düzenlenen iğrenç bağış toplama etkinliklerine katılıyorum. Ama yakında bir gün, küçük kafesimden çıkıp özgür olacağım. Ulaşılamaz beklentilerden kurtulacağım. Sırf senatörün kızı olduğum için sürekli mükemmelmışim gibi davranmaktan kurtulacağım. Ve umarım ailemin benimle ilgili gelecek planlarından da kurtulurum.

Ben bir bale dansçısıyım. Ben . Ama ne ?

Beni daha sofistike gösterecek bir şey olarak başlayan bu iş, sonunda bana gerçek bir amaç duygusu veren tek şey oldu. Ama ben bile yıllar içinde bundan sıkıldım. Sanırım kendinizi gerçek mükemmelliğe ittiğinizde, olan şey bu.

Özellikle de herkes mükemmelliğin sadece bir fantezi olduğunu bildiği için. Gerçek değil. Ama yine de ona mümkün olduğunca yaklaşmam gerekiyor. Yine de itiraf etmeliyim ki şu anda boktan ciğerlerim bu yolculuğu pek de kolay kılmıyor. Görünüşe göre astım ve yoğun dans pek de iyi bir ikili değil.

Ama annemin de dediği gibi, astımı vasat olmak için bir bahane olarak kullanabilirim ya da daha çok çabalayabilirim.

Ve seçilemediğimde ailemin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesine dayanamadığım için, sanırım daha çok çalışacağım. Daha çok deneyeceğim ve umarım bu beni sonsuza dek yıkmaz.

Avcı

Birkaç hafta içinde buradan gideceğim için çok mutluyum. Tanrım, bu boktan nefret ediyorum.

Gömleğim beni bir pislik gibi gösteriyor. Uyumsuz olduğumdan değil, bu şeydeki herkes aslında bir dangalak. Ama Senatör Savage ve eşi yıllardır ailemin en iyi arkadaşları. Kötü insanlar değiller ama sahip oldukları şeylere ve sosyal merdivenin neresinde olduklarına şeyden daha çok önem veriyorlar. Çok sığlar. Asfalt yoldaki lanet bir su birikintisi kadar.

Benimkine benzer şekilde düzenlenmiş büyük arka bahçeye doğru yürürken ellerimi ceplerime sokuyorum. Etrafında bolca oturma alanı ve şemsiye bulunan bir yüzme havuzu. Burası sadece en seçkinlerin hoş karşılandığı gösterişli bir parti için mükemmel bir yer. Ben oraya ait değilim.

Kız kardeşim ailemden ve benden kaçıyor ve nereye -daha doğrusu kime- kaçtığını anlamak için bakmama gerek yok. Ama yine de bakıyorum. Soluk mavi elbiseli kıza bakıyorum, siyah saçları gevşek bir örgü halinde toplanmış, omzunun üzerinden akıyor.

Sutton Savage. Büyük bir kaltak suratıyla metanetli bir melek. Bu berbat dünya için fazla güzel ama bunu fark edemeyecek kadar da inatçı.

Attığı her adım hesaplanmış. Haley'e doğru süzülüyor, her zamanki gibi zarif çünkü bir odanın içinde tam anlamıyla süzölmek üzere eğitilmiş.

Çocukluğundan beri ailesinin dans konusunda onu kırma noktasına kadar zorladığını gördüm. Yine de hareket etme biçiminde, bunu yapmayı sevdiğini açıkça gösteren bir kolaylık var. Ailesinin mükemmellik ihtiyacı yüzünden henüz şımarmamış. Onu anlıyorum. Sayılır. Ama savunduğu her şeyden de nefret ediyorum. Ailesi ne derse onu yapıyor. Zıpla derlerse, "*Ne kadar yükseğe?*" diye soruyor. Gülümse derlerse, mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. Ama içten içe kayıp bir ruh olduğu çok açık.

Hiç sempati duymadığım biri çünkü içinde hiç mücadele yok. Zerre kadar. Kafesine kapatılmış küçük bir kuş, kapıyı açıp dışarı uçmaktan çok korkuyor. Ve bu yüzden, ne kadar güzel olursa olsun, onunla romantik olarak ilgilenmiyorum. Böyle birinden nasıl etkilenebilirim ki?

bir şey ifade etmiyor mu? İçten içe ölmekte olduğu gözlerinden açıkça belli olsa bile.

Ayrıca, bir kız arkadaşım var. Altı aydır aynı kız arkadaşım. Sevdığım ve güvendiğim. Ve onun hakkında en iyi şey? O *bu* dünyadan gelmiyor. Normal büyüklükte bir evden geliyor. İsteddiği her halt için üniversiteye gitmesine izin veriliyor. O benim için mükemmel. Ve ailemin ondan nefret etmesi umurumda değil.

Kardeşim Holden'ın yedi yaşından beri Sutton'a aşık olduğunu söylemeyi unutmayalım. Ve şimdi öldüğüne göre, bu Sutton'ı daha da az çekici kılıyor. Sonuçta, ölü kardeşimin istediği kızı isteseydim nasıl bir kardeş olurum?

Sutton'ın gözleri benimkileri buluyor ve kaskatı kesiliyor. Neredeyse siyah olan saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp bana sırtını dönüyor ve kız kardeşimin anlattıklarına odaklanıyor. Benim tek başıma varlığım Sutton'ı her zaman huzursuz etmiştir ve sanırım bunun nedeni çocukluğumuzdan beri onun için bir pislik olmam. Ailemiz hep onun bir gün kardeşimle evleneceğini umardı. Ve o öldüğünde, sanırım bir sonraki en iyi şey bendim.

Siktir et.

Onları yatıştırmak için Brooks Üniversitesi'nde tıp dersleri almayı kabul ettim, ancak iyi bir tıp programı olan bir okula gitmemin en büyük nedeni kesinlikle o üniversitenin ülkedeki en iyi hokey programlarından birine sahip olması. Ayrıca bana oynamam için tam burs teklif ettiler. Ailemin gözlerini devirmesi, *hokey* kelimesiyle alay etmesi ve profesyonel olabileceğim fikrine kıkırdaması benim için önemli değildi çünkü gerçeği biliyordum. Doktor olamayacağım. Asla Tennessee'ye dönüp ailemin mirasını devam ettirmeyeceğim. NHL'de oynayacağım.

Ve ne düşünürlerse düşünsünler, o kıza bir şans vermeyeceğimden eminim.

1

Sutton

İki Yıl Sonra

Otobüsün camından dışarı bakıyorum, kendime neye bulaştığımı ve bunun bir hata olup olmadığını soruyorum. Potansiyel olarak hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak .

Sadece bir yıl sonra Juilliard'dan ayrılıp Georgia'daki Brooks Üniversitesi'ne geçmek hayatımda verdiğim en düşüncesizce karar olabilir. Tamam, onu geç. *Kesinlikle* benim en düşüncesizce kararımdı. Ve genellikle riskleri tartmadan adım atmayan biri olarak - dans ettiğim zamanlar hariç - herkesi şok ettim. Ve bu şok -ve tam bir hayal kırıklığı- ailemin benimle ilişkisini kararına yol açtı. Tam anlamıyla. Maddi olarak. Duygusal olarak. Varlığımı hayatlarından çıkarabilecekleri her yolu denediler.

Görünüşe göre, kızınız Juilliard gibi prestijli bir okula girebilmek için hayatı boyunca çalışmışsa, bu kadar kısa sürede yatay geçiş yapması pek de ideal değil. Ama bir yandan bu karar düşüncesizce alınmış gibi görünse de, diğer yandan ailemin doğduğum günden beri üzerime yüklediği gerçekçi olmayan beklentilerden bıkmıştım. Tükenmişim. Ve bu yorgunluk beni sakatlıyordu. Buna bir de astımımın tam yarışmamı zorlaştıran sefil bir sürtük olduğu gerçeği eklenince kırılıyordum. Yavaş yavaş kendimi kaybediyordum. Ya çekip gidecektim ya da aklımı tamamen yitirecektim.

Şimdi, ikincisinin daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum.

Brooks'un dans programını Juilliard'la kıyaslamak, McDonald's ile Chick-fil-A'yı kıyaslamak gibidir. İkisi de fast food olsa da kıyaslanamayacağını herkes bilir. Ve bu durumda, Brooks kesinlikle McD's. Ama benim için sorun değil. Çünkü doğrusu, Juilliard gibi bir yerde dans etmek artık içimde yoktu. Büyük bir göldeki küçük bir balıktım. Brooks'ta, bir su birikintisinde büyük bir balık olacağım. Bu ihtimali daha çok seviyorum.

İyi haber şu ki Brooks beni aralarına aldıkları için çok heyecanlıydı ve beni yurt yerine bir eve yerleştirdiler. Evin dezavantajı ise... üç dansçı daha barındırıyor olması. Yıllar içinde dansçılar hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da yoğun olduğumuz kadar şirret olduğumuzdur.

Seçtiğim okulun aynı zamanda ailemizin rakibinin oğlunun okuduğı okul olmasının da bir faydası olduğunu sanmıyorum. Thompson ailesi hayatımın büyük bölümünde ailemle en iyi arkadaş olmuş olabilir ama yaklaşık iki yıl önce her şey değışti. Ve şimdi, soyadım yüzünden benden nefret eden bir adamla aynı kampüsü paylaşıyor olacağım. Ve bu sorun değıl. Çünkü hislerimiz karşılıklı.

Hunter Thompson'ı en son birkaç yıl önce ailemin barbekü partisinde gördüğümü hatırlıyorum. Bütün gün yağmur yağmış, iptal edileceğine dair umutlanmışım ama herkes gelmeden hemen önce güneş açmıştı. Bu da beni, çoğuna katlanamadığım insanların arasına karışmak ve onlarla sohbet etmek zorunda bırakmıştı. O gece Thompson'lar gitmeden önce Hunter'ın ailesi ve benim ailem bir tür anlaşmazlığa düştüler. Karşılıklı konuştular. Ve o andan itibaren, yeminli düşmanlar olduk. Bu Hunter ve benim işime yaradı çünkü zaten birbirimizden nefret ediyorduk. Ama Haley... o farklı bir hikayeydi. Nazik, tatlı ve düşünceliydi. Benim olmadığım her şey o vardı. Ve şimdi... benden nefret ediyor. Benim de ondan nefret etmem gerekiyor ama içten içe edemiyorum. Belki biraz daha sık kafalı kardeşi gibi olsaydı, bunu kolayca yapabilirdim.

Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. Bu pis kokulu otobüste daha saatlerim var. Gözlerim ağırlaşıyor ve uğuldayan motorun, tıkırdayan koltukların ve etrafımı saran bitmek bilmeyen gevezeliğin sesiyle uyumaya bırakıyorum kendimi.

Sarı eve bakıyorum. Siyah kapı gibi beyaz pencere kaplaması da hafifçe yontulmuş. Ama bir karakteri var. Verandanın önüne çiçekler ekilmiş ve onları oraya tam olarak kimin koyduğunu merak ediyorum. Eve giden yürüyüş yolu biraz fazla büyümüş, biraz bakıma ihtiyacı var. Ama burası ev gibi. Ve nefret etmiyorum. İçerideki piliçler? İşte bu hala tartışmaya açık.

Omuzlarımı geriye iterek nefes alıyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Sorun değil," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen çok iyi davranacaklardır. Her şey harika olacak."

"Hah, kendine istediğin kadar bunu söyle," diyor hemen arkamdan bir kadın sesi ve ben çılgık atarak etrafımda dönüyorum.

"kopardın!" Nefesim kesildi. "Düşündüm ki-"

"Burada kendi kendine konuşurken kimse seni duyamaz mı?" Çilek sarısı saçlı ve Levi's tulumlu kız çenesini eve doğru uzatırken bir kaşını kaldırıyor. "Kızım, bir evde diğer üç kaltakla birlikte yaşıyorsan, etrafta *her zaman* birileri vardır." Yeşil elmasından bir ısırık alıyor. Gerçekten de tahammül edemediğim tek elma türü. "Bir yandan, bu kötü bir şey değil çünkü her zaman sonsuz bir tampon kaynağı var. Diğer yandan, eğer hepimiz aynı anda regl olursak, bu büyük bir orospu festivali olur." Gülümseyerek elini uzatıyor. "Ben Ryann. Ryann Denver. Ve evet, benim bir erkek ismim var. Hayır, ailem bu ismi seçerken benden nefret etmedi."

Gardımı almış bir şekilde bir süre onu inceledikten sonra sonunda elini sıkmadan önce gülümsüyorum. "Ben Sutton."

Elimi bırakarak eve doğru ilerliyor ve beni takip etmem için başıyla işaret ediyor. "Güven bana ev kızı, senin kim olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Sen Sutton Savage'sın. Senatörün kızı. Elit dansçı. Juilliard terk. *Grease*'deki Frenchy gibi, ama çok *çok* daha büyük bir anlaşma ve saçın bir Paskalya yumurtasından daha gotik görünüyor."

Ayaklarım onu boyalı merdivenlerden yukarı doğru takip ederken kaşlarımı çatıyor, başımı geriye atıyorum. "Um... teşekkürler?"

Eli kapıya uzanıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Bunun bir iltifat olduğunu kim söyledi?" Tek spor çantama doğru başını sallayarak kafası karışmış görünüyor. "Geri kalan ıvır zıvırın nerede? Senatörün kızının buraya tek bir çantayla gelmeyeceğini biliyorum."

Omuz silkerek onu içeri kadar takip ettim. "Şey, bu yaptı. Ve bu bir spor çantası.

Bir sürü bok tutuyor."

Girişten geçip oturma odasına giriyoruz, bir kız büyük boy kapüşonlu bir tişört ve egzersiz şortuyla kanepede uzanıyor.

"Hey, Lana, yeni oda arkadaşımız geldi," diye sesleniyor Ryann ve Lana kumandayı *One Tree Hill*'i duraklatmak için tıklatıyor.

Nathan'ın sonunda kafasını kışından çıkarıp şarkıcı olmak için kaçan Haley'i affettiği bölüm. Keşke oynamaya devam etmesine izin verseydi de muhtemelen onuncu kez yeniden yaşayabilseydim

Şimdi. Yine de kaç kez izlemiş olursam olayım, her seferinde kalbim göğsümün içinde sıkışıyor.

Lana'nın gözleri üzerimde aşağı yukarı geziniyor, beni ölçüp biçiyor. "Sen Alabama valisinin çocuğu falan mısın?"

"Senatör," diye düzeltiyor Ryann benden önce. "Ve Tennessee, salak, Alabama değil."

"Domates, tomahto." Lana omuz silkiyor. "Güney'de her şey aynı, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum, dinlenmekte olan kaltak suratımı uzak tutmaya çalışarak gülümsemeye çalışıyorum, ancak felç geçiriyormuşum gibi görüldüğümünden eminim. "Hepiniz buralardan mısınız?"

"Sikeyim hayır." Lana bir kahkaha attı. "New Hampshire."

"Kanada," diyor Ryann umursamaz bir tavırla, tırnaklarına bakarak.

Evin etrafına bakarak omuz silkiyorum. "Dördüncü oda arkadaşı nerede?"

"Poppy şu anda evde değil. Adı kulağa filmdeki küçük pembe trol gibi tatlı ve masum gelse de... o aslında bir sürtük," diyor Ryann, hiç etkilenmeden. "Sadece onun yolundan çekil, iyi tarafını tut ve her şey yoluna girsin."

Başımı sallamaya başlıyorum ama Lana'nın kahkahası beni durduruyor.

"Ryann, Sutton'ın nereli olduğunu bilmiyormuş gibi davranırken şaka yapıyordum. O Sutton Savage. Hepimiz Juilliard'ı burada olmak için bıraktığını biliyoruz. Brooks'ta. Her zaman gitmeyi hayal ettiği okulu bıraktığı ve korkulan bir dansçı olduğu için Poppy'nin boktan listesinde zaten." Bana yarı sempatik, yarı sert bir sırıtişla bakıyor. "Poppy çok gergin. Dansının seni ne kadar ileriye götürdüğüne bakılırsa sen de öylesin." Omuz silkiyor. "Bunun *Açlık Oyunları* gibi olduğunu söylememe gerek yok. Sadece yap, boo. Poppy'nin seni etkilemesine izin verme. Çünkü güven bana, zayıflık kokusu alırsa - bir tutam bile olsa - öldürmek için içeri girer."

"Gerçek anlamda ya da ..." Gözlerimi kocaman açarak söylüyorum.

Sadece omuz silkiyor. Ve ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerinde geriyor, uzun sarı saçlarını omuzlarına atıyor ve adeta sekerek uzaklaşıyor.

Ryann tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki omzumu dürtüyor. "Az önce söylediği şey için endişelenme. Poppy biraz şırettir ama kötü biri değildir. Sadece en iyisi olmak istiyor." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama artık sen geldiğine göre... o değil."

"Daha dans ettiğimi bile görmediniz," diye kestirip atıyorum.

"Oh, inan bana, öyle. On bir yaşından beri senin hakkında bir sürü dedikodu var. Ne kadar iyi olduğunu biliyoruz." Burnunu kıvrıyor. "Ama buraya gelmek için Juilliard'ı da bıraktın. Bu da akıl sağlığını sorgulamama neden oluyor."

"Brooks'un iyi bir dans programı da var!" Kollarımı havaya kaldırdım. "Juilliard gibi olmayabilir ama yine de Güney'deki en iyi dans programlarından biri."

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Boş vereceğim. Şimdilik. Ama bir gün bana New York'tan ayrılmanın gerçek nedenlerini anlatacaksın." Merdivenlere doğru ilerlerken parmağını kaldırıyor. "Şimdi gidelim. Sana evi ve odanı gezdireceğim. Belki Poppy eve gelmeden bıçakları saklamana bile yardım ederim."

Gözlerimi açtığımda bir kahkaha atıyor. "Şaka yapıyorum. Sayılır."

Harika. Annemden kurtuldum ve şimdi de Poppy adında bir dişi şeytanla uğraşmak zorundayım. Harika.

Hunter

Giyinmeyi bitirdim ve dolabımı kapattım. Duştan sonra bile nefes nefese kalmıştım. Belki de Koç haklıdır; belki de bu sezonu berbat geçiriyoruzdur. Geçen sezondan beri antrenmanlara hiç ara vermedim ama işte buradayım, daha önce hiç hokey oynamamışım gibi oflayıp pufluyorum ve günde bir buçuk paket sigara içiyorum. Tıpkı dünkü antrenmandan sonra olduğu gibi. Ve ondan önceki gün ve ondan önceki gün.

Link Sterns yanımdan geçip çıkışa yöneldi.

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı . "Dostum, ateş nerede?"

Dönüp sırtıyor. "Sen neden , Thompson?"

Etrafıma bakındım. "Kıçın yanıyormuş gibi koşarak çıkıyorsun buradan. Siktir, kıçını düzgünce fırçalayacak vaktin olduğundan bile emin değilim. Eminim hâlâ kokuyorsundur."

"Güven bana, kıçımı fırçaladım. Ve taşaklarımı da, kız arkadaşımın kendini oynak hissetme ihtimaline karşı." Kaşlarını oynatıyor. "Bu yaz yeterince sıkı antrenman yapmadığınız için kıçınız formdan düştü diye surat asan siz Debbie Downer'larla takılarak vakit kaybedecek değilim ya? Ayrıca, Tate'i yemeğe çıkaracağım."

Ve ben cevap veremedim, o orospu çocuğu gitti. Ve anlıyorum, kız arkadaşı Tate'e deliler gibi aşık.

Yıllarca benim de bir kız arkadaşım oldu, Paige. Ama ailem ondan kaçtı, sırf ailesinin benimki kadar parası olmadığı için ona sürekli bizden daha değersiz olduğunu hissettirdi. Benden ayrıldığı gün, daha önce aileme hiç bu kadar kızmamıştım ve bu bir şey söylüyor çünkü beni kızdırmak için çok şey yapıyorlar.

Paige istediğim her şeydi. Normal biriydi ve tipik bir yetiştirilme tarzına sahipti. Tatlı ve sıcaktı. Benim için çılgın beklentileri yoktu. Beni ben olduğum için seviyordu - ta ki bir buçuk yıl önce beni terk edene kadar. Bunun en iyisi olduğuna dair saçma sapan şeyler söyledi ama gerçek haftalar sonra ortaya çıktı. Ailem onu korkutmuş, benden uzak durması için tehdit etmişti. Eğer onu geri alabilirsem ailemle ilişkiyi kesebileceğimi söyledim ama o reddetti.

Daha da çılgınca olanı, birkaç yıl öncesine kadar ailem şirret Sutton Savage ile birlikte olmamı çok istiyordu. Hepsi kendi kişisel çıkarları için. şimdi, ailelerimiz birbirlerinden nefret ediyor, ki bu ironik çünkü Sutton'ı ilk gördüğümden beri ondan nefret ediyorum.

şimdi, Paige ve ben bazen takılıyoruz. Ve sonra, o gittiğinde ya da ben eve döndüğümde, bir buçuk yıl sonra bile, bu hiç kolay değil. Ama rastgele takılmalarımız ondan alabileceğim tek şeyse, bunu kabul ediyorum. Tamamen aklımı sikse bile.

Bir gün onu geri alacağım. Profesyonellerden o telefonu aldığımda, ailemin mirası söz konusu olduğunda paçayı kurtarmış olacağım.

2

Sutton

Oturacak bir yer bulmak için attığım her adımda midemde büyüyen bir tedirginlikle Business sınıfına giriyorum. Orta sıraya yerleşiyorum. Muhtemelen çağrılmayacağım ama sınıfın en arkasında tembel biri gibi de görünmeyeceğim. Hızla bir koltuğa yerleşip çantamı yanımdaki sandalyeye atıyorum ve eşyalarımı çıkarıyorum. Bu tam olarak içinde olmak istediğim bir sınıf değil, ama dansla ilgili işler yolunda gitmezse, bir yedek plana ihtiyacım var.

Yerleşmek ve kampüsü keşfetmek için birkaç günüm oldu, oldukça şirin ve çok temiz olduğunu ve bir güvenlik duygusu olduğunu görüyorum.

Oturduktan birkaç dakika sonra tanıdık bir ses tatlı tatlı "Bu koltuk dolu mu?" diye sordu.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Ryann'ı görüyorum ve sınıfta gerçekten tanıdığım birinin olması beni daha iyi hissettiriyor. Çilek sarısı saçları, delici yeşil gözleri, burnuna ve yanaklarına serpiştirilmiş çilleriyle bana göz kırpmıyor.

"Sanırım değil," diye şaka yapıyorum. Çantamı koltuktan çekerek ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Senin de bu dersi aldığını fark etmemiştim."

"Oh, evet. Bir gün iş sahibi belalı bir sürtük olacağım. Sadece bana işimle ne yapacağımı sormayın çünkü hiçbir fikrim yok." Gülümsüyor, oturuyor. "Koltuk için teşekkürler. Seçeneklerim senin yanında oturmaktı; ön sırada oturan, cebinde iç çamaşırı taşıyıp zaman zaman koklayacakmış gibi görünen adam ya da Karen'a benzeyen, beş bin soru sormaya ve müdürle konuşmayı talep etmeye hazır şu hatun."

"En güvenli seçim olduğuma sevindim." Kıkırdıyorum. "Yani, beni sadece bir haftadır tanıdığını biliyorum, ama külot koklamama ya da yöneticilerle konuşmama eğilimindeyim, yani bu konuda güvendesin."

Şimdiye kadar üç kadınla birlikte yaşamak korkunç değildi. Günün her saati evde olmamak için meşgul olmaya çalışıyorum.

Dans birkaç gün önce başladı ve diğer kızların da beni uyardığı gibi Poppy soğuk biri. Ama aynı zamanda çok yetenekli ve beni bir tehdit olarak görmeyi bırakırsa arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Diğer kızlara Poppy'yi sordum.

Ailesinin de bale kariyerinin arkasındaki itici güç olduğunu bilecek kadar. Yani, eminim ki kırılma noktasına kadar zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilen başka biri varsa, o da odur.

Profesör odanın önüne geldiğinde Ryann bana son bir kez sırtmadan önce, "Poppy'nin seni henüz uykunda bıçaklamadığını görmek güzel," diye fısıldıyor.

Ve , derslerin birinci günü resmen başlamış oldu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra esniyorum ve kollarımı arkama doğru uzatıyorum.

"Demek iş, ha?" Ryann bir kaşını kaldırarak soruyor. "Sadece dans sanatını öğrenmek için burada değil misin?"

"Düşündüm de, ne olacak ki? Yedek bir plana sahip olmaktan zarar gelmez, değil mi?" Omuz silktim.

"Doğru." O da aynı fikirde. "Hey, biliyorum bunu sana evde de sorabilirdim ama diğerlerinin duymasını istemedim. İş aramıyorsun, değil mi? Yani, Savage gibi bir soyadın ve senatör bir baban olduğunu biliyorum, çalışmana gerek yok. Ama... yine de iyi para."

"İş nedir?" Bir kaşımı kaldırarak söylüyorum.

Ayağa kalkarak çenesini kapıya doğru salladı. "Neden sana göstermiyorum? Sonra da çalışmak isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz."

"Beni öldürecek misin?" Onu sınıfın önüne kadar takip edip kapıdan çıkıyorum. "Çünkü okul yılıma bu şekilde başlamak istemiyorum. Daha kampüsteki pastaneyi bile deneyemedim."

"Hayır, zaten benden daha hızlı koşacak gibi görünüyorsun. Ve bana sorarsan, fırın abartılıyor. Bokları kurumuş ve kahveleri de iğrenç," diye karşılık veriyor özür dilemeden. "Bu iş... şey, seni oraya götürmek benim için açıklamaktan daha kolay. Ama seni uyarayım, kalbi zayıf olanlara göre değil. Ve senin gibi bir prenses gibi büyümüş biri için muhtemelen konfor alanının çok dışında olacak."

", ilgimi çekti." Postacı çantamı omzumda biraz yukarı kaldırıyorum. "Hadi gidelim."

Arabasına doğru ilerlerken "Seni uyarmadığımı söyleme," diye cilveleniyor.

Kendimi neye bulaştırıyorum?

"Bir şekilde, bunun açıklanabilir olduğunu hissediyorum." U şeklindeki geniş kabine oturduğumuzda ona bakıyorum. "Tek bir kelimeyle bile," diye kestirip atıyorum. "Bir. Tek. Kelime. O kelime de ... *striptizci*."

"Bunun ne eğlencesi olabilirdi ki?" diye sesleniyor müziğin içinden. "Ayrıca, bize striptizci denmesinden hoşlanmıyoruz. Bu çok ... eski moda ve aşağılayıcı. Biz egzotik dansçılarız."

"Bence bu *tamamen* aynı şey. Ne fark eder ki?"

"Fark şu ki, ben arka odada kimsenin sikini yalamıyorum!" Kaşlarını kaldırıyor. "Dans ediyoruz. Para alıyoruz. Hepsi bu."

"Neden herkes maske takıyor?" Dansçılara doğru başımı sallıyorum, hepsi gözlerinin üzerinde maskeli balo benzeri narin maskeler takıyor. "Bu her zaman taktığınız bir şey mi? Yoksa bu gece özel bir durum mu var? *Grinin Elli Tonu* gibi bir şey mi?"

"Kampüse sadece yarım saat uzaklıkta olduğu için buradaki dansçıların çoğu Brooks'ta öğrenci. Buranın sahibi kızlarını korumayı seven bir kadın. Bu nedenle bir süre önce her dansçının maske takmasına karar verildi. Bir kılık değiştirme de diyebilirsiniz."

Peaches adlı bir striptiz kulübünde, kadınlar farklı sahnelerde gösteriş yaparken, vücutlarını direklerin etrafına en baştan çıkarıcı şekilde sararken bakıyorum. Daha önce hiç böyle dans etmemiştim. Aslında, böyle dans *etmeyi* hiç *düşünmemiştim* bile. Ama kabul edelim; işim kesildiğinden beri beş parasızım. Sadece bu da değil, eğer bu işten para kazanırsam, annem kalp krizi geçirir. Bu kadar skandal ve yasak bir şey onun incilerine sarılmasına ve burnunu gökyüzüne çevirmesine neden olur. Tanrım, düşündükçe sırtıyorum. Özellikle de beni aileden onun kararı olduğu için.

"Bunu söylediğime inanamıyorum... ama ben ." Gözlerimi dansçılardan başımı sallıyorum. "Yine de deneyeceğim."

"Sürtük, denemene gerek yok. Sen bir dansçısın."

"Striptiz değil-"

"Egzotik dansçı," diye düzeltti beni. "Egzotik dansçı. Bunu doğru anlamalısın, yoksa buradaki hatunlardan birinden yumruk yersin. Ve güven bana, harika olacaksın."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, yeni işime bakarken. "Hayatım boyunca dans ettim. Ama *bu şekilde* değil. Hem neden beni seçtin ki? Bana bakınca, 'Evet, *bu kaltak kesinlikle sahneye çıkacak, soyunacak ve kıcını sallayacak*' diye düşündüren neydi?"

"Öncelikle personel sayımız az. Geçen bahar beş kızımızı kaybettik çünkü mezun oldular." Bir striptiz kulübündeyken tamamen rahatlamış bir şekilde koltuğuna geri oturuyor. "Görünüşe göre doktor, hemşire, işletme uzmanı ya da öğretmen olmak bundan daha cazipmiş."

"Ne? Hayır." Gülüyorum. "Poppy ya da Lana burada çalıştığını biliyor mu?" Gözlerimi açtım. "Burada mı çalışıyorlar?"

"Siktir, hayır, burada çalışmıyorlar." Homurdanıyor. "Lana burada çalıştığımı biliyor. Erkek arkadaşı var; kıskanıyor, yoksa muhtemelen o da burada dans ederdi. Poppy'ye gelince, o da biliyor ama soru sormuyor. Muhtemelen bu konuda konuşmanın ona yakışmayacağını düşünüyor." Homurdanıyor.

"Peki, ne zaman başlıyorum?"

"Patroniçe öyle söyler söylemez," diye karşılık veriyor hemen. "Hazır ya da değil."

"Hazır ya da değil," diye taklit ediyorum.

Kolumu hafifçe yumruklayarak ciyaklıyor. "Ve en iyi kısmı, işe birlikte gidebiliriz!" Kaşlarını çatıyor. "Ama senin araban nerede? Mercedes'in falan vardır diye düşünmüştüm."

"Hayır. Eskiden bir Audi'm vardı." Ayaklarımı gösteriyorum. "Şimdi bunlar benim ulaşım araçlarım."

"Kahretsin, gerçekten mi?" Kaşlarını çatı. "Araba nereye gitti?"

Koltuğumda rahatladım. "Ailenin girmen için çok uğraştığı bir okulu bıraktığında... bazen hayat değişir." Başımı yana eğiyorum. "Siktir et onları, değil mi?"

Başımı sallayarak dizimi okşadı. "Evet. Siktir et onları. Sen ve ben, biraz eğleneceğiz ve biraz para kazanacağız."

Dikkatimi tekrar dansçılara verdiğimde gözlerim büyüyor ve yutkunuyorum -Zor. *Sanırım bunu gerçekten yapıyorum.*

Avcı

"Geçtiğimiz ay boyunca size bu sezonun zor geçeceğini ve herkesten yüzde yüz on performans beklediğimi . Hâlâ bunu göremiyorum ve bu beni kızdırmaya başladı. İşimiz çok zor ve umarım hepiniz bunu biliyorsunuzdur." Koç LaConte takıma sesleniyor ve her birimize tek tek bakıyor.

"Geçen sezon O'Brien ve Hardy'nin yanı sıra diğer oyuncularımızı da kaybettik. Cam Hardy çok iyi bir kaptan ve pivottu. Ayrıca bizi Frozen Four'a taşıdı ve kazanmamıza yardımcı oldu. Eğer size çok sert davrandığımı düşünüyorsanız, tahmin edin ne diyeceğim. Zor iş. Açılış maçımıza hazırlanmak için hala yapmamız gereken çok iş var."

Link Sterns'e doğru başını sallayarak bir dolaba yaslanıyor. "Profesyonel ligde bir yer edinmesine rağmen Sterns son senesinde Brooks'ta kalmaya karar verdi. Tecrübeli biri. Çok çalışkan. Oynarken her şeyini buzun üzerinde bırakıyor. Ve hepsinden önemlisi, iyi bir tutumu olan aptalca yetenekli bir kanat oyuncusu. İşte bu yüzden bu sezon takım kaptanınız o." Bakışları tekrar odayı tarıyor. "Ona saygı gösterin. Bana saygı gösterin. Yardımcı antrenörlere saygı gösterin. Personele saygı gösterin. Ve Tanrı aşkına, saygı gösterin." sallayarak ellerini çırttı. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, Koç!" diye tezahürat yapıyoruz, sonra da bizi bir başka antrenman için buza gönderiyor.

Antrenmanlara yeniden başladığımızdan beri benzer konuşmalar yaptık ama takım olarak içinde bulunduğumuz durumdan dolayı hala hayal kırıklığına uğradığı açık. Yepyeni bir pivotla, geçen yıl Cam Hardy ve Brody O'Brien buradayken yaptığımız gibi birlikte oynamayı öğrenmemiz gerekiyor.

Koç LaConte şimdiye kadar sahip olduğum en sert koç. Ama benim de favorim. İşini iyi yapıyor ve bence Brooks Üniversitesi ona sahip olduğu için çok şanslı. Ancak potansiyelimizi tam olarak ortaya çıkaramadığımızı düşünürse bu sezon bizi çok zorlayacağını da biliyorum.

Nefret ettiğim bir şey varsa o da bir konuda başarısız olduğumu hissetmektir. Yaptığım her şeyde çok sıkı çalışırım, öyle ki bu beni gerçekten strese sokar. Ama ben buyum. Ve hokey hayatımdaki en önemli şey - ailem öyle olmasını istemese bile.

Link yanıma gelerek, "Aylardır yeni takımla antrenman yapıyorum ve hâlâ o adamların burada olmamasına alışamadım," diyor. "Neyse ki hâlâ Gentry, Huff ve sen varsınız çünkü bu adamların çoğu o kadar acemi ki onlara brokoli diyebilirim. Bu sezon için endişeliyim, bu konuda yalan söylemeyeceğim."

"Bu işi halledeceğiz, Kaptan." Sırtını tokatlıyorum. "LaConte'nin buradaki herkesi özenle seçtiğini biliyorsun. O ne yaptığını biliyor. Biraz inancın olsun."

"Sen öyle diyorsan," diye iç geçiriyor.

"Hey, Cali'de profesyonel ligde oynamak yerine bir sezon daha burada kalmaya karar veren senin kızıdır."

Gülümsüyor. "Ne diyebilirim ki? Kızımı seviyorum. Onun bir yılı daha vardı, bu da benim Kurt olarak bir yılım daha olduğu anlamına geliyordu."

Kayarak uzaklaşıyor, antrenmana başlamaya hazır.

Ben şahsen bir sezon daha kolej hokeyi oynamasının tamamen delilik olduğunu düşünüyorum. Bu onu sakatlanma ve NHL'deki güvenli yerini kaybetme riskiyle karşı karşıya bırakır. Ama sanırım anlıyorum. Sayılır. Brooks'ta yaşlı bir karısı var. Ve onu bir yıl daha bekleyip onunla kalmayı, profesyoneller için daha erken oynamaktan daha ağır basacak kadar seviyor olmalı. Bu romantik. Ve tatlı.

Ama ben hala onun deli olduğunu düşünüyorum. Hayatımda hiç kimseyi Paige'i sevdiğim kadar sevmedim. Ve onunla bile, Link'in yaptığını yapabilir miydim bilmiyorum.

3

Avcı

Daha odamdan çıkmadan burnuma ot kokusu geliyor. Bu da demek oluyor ki Cade bugün parti yapmayı planlıyor. Parti derken, kendi başına parti yapmayı kastediyorum. Bu sabah antrenman yaptık ve yarın öğlene kadar arenaya dönmemiz gerekmiyor. Cade Huff'ın beyninde bunun tek bir anlamı olabilir, kafayı bulmak.

İstedığımız zaman uyuşturucu testi yaptırabileceğimiz umurunda değil. Ya da rehabilitasyona giden insanların kafayı bulmaması ya da sarhoş olmaması gerektiğinden oldukça emin olduğumu. Olası bir akşamdan kalmalığı da umursamıyor. Brody O'Brien'in deli olduğunu düşünüyorsam, Cade on kat daha kötü. Adam vahşi ve öngörülemez. Ama, kahretsin, komik biri - sadece onun kötü tarafına geçmediğiniz sürece, yani.

Evimiz üçümüzden oluşuyor -Cade Huff, Watson Gentry ve ben. Watson çekingen, kibar ve uyuşturucuyu denemek şöyle dursun, hiç ot bile içmediğinden eminim. Cade'in geçmişte rehabilitasyona gittiğini hepimizin bildiği gibi kokain ya da reçeteli hap kullanmadığı kesin. Belki de birlikte bu kadar iyi çalışmamızı sağlayan şey budur. Birbirimize hiç benzemiyoruz ama yine de birbirimizin arkasını kollarız.

Merdivenlerden indiğimde, Cade orada oturuyordu. Kanepeye yayılmış, tişörtü çıkarılmış ve ağzından bir esrar sarkarken Nintendo Switch oynuyordu.

"Ne dersin, Thompson? Benimle Call of Duty oynar mısın?" "Hayatta olmaz," diye alay ettim. "O boku oynamadığımı biliyorsun."

"İyi. Benimle bir cigara içip atıştırır mısın?" "Hayır," diyorum açıkça.

"Öyle bir şey yok dostum. Biraz kafayı bul. Buraya atla, biraz COD oyna ve sonra gidip biraz çizburger al. Çok iyi vakit geçireceğiz."

"Sözüne güveniyorum. Ama belki biraz ağırdan almayı düşünebilirsin, değil mi?" Dehşet içinde ona bakarak mırıldanıyorum, kötüye gittiğinden endişeleniyorum. "Gentry neyin peşinde?"

"Bu çocuk için bir şey söylemek zor. Muhtemelen annesinin yaptığı kurabiyeleri yiyordur. Ve eğer otlu kurabiye olsalardı, onu da paylaşırdım." Nefes almadan önce

Beyaz dumanı havaya üflüyordu. "Nereye gidiyorsun?" "Dersten önce birkaç işimi halletmem gerekiyor."

"Bunu daha önce de duymuştum." Sırıttıyor. "Eski sevgilinle seks görüşmesine mi gidiyorsun? Hayatımda gördüğüm en iyi düzene sahipsin. Seninle çıkmak istemiyor, ikiniz de istediğinizi yapabilirsiniz, ama o azdığında onu becerebilirsin."

Ona ters ters bakarak kapıya doğru uzanıyorum. "Görüşürüz, Cade. Uslu dur derdim ama sanırım bugünlük bu kadar yeter."

O cevap vermeden önce dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kamyonetime doğru ilerliyorum. Arabaya atlayıp kütüphaneye gidiyorum. Yazıcıyı kullanmam gerekiyor çünkü evdeki yazıcı tam bir bok yığını ve sanırım Cade dün ona çekiçe vurmuş. Bu da bana Brooks'un kütüphanesini kullanmaktan başka bir seçenek bırakmıyor.

Kamyonetimi park ediyorum ve oldukça dolu olan otoparka bakıyorum. Şu anda bir sürü insan ineklik yapıyor.

Harika.

İçeri girerken bana bakan gözleri kaçırmıyorum. Bazı kızlar göz kırptıyor, erkekler de ellerini kaldırarak başlarını sallıyor. Brooks'ta hokey adeta bir din gibi. İlğiden hoşlanmasam da bu işin doğasında var ve ben de her zaman kibar olmaya çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey rastgele insanlarla gelecek sezon hakkında konuşmak olsa bile.

Bilgisayarların ve yazıcıların bulunduğu arka odaya doğru devam ediyorum. Odanın köşesini dönerken küçük bir bedenle çarpışıyorum. İçgüdüsel olarak kollarımı onun etrafına doluyorum, o ise çırpınarak kendini yere atmaya hazırlanıyor. Yere düşmeden önce onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum.

Aşağı baktığımda gördüğüm şeye inanamadım. Sutton Savage'ın öfkeli mavi gözleri benimkilere dikilmiş, bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. Kendine çeki düzen verirken beni itip kakmayı da ihmal etmiyor, minik yumruklar falan.

Onun burada ne işi var?

İlk başta şaşkınlığımı . Bir hayalet görmek gibi, ama o yaşıyor.

O diz çöküp kâğıtlarını almak için koşuştururken ben de şaşkınlığımı gizlemek için sırıttıyorum.

Onunla göz hizasında eğilerek, yazıcıdan yeni çıkmış, hâlâ sıcak olan kâğıtlardan birini ona uzattım. Ama onu almaya çalıştığında, yere düşmesine izin verdim.

"Whoops, üzgünüm, Minik Kuş. Elimden kaçmış olmalı."

Gözleri yarıklara doğru daralırken hızla kapıyor. "Eminim öylesindir, pislik."

Ayağa kalkıp kendini düzeltmesini izliyorum. Daracık siyah pamuklu elbisesi kışını zar zor örtecek kadar kısa. Koyu renk saçları topuz yapılmış ve saçma sapan kişiliğine uygun bir şekilde toplanmış.

Çok lezzetli kokuyor, tatlı gibi.

Ve yanımdan geçip gittiğinde bileğini yakalayıp onu kendime doğru döndürüyorum. "Bak, Brooks'ta ne yaptığını bilmiyorum ama bir şeyi anla. Artık benim okulumdasın, velet. Bunu unutma."

Burun delikleri alevleniyor ve parmağını göğsüme doğru uzatıyor. "Gerçekten mi? Son bildiğimde buranın adı *Brooks Üniversitesi*'ydi. Hunter Thompson Üniversitesi değil, *sikik*." Kağıtlarını göğsüne bastırarak geri çekiliyor. "Ve tahmin et ne oldu. Burası artık senin olduğu kadar benim de okulum. Bunu hatırlamanı öneririm."

Varlığının her hücresi keskin. Keskin mavi gözleri. Yüksek elmacık kemikleri. Gece kadar karanlık saçlar. Cesur, dolgun kırmızı dudaklar. Ve tüm bunların üstüne şirret bir kişilik. Benim Paige'im gibi yumuşak ve tatlı değil. Hayır, bu piliç tamamen farklı bir şey.

Sutton Savage'ın tatlı bir yanı yok. Bundan eminim.

Bir jet uçağına yakıt sağlayacak kadar kasıla kasıla yürüyor. Elbisesi kışının kıvrımlarını sarıyor. Yumuşak bir kıvrım da değil. Kıcı derin, bakılmak için yalvarıyor. Ve her ne kadar dişi bir şeytan olduğunu düşünsem de... gözlerimi bakmaktan alıkoyamıyorum. Ya da sikimin seğirmesini.

hayatını cehenneme çevirebilirdim. Ne de olsa ailemin, kardeşimin kanserine çare bulmaya yardımcı olacak yeni işyerlerini inşa edememesinin nedeni onun ailesi. Vahşiler inşaat izninin fişini çekmeseydi, kim bilir neler olurdu? Ailesi olmayabilir ama o hâlâ bir Vahşi. Ve tüm Vahşiler isimleriyle eşleşir.

Ailemin arazi üzerinde inşaat yapma hakkına ihtiyacı vardı. Ve Vahşiler de ideal bir yere sahipti. Ailemin inşa etmeyi planladığı yer için herhangi bir arazi olamazdı. Mükemmel bir yer olmalıydı. En fazla sponsor ve yatırımcıyı çekecek kadar gelecek vaat eden bir yer olmalıydı. İstediklerini elde etmelerine yardımcı olacak sonsuz fon. Bir tedavi.

O on beş, ben on üç yaşımdayken ağabeyimin canını alan şeytanı yenmenin tek yolu buydu. Rabdomyosarkomu tedavi edebilecekleri bir kuruluşa sahip olmak. Ailemin her şeyi çok ileri götürdüğünü düşünsem de iyi niyetli olduklarını biliyorum. O ölmüş olsa da, ailem bu kanserin başka insanların hayatını almasını engellemenin onun ölümünün acısını azaltacağını düşündü. Sanırım onun ölümünü anlamlandırmak için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyaçları vardı ve onun adı umut verici bir tedavinin yanında yer almayı hak ediyordu.

Ve o öldüğünde, ben ve kız kardeşimle baş başa kaldılar.

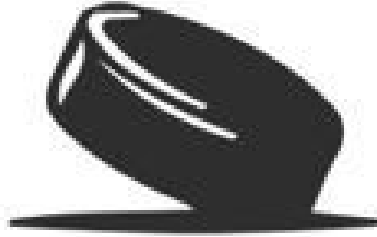
Üçümüzün çocukları arasında Holden, Thompson soyadına en kusursuz şekilde uyum sağlayan kişiydi. Mükemmellik baskısından ve gerçekçi olmayan beklentileri sürekli karşılama ihtiyacından çekinmedi. Ailemin umutlarının ağırlığını bir tüy kadar hafifmiş gibi taşıyarak dimdik durdu. O bir doktor olacaktı. Hepimiz onun ailemizin mirasından asla sapmayacağını biliyorduk.

Holden altın çocuktı.

Peki ya ben? Ben kendime ailenin kara koyunu demezdim. Belki grimsi bir renk tonu? Ben sadece hokey oynamak isteyen bir çocuktum.

Vahşiler ailemi kirletmiş olsalar da Sutton'ın hayatını cehenneme çevirmek kardeşimin öldüğü gerçeği konusunda kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmayacak. Özellikle de ona eziyet edersem Holden mezarında ters döneceği için. Ne de olsa ona yıllardır aşıktı.

Yani, yolumdan çekildiği sürece, onu bırakacağım. Belki.

Sutton

"Pislik. Pislik. Kendini beğenmiş dangalak," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kütüphaneden eve yürürken. "Burası senin okulun değil, pislik. Bütün bir kampüsün okulu. *Binlerce* insanın."

Hunter sanki o binanın her santimetresine sahipmiş ve yoluna kim çıkarsa çıksın yol kurbanı olacakmış gibi üzerime sürdü. Sonra beni kollarının arasına aldı, iyi davranmaya çalıştı. Ta ki benim olduğumu görene kadar. Sonra, o *iyi adam* davranışı hızla pencereden dışarı çıktı. Açık mavi gözleri öfkeyle karardı. Sırf yapabildiği için gazetemi düşürdü. *Dick*. İşin en sinir bozucu yanı, ondan nefret etmeme rağmen kalbim bir anlığına bana ihanet etti; beni kollarının arasına aldığı anda göğsümde zonklamaya başladı.

O ve ben kavga bile etmemeliyiz. Sadece kayıtsız olmalıyız, hepsi bu. Ama ailelerimiz deli olduğu için biz de bu işin içine sürüklendik. Ve bu benim asla kontrol edemediğim bir şey - ailem ve onların sorunları. Onların pisliği benim pisliğim oluyor. Ve gerçekten, kim bu kadar bok ister ki? Ben istemem.

Ancak son zamanlarda ailemle ilgili her şeyi düşündükçe bir şeyi daha fark ettim. Bundan sonra nasıl para kazanacağıma kendim karar verebilirim. Ve bunu striptizci olarak yapacağım.

Üzgünüm, Ryann. Adı buydu.

Egzotik dansçı kulağa hoş gelebilir, ancak günün sonunda aynı şeydir. Ve *striptizci*, *egzotik dansçı* demek için zaman harcamaktan çok daha kolay bir şekilde dilden düşer.

İtiraf etmeliyim ki, ailemi muhtemelen alevler içinde bırakacak kadar kızdıracak bir şeyi yapmak, sadece düşünmek bile bana keyif veriyor. Ve dün gece Ryann'dan aldığım uzun bir dersten sonra, önümüzdeki hafta sonu ilk vardiyam için hazırım. En azından ben öyle düşünüyorum.

Dans için tekrar yola çıkmam gerekmeden önce sadece birkaç dakika kala garaj yoluma varıyorum. Ama bu seferinde sapık erkekler yok ve göğüslerimi ve kıkırmı örtebiliyorum.

Doğruca odama gidip mayomu giyiyorum. Üzerine eşofman altı ve bol bir tişört geçirip sandaletlerimi giyiyorum.

"Sürtük Sutty, benimle mi geliyorsun?" Ryann bağıyor, ama sadece kendisi olduğunu ve sesinin tonundan zarar vermek istemediğini biliyorum. Ayrıca, o Ryann. "Bu iyiydi, kabul etmelisin."

açtığımda, hemen dışında duruyordu.

"Ben hazırım. Ama şok tabancamla tanışmak istemiyorsan, başka bir takma ad bul, salak. Birbirimizi beş saniyedir falan tanıyoruz. Bana sürtük deme."

"Tanrım, tamam. Ama benden söylemesi, sürtük olmanın yanlış bir tarafı yok. Hayatı ilginç kılıyor." Omuz silkiyor. "Hadi gidelim. Diğer ikisi çoktan gitti. Poppy seni orada yenmeye kararlıydı." Apple Watch'una bakarken gözleri genişliyor. "Gitmek zorundayız! Bizi geç bırakacaksın."

Arkasından merdivenlerden inip dışarı çıkarken arabanın kapısını çekip açıyorum. "Özür dilerim. Kütüphanede zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Mürekkebim bitti."

"Dostum, mürekkebim var. Bir dahaki sefere benimkini kullan ve yürümekten kurtul." Garaj yolundan çıkarken bana bir bakış attı. "Poppy'nin bugün keyfi yerinde değil. Kendini uyarılmış say."

"Harika," diye inliyorum. *Sanki bu gün yeterince pislikle dolu değilmiş gibi.*

Kampüse gitmek sadece beş dakika sürüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan park yerine yanaşıp sınıfa giriyoruz. Geç kalmadık ama eğitilmiş bir sporcu olarak sanırım hepimiz çoğu şeye erken varmayı seviyoruz. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Kapıları çekip açarak koridordan dans stüdyosuna doğru ilerliyor ve içeri giriyoruz. Eşyalarımızı hızlıca yerleştirdikten sonra ayakkabılarımızı giyip yerlerimizi aldık.

Eğitmenimiz Jolene -uzun boylu, ince yapılı bir kadın ve neredeyse her zaman düzgün bir topuz olan tuzlu biberli saçlarıyla- hepimizin orada olduğundan emin olmak için odaya bakıyor.

"Hanımlar, başlamadan önce bir duyurum var. Brooks, One Wish programına aktarılmak üzere bir bağış kampanyası düzenliyor. Bu programın amacı toplumdaki daha az şanslı çocuklara kaynak sağlamaktır. Spora katılmaları ve ilgi duydukları bir konuda ders almaları için mali destek sağlanmasına yardımcı oluyor. Bu vakıf Brooks'un kendi çocuğu Brody O'Brien tarafından geçen yıl başlatıldı ve son derece başarılı oldu." Etrafına bakınır, gözleri büyür. "Bu tamamen alışılmışın dışında, ama Koç LaConte ile konuştuktan sonra, ben karar verdim."

bir şey. Brody'nin hokey takımının büyük bir parçası olduğunu düşünürsek, hokey takımıyla bir araya gelip bir gösteri düzenleyeceğiz."

Heyecanını zor tutuyor. Ben mi? Kükümsememi zor tutuyorum.

"Her biriniz bir hokey oyuncusu ile eşleşecek ve ikiniz birlikte bir dans gösterisi yapacaksınız! Altı haftanız olacak. Bu size bir rutin oluşturmanız ve birlikte pratik yapmanız için zaman tanıyacak. Ana etkinlik akşam yemeği ve ardından hokey oyuncusuyla dans edeceğiniz bir gösteri olacak!" Etrafına bakınıyor. "Bu ne kadar harika?!"

Ryann homurdanıyor. "Beklemiyorum, yani bu dev adamlara nasıl dans edileceğini öğretmemiz mi gerekiyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

Jolene ona güven verici bir gülümseme verir. "Herkes hokey oyuncularının en iyi bale dansçıları olmadığını bilir. Bu yüzden sizin işiniz onları iyi göstermek olacak! Ama hokey takımı o kadar seviliyor ki, onların da katılması bu bağış kampanyasına şimdiden bir avantaj sağlayacaktır. Ayrıca, kimin başlattığından dolayı mantıklı. Ama şunu eklemek isterim ki, bunun bir kısmı sezon boyunca devam edecek. Koç LaConte'nin vurguladığı bir şey de oyuncularının sağlıklı kalması gerektiği. O yüzden lütfen rutinlerinizde çok yorucu şeyler yapmayın. Hepiniz dansçısınız; onlar da eğlence olacak. İyi görünmelerini sağlayın. Hatta komik bile olabilirler." Bakışlarını her birimizin üzerinde gezdiriyor. "Daha fazla bilgi edindikçe sizi bilgilendireceğim. Ama o zamana kadar işe koyulalım."

Kızların çoğu heyecanlı görünüyor. Diğerleri korkmuş görünüyor. Ve bir de ben ve Ryann varız. İkimiz de tamamen sinirliydik.

Tanıştığımızdan beri Ryann ile geçirdiğim az zamandan bir şey anladım.

Hokey oyuncularından gerçekten nefret eder. Aslında, genel olarak sporculardan, sanırım.

Puck oğlanlarına karşı değilim. Aslında, birçoğu çok seksi ve karın kaslarına yakından ve kişisel olarak bakmayı umursamam. Sadece Hunter Thompson'la eşleşmemeyi ummalı ve dua *etmeliyim*. Çünkü bu berbat olurdu. Hem büyük, kokuşmuş, buruşuk olanlardan.

Avcı

Profesör bizi kovuyor ve çok heyecanlı olduğum için tezahürat yapmamak için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Bu günkü tek dersim olabilirdi ama bu ders çok fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, bir sınıfta olmak zorunda olduğum her zamandan nefret ediyorum. Eğer istediğim gibi olsaydı, on sekiz yaşına basar basmaz profesyonellerden seçilme umuduyla seçmelere katılırdım. Ama ailemle bir anlaşma yaptım. Serbest oyuncu olarak kabul edilecek yaşa gelene kadar bekleyecektim ve eğer zamanı geldiğinde profesyonellerden bir çağrı almazsam, doktor olmak için gereken beş milyon yıllık okula devam edecektim.

Şimdi, o zaman geldi. Ve eğer bu sezon yeterince iyi oynarsam, belki, sadece belki, seçilebilirim. Ya şimdi ya hiç. Eğer bu sezon başaramazsam, muhtemelen olmayacak ve ben *gerçekten ama gerçekten* doktor olmak istemiyorum. Bu ailemin mirası olsa bile, benim olduğu anlamına gelmez.

Açıkçası başarısız olmaktan korkuyorum. Gerekenlere sahip olduğumu biliyorum ama karşımda ülkenin en iyileri var. Ayrıca seçilememenin hayatım boyunca seçmelere katılmayarak şansımı kaybetmişim gibi hissetmek anlamına geleceğini de biliyorum. Yapabileceğim tek şey bu sezon yüreğimi ortaya koyarak oynamak ve kendimi her zamankinden daha fazla zorlamak. Yapmayı planladığım şey de tam olarak bu.

Büyük bir pencerenin önünden geçerken dansçıları gördüğümde duruyorum. O ana kadar dans stüdyosunun Finnigan binasında olduğunu bile fark etmemiştim. Sanırım normal sınıfların olduğu bir binada değil... diye düşünmüştüm. Gözlerim etrafta dolaşıp Sutton'ı arıyor çünkü orada olması gerektiğini biliyorum. Birkaç saniye sonra onu buldum. Mayonun siyah kumaşı narin ama kıvrımlı vücudunu kusursuz bir şekilde sarıyor. Neredeyse teniyle bütünleşiyor. Etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmeden, sadece her ne yapıyorsa ona odaklanarak hareket ediyor ve ben de kendimi ilgimi çekerken buluyorum.

Omuzlarını tutuşunda bir hüznün var ama bunu başka kimsenin göremeyeceğinden eminim. Etrafta kusursuzca süzülürken gözleri kaybolmuş gibi görünüyor. Parmak uçlarında yürüyor, sonra havaya sıçrayıp dönerek bir şeyler yapıyor. Hiç bale izlemedim. İzlemek de istemedim. Ama Sutton Savage bunu bir sanat eseri gibi gösteriyor. Ve gerçek, gerçek bir spor.

Birkaç saat önce kütüphanede yaptığının aksine, saçları şimdi her zamanki gibi düzgün bir topuzla bağlanmış.

Soyadından dolayı ondan nefret ediyordum olabilirim. Ama onun güzel ve büyüleyici bir yaratık olduğunu inkar edemem. Şımarık bir velet olsa bile.

Müzik durduğunda ve o durduğunda, dışarı çıkmadan önce ona son bir kez . İstedğim son şey onu izlediğimi fark etmesi. Ona bu zevki tattırmayacağım. Ama lanet olsun, bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sutton

"Bu aslında çok iyi bir milkshake," diyorum ve uzun bir yudum daha alıp gözlerimi kapatıyorum. Haftalardır ilk kez gerçekten dans ettikten sonra buna ihtiyacım vardı. "Mmm."

"Biliyorum, değil mi? En iyisi onlarda." Ryann patates kızartmasını dürtüklüyor. "*Bir hokey oyuncusuyla dans etme* olayı hakkında ne düşünüyorsun?"

İç çekiyorum. "Bence sinir bozucu. Ama anlıyorum da. Brooks hokey oyuncularının ne kadar sevildiğine dair söylentileri duydum. Çoğu muhtemelen bok kafalı olsa bile, bu bir kalabalık getirecektir; insanlar onları dans ederken izlemek isteyecektir. Ayrıca, Brody O'Brien One Wish'i yarattı. Hem de iyi bir nedenle." Burnumu kıvırıyorum. "Keşke ben de dahil olmak zorunda olmasaydım. Futbol takımını puck boys'a tercih ederdim."

"Hiçbirini istemiyorum," diye homurdanıyor. "Bana kalırsa tüm atletler birer pislik." Gözleri genişliyor ve biraz daha dik oturuyor. "Dans demişken, evde patron hanımdan aldığım bir çanta dolusu güzellik var. Eğer bir şey uymazsa, ilk vardiyanda getirmeni ve uygun beden için iade edeceğini söyledi. Ama yeni kızların ölçülerini aldığında, alışverişe gittiğinde genellikle tam isabet kaydediyor."

"Ne kadar cimri?" Mırıldandım. "Rahibeden porno yıldızına kadar bir ölçekte."

"Oh, porno yıldızı, kesinlikle. Sadece sik almak zorunda kalmayacaksın. Hem memelerimizi de örtmüş oluruz, bu da güzel bir şey."

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum. "Maskeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Kızlarının artık *egzotik* bir *dansçı* olduğu ortaya çıksa ailem beni boğardı. Sanırım benimle konuşmadıkları için bunun bir önemi yok. Ama yine de, bunu yaptığımı bilselerdi muhtemelen mezarımı kazmaya başarlardı."

"Katı ebeveynler mi?" diye soruyor, shake'ini bitirip masanın sonuna doğru iterek.

"*Hiçbir* fikrin yok."

"Sanırım senatör kızı olmanın getirdiği bir şey bu. Ama zaten seninle konuşmadıkları için... siktir et onları. Değil mi?"

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Doğru."

"Ve bir not: Peaches'te dans ederken kimlikleri açığa çıkan tek piliçler, insanların kim olduklarını bilmelerini isteyenlerdir. Güven bana. Oh,

ve çenesini tutamayan erkek arkadaşları olanlar. Birincisi, maskenizi çıkarıp herkese kim olduğunuzu söylemediğiniz ve ikincisi, çenesi düşük bir erkek bulmadığınız sürece... iyi olacaksınız."

"Not edildi." Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Hokey takımından bahsetmişken, çok geliyorlar mı?"

"Düşündüğünüz kadar çok değil. Ama ara sıra takımdan bazı çocukları görebiliyoruz. Sanki disk çocuklarından çok futbolcularla karşılaşıyoruz." Sırıttırıyor. "Dediğim gibi, ikisi de pislik. Ama itiraf etmeliyim ki ikisi de oldukça iyi bahşış veriyor."

"Güzel." Biraz rahatladım.

Hunter'ın kalabalıkta beni seçemeyeceğini biliyorum ama onun için dans etmek zorunda kalma düşüncesi can sıkıcı. Ve gerçekten yapmak istemediğim bir şey.

"Neden soruyorsun?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Oda arkadaşı olduğumuz için bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama takımda bir erkek arkadaşın falan mı var? Eğer onunla eşleşirsen, tüm bu performans olayı daha kolay olur."

"Hayır." Gülüyorum. "Öyle bir şey değil."

Gözleri büyür. "İnsanları bir kitap gibi okuyabilirim. Hayatım boyunca bunu yaptım. O yüzden devam et. Anlat bana."

Sırtımı kabine yaslayarak nefesimi verdim. "Hunter Thompson."

"Hunter Thompson'la mı yatıyorsun?" diye bağırtıyor. "*Kurtlar takımının über yetenekli kanat oyuncusu* Hunter Thompson gibi mi?" Omuz silkiyor. "Hâlâ hıyarın teki olduğunu düşünüyorum ve ondan nefret ediyorum. Ama çok iyi biri. Sen yap, kızım. Yap."

"Hayır! Ailelerimiz eskiden yakındı. Gerçekten yakın." Dudaklarımı hafifçe yana çekiyorum. "Şimdi... onlar düşman. Ve bu muhtemelen ailemin hatası olsa da, o hala bir pislik. Ve eğer onun ortağı olmak zorunda kalırsam... çok sinirleneceğim."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Umarım o zaman başka biriyle eşleşirsin. Değil mi?"

"Doğru." Çabucak başımı salladım. ", beni buradan çıkar. Karnım tok ve biraz kestirmem lazım."

Ben inliyorum, o gülüyor.

Ryann'la iyi vakit geçiriyor olsam da içimde hâlâ kötü bir his var. Nefret ettiğim bir hokey oyuncusuyla çalışmak zorunda kalacağım hissi.

4

Hunter

Club 83 sadece erkeklerin barda oturup kızların dans pistinde kışlarını salladıkları yer değil. Oldukça iyi yemekleri de var. Bria Collins'in barın arkasındaki güzel yüzü olmadan kesinlikle aynı değil. Ne yazık ki adamı Brody askere alınınca o da gitti.

"Çok ağrım var. Birinin bana masaj yapmasına ihtiyacım var," diye sızlanıyor Cade.

"Ben pas geçeceğim ama eminim Watson seni hemen iyileştirecektir." Sırıtarak Watson'ın yan tarafına dirsek attım. "Değil mi, Gentry?"

"Siktir git," diye inliyor.

"Sakin ol, pislik. Ben daha çok şuradaki uzun bacaklı sarışıklardan birini düşünüyordum." Cade çenesini dans pistine doğru salladı. "Kahretsin, şu kızıl saçlı bile oldukça iyi görünüyor."

Gözlerim dans pistine kayıyor ve Paige'in arkadaşlarıyla yavaş ve seksi dansını izlerken çenem sıkılıyor. Sırtı bize dönüktü, bu yüzden Cade'i o olduğunu bilmediği için suçlayamam. Ama o kalçayı ve o kalçaları nerede görsem tanırım.

"Kapa çeneni, Huff," diye homurdandım. "Sarışıklara istediğin kadar bak, ama Paige'e bakma."

Adam daha sert bakıyor, tam kadın yana dönerken başını arkaya kaldırıyor. "Siktir, dostum. Onun Paige olduğunu bilmiyordum. Sadece o kışa ve kızıl saçlara bakıyordum." Bana doğru döndü. "Ama gerçekten, adamım... daha ne kadar onun için üzüleceksin? Neredeyse iki yıl oldu."

"Evet, ama zaman zaman gizlice içeri girip onu ziyaret ediyor." Watson sırıtıyor. "Öyle değil mi?"

"Bu onun kişisel seks kuklası olduğun anlamına mı geliyor?" Cade olabildiğince ciddi bir şekilde. "Seni D için kullanıyor ama bağlanmıyor mu? Siktir, ilişkideki hatun olmak nasıl bir duygu?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Beni kullanmadığını biliyorum. En azından gerçekten. Bu iki yönlü bir yol. Bazı geceler sarhoş olup onu özleyorum ve onu arıyorum. Bazen, o geliyor. Güneş doğana kadar onu beceriyorum, sonra o gidiyor. Diğer zamanlarda, o

beni aradı. Sesi üzgün ve yalnız geliyor, ben de kırım yanıyormuş gibi ona koşuyorum. Hep aynı şekilde bitiyor. Ya gidiyor ya da benden gitmemi istiyor.

Ailem yüzünden, şimdi birlikte olmadığımız bu garip yerde sıkışıp kaldık. Ne yapacağı konusunda söz hakkım yok. Yine de ara sıra sevişiyoruz. Beni en başa geri gönderiyor.

Biz çift olduğumuzda, ilk altı ay boyunca ailemin Savages ile arası iyiydi. Bu da ailelerimizin birlikte çok zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Paige'e Sutton'a katlanamadığımı ve endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını ne kadar söylesem de, Sutton etraftayken Paige kıskanıyordu. Onu suçlayamazdım çünkü ailem beni Paige'le değil Sutton'la birlikte görmek istediklerini her zaman açıkça dile getirmişti.

Sutton bir odaya girdiğinde bütün gözler onun üzerinde olurdu ve o da bunu biliyordu. Paige güzeldi, komşu kızı gibi bir görünümü vardı. Bronzlaşmış bacakları ve uzun kıvılcı saçları vardı. Her birbirlerinin zıttıydılar. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü benim gözüm sadece Paige'deydi.

Cade dirseğini yanıma vurarak, "Öyle bakarak kendini yasaklama emri için hazırlıyormuşsun gibi hissediyorum, birader," diye mırıldandı. "Bu şekilde aval aval bakmak çok garip. Çaresiz görünüyorsun. Kızlar çaresizlik istemez. Bir pislik isterler."

Ben dönüyorum, o sırtıyor.

Başını sallıyor. "*Beni* istiyorlar..."

"Adam yaşlı karısını özlüyor. Ne yapmasını önerirsiniz?" Watson barda öne doğru eğilerek ona bakar. "Kafasına vurup eve mi sürüklesin?"

"Neredeyse iki yıl oldu. Artık onun yaşlı karısı değil." Kaşlarını çatıyor. "Ve aslında, bundan hoşlanıyor olabilir. Kaltaklar mağara adamı saçmalıklarına bayılır." Cade omuz silkiyor. "Ben olsaydım, dans ettiği o iki sarışına doğru yürür ve tuvalete gitmek isteyip istemediklerini sorardım. Biri sikimi emerken diğerinin memeleriyle oynamama izin verebileceğini söyledim."

"Bunun ne yararı olacak ki?" Watson'ın kafasının karıştığı belliydi. "Sana ne işe yarayacağını söyleyeyim. Onun nankör kıcını kıskandırır.

Çünkü o piliçlerin Thompson'a ne kadar iyi sakso çekebileceklerini gösterme fırsatını kaçırmayacaklarını biliyorsun. Ve kim bilir? Belki kız da katılmak ister ve her şey olup biterken Thompson onu parmaklayabilir." Birasından bir yudum aldıktan sonra birasını yere çarpıyor. "Ben lanet bir dahiyim, biliyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

"Çok mu uzak?" Cade omuz silkiliyor. "Benim hatam. Gecem için hüs-nükuruntu sanırım." Birden yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Barbie ikizlerini bu gece için senden alacağım ve böylece eski bayan arkadaşın tamamen sana kalacak."

Ben cevap veremeden dans pistine doğru ilerliyor. Enerjisi her zaman eşsizdir ve şeytanları olduğu açık olsa da, istediğinde onları dünyadan saklamakta çok iyidir.

Kendini sarışınların arasına sıkıştırdığında Paige'in gözleri benimkileri buluyor ve sıratarak parmağını kaldırıp yanıma gelmemi işaret ediyor. Bir an orada öylece oturdum. Ama sonunda cazibeme yenik düşüyorum ve biramı bitirip ona doğru ilerliyorum.

"Buraya gelmeden önce beni ne kadar izleyeceğini merak ediyordum." Kıkırdıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun, bebeğim."

Sarhoş olduğu sözlerinden anlaşılıyor. Son zamanlarda beni istediği tek zaman bu gibi görünüyor. Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz? Emin değilim. Ama ihtiyacı olduğunda ona ihtiyacı olanı vermek yoluna devam etmesini engelliyorsa, benim için sorun yok.

"Eğleniyor gibi görünüyordun. Seni rahatsız etmek istemedim," diye bağıriyorum müziğin üzerine, ellerimle belini tutarak. "Kıcının sallanışını izliyordum, sikimi o bacakların arasından kaydırmayı hayal ediyordum ve şimdi kotum çok dar."

Bana küçük bir sırıtış atarak etrafında dönüyor, kıcını kasıklarına dayıyor ve ihtiyaçla tıslamamı sağlıyor.

Tanrım, çok seksi.

Bana bakmak için boynunu yukarı kaldırıyor, dudaklarını öpmek ister gibi büzüyor. Ben de onu bekletmedim. Eğildim, dilim onun-kini okşamadan önce bir öpücük kondurdum ve sikimin daha da kıpırdanmasına neden oldum.

Geri çekilip, kalçalarını ritme göre hareket ettirirken kıcını bana doğru itmeye devam ettiğinde, bir çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Etrafıma bakındığımda, dans pistinin diğer tarafından beni izleyen iri mavi gözler görüyorum.

Sutton.

Onu kütüphanede gördüğüm-den beri günler geçti, lazer gözlerinin neredeyse içimde bir delik açtığı gün. Benden nefret ediyor, bu kesin.

Gülümsemiyor; onun yerine, hangi morona onunla dans etmeye devam ederken gözlerini hafifçe kısıyor. Uzun, siyah saçları

topuz yerine şık bir at kuyruğu yapmış. Beyaz atleti bronzlaşmış teninde parlıyor ve tenini bir battaniye gibi kaplayan ter tabakasını görmeme yetecek kadar alçak.

Kollarımda istediğim her şey var. Ama evet, Sutton Savage gibi biri en azından bakmamayı zorlaştırıyor.

Vücudu zahmetsizce hareket ediyor. Sanki onun için dans etmek, hareketsiz durmaktan daha kolay. Başka tarafa bakmak istiyorum. Başka tarafa *bakmalıyım*. Ama Tanrım, bu dişi şeytan beni büyüledi.

Ben Sutton'a bakarken Paige'in kışını bana sürmesine izin verdiğim için pisliğin tekiyim. Ve yanlış olduğunu bilsem de şu an aramızdaki garip gerilimi inkar edemem.

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra kendine gelir gibi oluyor ve teması ilk kesen gözleri oluyor. Benden uzaklara bakarak dikkatini sadece önündeki adama veriyor. Adamın üzerinde öyle bir hareket ediyor ki, eğer üzerlerinde kıyafet olmasaydı, yarın sabah ertesi gün hapı kullanmalarını önerirdim.

Paige elini arkasına götürüp parmaklarını kot pantolonumun içindeki sert yumrunun üzerinde gezdiriyor ve ben sertçe yutkunuyorum. Onu bu dans pistinden ve bu kalabalıktan uzaklaştırmak istiyorum.

Çünkü bu gece benimle eve geleceğini çok iyi biliyorum.

Ama şimdi, neden kendime Sutton'la kimin eve gideceğini sorup durduğumu merak ediyorum. Neden umursuyorum ki?

İstemiyorum. Kesinlikle, kesinlikle yok.

Sutton

Terli ve pis kokulu Ryann ve ben birkaç saat dans edip flört ettikten sonra eve giriyoruz.

Oldukça iyi bir dans partneri bulmuştum ama bana gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda saygıyla hayır dedim. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ve bazı güzel anlar yaşamıştık ama artık bitmişti ve onunla eve gitmemin imkanı yoktu.

Öte yandan Hunter, Paige'le daha samimi görünerek dışarı çıktı. Hakkını vermeliyim; bu kadar kirli dans edebildiğini bilmiyordum ve kendimi etkilenmiş buldum. Hareket etme ve birbirleriyle etkileşim kurma biçimlerinden kimyalarının uyduğu çok açık. Adam kızın yanında rahat ve kız da aslında ona sahip. Adamın onu özlediği de çok açık. Sadece bir aptal bunu göremez.

Ama ailesinin ilişkilerini mahvettiğini bilmek beni onun için kötü hissettiriyor -neredeyse. Yine de ona bir iyilik yapmışlar. Kim böyle bir aileyle evlenmek ister ki?

Beni dans ederken izlerken gözlerinde bir bakış vardı. Ne olduğundan bile emin değilim. Tek bildiğim, ben kafamı çevirmeseydim, onun çevireceğinden de emin değilim. Gözlerini vücudumun her santiminde hissettim. Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim... ama nefret etmedim. Ama yapmadığım için nefret ediyorum.

Onun ve benim nefretle birbirimize bağlı olduğumuzu bilmek garip bir duygu. Ve düşmanlar birbirlerine böyle bakmamalı. Bu normal değil.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra yüzümü yıkıyorum ve saçlarımı açıyorum. Yarın dersler ve dansla dolu bir gün olacak. Dinlenmem gerektiğini bilsem de yatağa uzandığımda Hunter ve Paige'in ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ve sonra, aptalca bir nedenden ötürü, bunun ne olduğunu çok iyi bildiğim için birazcık sinirleniyorum.

Daha önce hiç umursamamıştım. Neden şimdi?

5

Hunter

Koç bizi ne için kaydettiğini açıklamayı bitirdiğinde, tüm çocuklar ve ben ona aklını kaçırmış gibi bakıyoruz. Şu anda aklını yitirip yitirmediğini merak ediyorum.

"Az önce söylediğim on isim bu iş için seçtiğim oyuncular." Panosunu kolunun altına sıkıştırıyor. "Bunun size göre olmadığını biliyorum. Ama bu hayır işi için. Bunun için de birkaç antrenman boyunca Magic Mike'mışsın gibi davranmanı istiyorum." Duraklıyor. "Daha çirkin, striptizci olmayan versiyonu yani."

"Dans mı? Balerinlerle mi? Koç, benimle dalga geçiyorsun," diye inliyor Link. "Tate'in buna bayılacağına eminim."

"Hayır işi için, Sterns. Ve herhangi bir hayır kurumu için değil. Brody O'Brien'in başlattığı yardım için. Ve o çocuk bizden biri," diye uyarıyor Koç, ona ters ters bakarak. "Ve bunu yüzünde lanet bir gülümsemeyle yapacaksın, yoksa o sıraya o kadar sert bineceksin ki kışın ağrıyacak. Anladın mı beni?"

Link iç çeker, "Evet, efendim."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü açıkçası Koç'tan çok korkuyorum. Ama içten içe aklım başımdan gidiyor ve arka dişlerim birbirine çarpıyor. Ben dansçı falan değilim. Futbol takımının değil de bizim bunu yapmak zorunda olmamızın saçmalık olduğunu düşünüyorum.

"Kusura bakmayın ama Koç, sezonumuz ne olacak? Maç kazanmaya odaklanmamız gerekirken dans etmekle uğraşmamız biraz çılgınca görünüyor." Ben de herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum. "Tütü içinde dönerek sakatlanma riskinden bahsetmiyorum bile."

Koç yavaşça başını sallayıp beni işaret ediyor. "Bunun için sana gerçek bir tütü giydirebilirim, Thompson." Kollarını iki yana açıp etrafına bakınıyor. "Haftada birkaç saat süren antrenmanlar, lanet olsun. Oyuncuları sakatlık riskine sokmamak için hafif ve kolay tutmaları söylendi. Bu büyük bir mesele olmayacak. İkinizin de programı elverdiğinde dansçınızla buluşacaksınız. İkiniz bir plan yapacaksınız. Ve sonra zamanı geldiğinde dans edeceksiniz. Muhtemelen bir moron gibi görünürsün. Ve hayatınıza devam edeceksiniz.

spor yapmaya ihtiyacım var." Bize saçmalamayan bir bakış atıyor. "Bana göre bunu anlamak zor değil. Tanrı aşkına, çenenin kapa ve yap şunu."

Hepimiz "Evet efendim" .

"Harika. Yorgun olduğunuzu biliyorum ama toparlanmak için tüm öğleden sonra vaktiniz var. Ama tahmin edin ne olacak. Bu akşam saat yedide ... Finnigan binasındaki dans stüdyosuna gideceksiniz. Oraya gideceksin ve Jolene senden ne isterse yapacaksın. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz ve o da cevabımızdan memnun bir şekilde etrafına bakmıyor. "Pekâlâ. Gidin buradan çocuklar.

Yarın görüşürüz."

Dans öğretmeni ... bayan ... eğitmen - her ne haltsa artık - burnunun köprüsünü sıkıyor ve hepimize bakıyor. Berbat olduğumuz çok açık ve muhtemelen bunu kabul ederek kendini neyin içine soktuğunu merak ediyor. Ama bizi savunmak gerekirse, hepimiz antrenmandan sonra hâlâ bitkin durumdayız.

"Yapmamız gereken bazı işler olduğu kesin," diye homurdanıyor. "Şanslısınız ki hepinizin inanılmaz yetenekli dansçıları var. *Siz* palyaçoları bile iyi gösterebilirler."

Koç LaConte'nin isteği üzerine buraya geldik. Biraz esneme yaptık, var olmayan dans hareketlerimizi göstermek zorunda kaldık. Sonuç olarak, muhtemelen hayatımda hissettiğim en garip şeydi. Bundan nefret etmeyen tek kişinin Cade olduğuna eminim, o da yarı sarhoş olduğu için.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde hepiniz bir e-posta alacaksınız. E-postada kiminle çalışacağınızı öğrenmek için buraya gelmeniz gereken tarih ve saat belirtilecek." Bize gergin bir gülümseme vererek elini salladı. "Hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Hepimiz hiç vakit kaybetmeden odadan çıkarken biri nefesinin altından "Tanrıya şükür" diye mırıldandı.

"Neden surat astığınızı anlamıyorum. Dansçıların yatakta ne kadar vahşi olduklarını biliyor musunuz?" geçip doğru ilerlerken Cade sırtlıyor. "Şu Poppy kız çok seksi. Umarım o benim

ortak. Tam bir sürtüktür ama yüzünde kocaman bir gülümseme oluşana kadar bana binmesine izin verirdim."

"Dostum, kapa çeneni," diye inliyor Link, bir elini yüzünde gezdirerek. "Bu boku yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Tate nasıl karşıladı?" Sırıtiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Güldü amına koyayım. Bir balerinle dans etmek zorunda kalmamın çok komik olduğunu düşündü." Başını sallıyor. "Kızacağını düşünmüştüm. Ama hayır, herkesi gösterime davet edeceğini söyledi. Sanki birinci sınıf öğrencisiymişim gibi."

"İyi tarafından bak," diyorum, onu daha iyi hissettirmeye çalışarak. "Bale dansı olmak zorunda olmadığını söyledi. Yani sana tayt yok, koca adam. Tabii sen istemiyorsan."

"Ben giyerdim. Umurumda değil." Cade omuz silkiyor ve ben şaka yapmadığını biliyorum. Gerçekten de hiç sikinde değil. "Aletimi içlerinde gördüklerinde kadınları döverek üzerimden atardım."

"Vay canına," diye mırıldandı Watson. "Sadece... vay canına."

"Poppy'yi istediğimi söylediğimi biliyorum ama şimdi düşündüm de, geçen gün dansçıların evinin merdivenlerinde gördüğüm siyah saçlı bir hatun vardı. Koşuyordum ve eğer cep telefonu ile konuşmuyor olsaydı, hemen yanına giderdim." Parmağını yalıyor, cızırdıyormuş gibi yapıyor. "Lanet olsun. Ateşli. Kıcını görünce hemen yarım göğüslü oldum."

"Bahse girerim Sutton Savage'dan bahsediyorsun. Tennessee Senatörü Savage'ın kızı," diyor Watson düşünceli bir şekilde. "Benim İşletme sınıfımda. O ve arkadaşı Ryann Denver da öyle."

Cade, Watson'a sırtarak karnına bir şaplak attı. "Gentry, bilmesem Sutton denen kıza aşık olduğunu düşüneneğim."

Bir anda çenemin gerildiğini ve ellerimin yumruk haline geldiğini hissediyorum. Bu adamların Sutton hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum. Gerçi nedenini bilmiyorum.

"Hayır," der Watson çabucak. "Yani, evet, çok ateşli. Gerçekten seksi. Ama arkadaşı... o çok güzel."

"Watson aşık olmuş," diye araya giren Cade, Watson'ı yüzünün kızarmasına neden olacak kadar sinirlendirir.

"Siktir git," diye mırıldandı Watson. "Cidden, Huff."

"Sterns, bira içmeye gidelim mi?" Diğer iki moronu görmezden gelerek söylüyorum. "Tabii ki isterim. Yaşlı kadın bu gece annesini ve kız kardeşini ziyarete gitti."

"Peki ya öyle olmasaydı, ne yapacaktın... gitmeyecek miydin?" Cade kıkırdar. "Tate içinde sikinin küçük bir çanta mı taşıyor? Muhtemelen büyük bir çanta olması gerekmiyor."

"Huff, kapa şu lanet çeneni, olur mu?" Link homurdanıyor, omuzları geriliyor. "Ya da git burnuna bir şey çek ya da sarhoş olup altına işe."

"İşemedim. İşemeye çalışırken üzerime işedim," diye düzeltiyor Cade, hiç şaşırmadan, gerçi Link'in bir şey çekmekten bahsetmesi muhtemelen hoşuna gitmemiştir.

Cade daha önce de rehabilitasyona gitmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, takımda bir yeri olmasına bile şaşırdım. Özellikle de Koç LaConte çok sıkı çalıştığından beri.

"Her neyse," diye mırıldanır Link.

Sanırım hepimiz Cade'in tipik Cade olduğunu biliyoruz. O kötü bir adam değil. Sadece bir ton şeytanı var. Ve bence kendini ayakta tutabilmesinin tek yolu şakalar yapmak. Genelde başkalarının aleyhine olsalar bile. Ve kaptanımız olarak, adamlarını hizada tutmak Link'in görevi.

"Gidelim, Thompson." Link çenesini kamyonetine doğru salladı. "Bu boktan seçmelerden sonra bir bira içmeye hazırım."

"Aynen." Başımı salladım, kamyonetinin kapısını açtım.

6

Sutton

Stüdyoya gidiyoruz. Dün gece geç saatlerde Jolene'den bir e-posta aldıktan sonra, dans etmek için kiminle eşleşeceğimizi öğrenme zamanının geldiğini biliyoruz. İyi olduğunu duyduğum adamlardan birini seçmeyi umuyorum. Watson Gentry tam anlamıyla bir golden retriever olarak etiketlendi. Ayrıca yatıp kalktığı da bilinmiyor, yani gerçekten ahlaklı olabilir. Diğerlerinin aksine. Ve birine ne yapması gerektiğini öğretmem gereken bu durumda, golden retriever kulağa oldukça iyi geliyor. Ayrıca, o ateşli. Gerçekten seksi.

Ryann stüdyonun kapısını açarak, "Şu işi bitirelim hanımlar," diye mırıldanıyor. "Cade Huff'ı gerçekten istemiyorum. Tam bir pislik."

"Yine de çok seksi," diye övünüyor Lana. "Kötü çocukları severim. Kötü çocuk Brody O'Brien'ı hatırlıyor musun? Bu hayır kurumunu başlatan adam? Kalbi büyümeden ve aşık olmadan önce o trene binmiştim." Bu sözleri söylerken ağzının sulandığına yemin edebilirim. "Birkaç hafta sonra kafede karşılaştığımızda kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Ama o mutlu yarım saat?" Kendini yelpazeliyor. "Düşündükçe eriyorum. O. İri biriydi. Kocaman. Ama daha da ötesi, onu nasıl kullanacağını biliyordu."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda bir bedenim bana o kadar yakın olduğunu hissediyorum ki derim diken diken oluyor ve omurgamda bir sarsıntı hissediyorum. Boynumu çevirip bakamadan Hunter'ın sesi kulağıma geliyor.

"Güzel eşofman altı, Minik Kuş," diye cilveleniyor. "Oh, ve topuz? Vay canına. Seks- yyyy."

Dönüp göğsüne vurdum. "Defol git, Thompson."

"Ama burada olmak zorundayım. Senin küçük dansçı dünyanda," diye fisıldıyor, gözlerini benimkilere dikmiş. "Bizi eşleştirmemelerini umsan iyi edersin. Aslında... muhtemelen öyle olmasını umuyorsun."

Başımı eğerek gözlerimi büyüttüm. "Kız arkadaşının bu gece buraya gelecek kadar uzun süre tasmanı çıkarmana izin vermesine şaşırdım."

Gözleri öfkeyle kararıyor ama soğukkanlılığını koruyor. "Hangi kız arkadaşmış o? Aydınlat beni."

"Neden, Paige Sanders, tabii ki. Yıllardır kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden koştuğun kız."

"O artık benim kız arkadaşım değil," diye homurdanıyor.

"Evet, ben de öyle duydum. Ama dün gece kesinlikle öyle görünüyordu." Parmağımla çeneme dokunuyorum. "Beni şaşırtan şey kasıkları tutmasıydı."

"Bunu kıcı rastgele bir adam tarafından kuru sikilen kız söylüyor." Başını salladı, dudaklarını kulağıma dayadı. "Merak etme Minik Kuş. Beni ve Paige'i izlediğini gördüm, keşke sen olsaydın."

"Belki rüyada görürsün, tiki çocuk." Başımı çevirip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bu kampüsün senin olduğunu düşünebilirsin çünkü buzun üzerinde bir diski itebiliyorsun, ama yanıliyorsun. Artık benim dünyamdasın. Ve dikkat etsen iyi olur."

Ondan uzaklaşırken, buradaki kızlardan en az on tanesinin bize baktığını gözden kaçırmıyorum. Bazıları huşu içinde, bazıları şaşkın. Bir de Ryann var, endişeli görünüyor. Poppy düpedüz sinirli görünüyor, muhtemelen hayatının beş saniyesinde bile ilginin üzerinden çekilmesini istemiyor.

Hepimiz endişeyle Jolene'in partnerimizin kim olduğunu açıklamasını beklerken, ben gözlerimi karşıya odaklıyorum. Yine de, bir şekilde, Hunter'ın beni izlerken sırtıttığını hissediyorum, derimin altına girmek için elinden geleni yapıyor.

Ve sert bir kaltak rağmen, işe yarıyor.

Avcı

Bir yandan, adımın Sutton'la aynı cümlede geçmesini, yani birlikte çalışmak zorunda kalmamızı gerçekten istemiyorum. Diğer yandan, onun benim azgın takım arkadaşlarımdan biriyle çalışmasını da istemiyorum. En iyi ihtimalle Link'le ya da kız arkadaşı olan diğer adamlardan biriyle eşleşir. Bu benim mükemmel senaryom olurdu. Çünkü sadece onun şirret kıcıyla uğraşmak zorunda kalmam, aynı zamanda Cade gibi birinin Brooks'taki diğer tüm hatunlara yaptığı gibi ona elini sürüp yatağa atmasını düşünmek zorunda kalmam. Ya da kızların takıntılı olduğu Watson'ı. Çünkü o gerçekten iyi biri.

Jolene hepimizden önce davranıyor ve şaşırtıcı bir şekilde yanında Koç LaConte var. Huysuz kıcının bizi bu pisliğin içine sürüklemesinin komik olduğunu düşündüğünü ben bile söyleyebilirim.

Boğazını temizliyor ve elindeki panoya bakmadan önce odadakilere gülümsüyor.

"Yani bu pek de kolay olmadı. Ama asistanım ve ben her oyuncuyu onu iyi tamamlayacağını düşündüğümüz bir dansçıyla eşleştirmek için elimizden geleni yaptık." Homurdanıyor. "Dediğim gibi, bu hiç kolay olmadı. Çünkü açıkçası bazılarınız çok kötüsünüz."

Bir kahkaha daha attıktan sonra isimleri saymaya başlıyor. En yakın olduğum erkeklerin isimlerini ve kiminle ortak olduklarını söyleyene kadar dikkatimi yarı yarıya veriyorum.

"Cade Huff, sen Lindsey ile eşleşeceksin. Watson Gentry, sen Ryann ile olacaksın."

Birkaç şey daha söyledi ve sona yaklaştığımızı anladım. Link çoktan Poppy ile çalışmak için seçildi.

Şanslı adam. O piliç çok şirret.

Sutton'ın adı henüz söylenmedi ve ben paniklemeye başlıyorum. "Hunter Thompson," diyor , yukarı bana bakıyor, "sen mücadele ettin. En hafif tabiriyle korkunç. Ama şanslısın ki, seni daha iyi gösterecek gizli bir silahım var." Bakışlarını odanın içinde gezdiriyor ve kalbim sıkışıyor. "Sutton, Thompson üzerinde sihrini konuştur." Panoyu altına sıkıştırıp

kolunu ve ellerini birbirine vurarak Koç'a bakar. "Adamlarını bana ödünç verdiğin için teşekkürler Koç. Bu müthiş bir bağış toplama etkinliği olacak."

Koç bakışlarını her birimizin üzerinde gezdiriyor. "Evet. Sanırım olacak."

Gözlerimi yavaşça Sutton'ın durduğu yere çeviriyorum, yüzü domates gibi kıpkırmızı. Dümdüz önüne bakarken gözleri boşluğa dalıyor. Bu durumdan en az benim kadar rahatsız olduğu açıkça belli oluyor.

Ama nedense bu daha az berbat yapıyor. Onun derisinin altında olduğunu bilmek.

Sonunda bana bakmaya cesaret ettiğinde, gözlerimi kısarak sırtıyorum. Bu da sadece gözlerini devirmesine neden oluyor. Tekrar başka tarafa bakmadan önce orta parmağıyla yanağını kaşıyormuş gibi yapıyor.

Bu doğru, Minik Kuş. Benimle sıkışıp kaldın.

"Önümüzdeki bir ya da iki saati partnerinizi tanımak için ayırın." Parmağıyla bizi işaret ediyor. "Kızlarımı *o kadar* iyi tanımayı aklınızdan bile geçirmeyin. Bu dansla ilgili olmalı, seksle değil."

Bir grup insan gülüyor ya da rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor. Ben mi? Sutton'ın kafasının yan tarafına bakmaya devam ederek onu daha da çileden çıkarıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kızginken her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür.

Ki bu çoğu zaman böyledir.

Sutton

Bu odada yirmi kişi var - Koç LaConte, Jolene ve dans kou yardımcısı Chasity hariç. Hokey takımı en popüler on oyuncusunu seti ve Jolene de Brooks'un en iyi on dansısını seti.

Ve işe buradayız, Hunter Thompson ve ben, birlikte çalışmak zorundayız.

Dışarıda yürürken tuğla binaya yaslanıyorum ve ciğerlerimdeki tüm nefesi dışarı flyorum. Onunla çalışmaktan başka seçeneğim olmadığını bilsem de Hunter'ın beni bulmamasını umuyorum.

İnhalerimden bir nefes alıp cebime koyuyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı güneşe doğru kaldırıyorum.

Yanımda biri olduğunu hissediyorum ama Hunter olduğunu için gözlerimi açmama bile gerek yok. Kütüphanede kokusunu aldıktan sonra ve bugün arkamdan tekrar geldiğinde, nerede olsa tanırım. Ve sinir bozucu bir şekilde, en az göründüğü kadar lezzetli.

"Sutton Savage," diye cilveleniyor. "Meraktan soruyorum, performansımız sırasında o eşofmanları giyecek misin? Eğer yleyse, evsiz göründüğümüz için biraz puan kırabiliriz."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Her zaman bu kadar iğrenç misin? Ayrıca, Jolene'in dediği gibi berbat olduğun ve dans edemediğin için puan kıracakken benim kıyafetlerimle kendini zme."

"Oh, güven bana, jüri beni yiyip bitirecek." Gz kırıyor. "Bunu kolay yoldan da zor yoldan da yapabiliriz. Nasıl gideceği, düzinelerce kişiliğinizden hangisinin her antrenmanda ortaya çıkacağına bağlı olacak."

"Sen etrafımdayken, sadece tek bir kişiliğim var." Kırpiklerimi kırıpıştırıyorum. "Ben buna şirretlik diyorum ve bazen taşaklarını kesip akşam yemeğinde sana servis etmek gibi şeyler yapmak istiyorum."

Sıkılmış gibi esniyor. "İşin bitti mi?" "Pek sayılmaz," diye alay ediyorum.

"Dostum, elma ağaçtan uzağa düşmemiş, değil mi? Sadece. gibi. Senin. Annen gibi," diyor dişlerini sıkarak. "Senin kalpsiz, arkadan bıçaklayan orospu annen."

Etrafindan dolanarak ondan uzaklaşıyor ve kaldırıma doğru yürüyorum. Onun ortağım olduğu gerçeğini değiştiremeyeceğimi biliyorum. Ama şu anda onun ağzını dinlemek istemediğimden eminim.

Anneme hiç benzemiyorum. Hiçbir şey değilim.

"velet," diye sesleniyor arkamdan. "Kes şu saçmalığı." Onu görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum.

"İyi," diye tekrar bağırır. "Bugünlük sen kazandın. Ben zaten bunu aştım."

Ve birkaç dakika sonra, hızla geçmeden önce bir kamyonun kükrediğini duyuyorum.

Onun olduğu her şey beni rahatsız ediyor. Ve o etrafımdayken, beni benim bile katlanamadığım birine . Ama son baktığımda, kendinden kaçamazsın.

Lanet olsun sana, hayırseverlik. Şimdi onunla uğraşmak zorunda kaldım.

7

Sutton

Zaman geldi. Yeni bir günün şafağı. Bir çağın sonu. O dönem mi? Kendimi iyi bir kız olarak görmem. Çünkü şimdi ... ben bir striptizciyim.

Aynada kendime bakıyorum. Kocaman gözler bana bakıyor ve ne yapmak üzere olduğumu soruyor. Keşke söyleyebilseydim, ama doğrusu... hiçbir fikrim yok. Peaches'te ilk kez dans etmem gereken an haftalardır geliyordu. Şimdi, o an geldi. Ve ben çok korkuyorum.

Patronum tarafından bana verilen tüm kıyafetler arasından, birinci gece için dantel tangalı siyah bir sütyen tercih . Onunla eşleştirmek için basit bir siyah maskeli balo maskesi ve sıcak pembe ayakkabılar seçtim. Kızların geri kalanı zaten dışarıda, hepimizin yapmak için burada olduğu şeyi yapıyor. Kığımızı sallamak. Hayatım boyunca yüzlerce gösteride sahne aldım. Sayısız kez yarıştım ve kazandım. Ama hiçbirini beni bu kadar gergin hissettirmemişti.

Titreyen ellerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi doldurduktan sonra yavaşça dışarı veriyorum.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum. "Ben lanet olası Sutton Savage'im."

Çenemi daha yukarı kaldırarak kapıya doğru yürüyorum ve sahneye çıkıyorum.

Sapıkların dansçıları izleyebileceği kadar aydınlık ama yine de beklediğimden çok daha karanlık. Sahnede parlak ışıklara alışmıştım. Ama bu seksi ortam aydınlatması... farklı.

Ve sahnedeki ilk birkaç dakika, kesinlikle berbatım.

Elimde olmadan altımdaki kadın ve erkeklere odaklanıyorum, bu da bir ritim tutturmamı çok zorlaştırıyor. İlk başta, Ryann bana birçok ders vermesine rağmen ne yapacağımı tam olarak bilmediğim için direğin etrafında yavaşça hareket ediyorum. Ama şu anda bu çok doğal görünmüyor. Direkt dansı kalbi zayıf olanlara göre değil. Ve düşündüğümünden çok daha fazla güç gerektiriyor.

Yavaş ama emin adımlarla, dansçılara kalabalığın aradığı şeyi sunma becerisini veren *her neyse onu* anlıyorum. Her şeyin değiştiği ve bedenimin müzikle bütünleştiği o an hissediyorum, müşterilere Peaches'e gelme sebeplerini veriyorum. Umarım öyledir.

Ter içinde kalmam hiç zaman almıyor ve çalıştığım gecelerde fazladan bir antrenman yapmamın mümkün olmadığından hiç şüphem yok. Kesinlikle hayır. Bu benim egzersizim olmak zorunda.

Soğuk metal direği kavrayıp bacaklarımı etrafına sararak dans etmeye devam ediyorum. Saçlarımı geriye atıyorum. Bir performans sırasında bir kez olsun aşağı inebilen saçlar. Sırtımdan aşağı özgürce akıyor ve bana yaşadığımı hissettiriyor.

İlk defa, bu gecenin sonunda bir ödül yok. Ve mükemmel olmak için kendimi öldürmek zorunda değilim. Oynayabilirim. Zaman geçirmek için canımın istediği her şeyi yaratabilirim. Ve bu düşünceyi *gerçekten* çok seviyorum.

Şu anda biraz kirli hissetsem bile.

Hunter

Sutton'ın verandasının basamaklarında oturmuş, onun hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum. Saat biri geçiyordu.

Sabah sekizde geldim. Antrenman bittikten hemen sonra. İki oda arkadaşı dışarı çıktı. Poppy nerede olduğunu bilmediğini ve umurunda da olmadığını söyledi. Diğeri de bütün gece ondan haber alamadığını söyledi. Endişelenmiyorum. Yine de bir şey kıçımı burada tutuyor.

Farlar garaj yoluna giriyor ve gözlerimi kısarak kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yolcu koltuğundan inip beni görünce kaşlarımı çatarak ona yukarıdan aşağıya bakıyorum.

Bol bir eşofman giymiş ama gözlerine makyaj yapmış ve saçlarını uzun siyah bukleler halinde bırakmış. Nasıl görüldüğünü fark ettiğimde kalbimin durduğunu hissediyorum. Ve arkadaşı dışarı çıktığında, o da aynı şekilde görünüyor.

Sanki ikisi de biriyle birlikte olmuş gibi.

Sanki iyice sikilmişler gibi.

"Hunter?" Kaşlarını çatıyor, duruyor. "Burada ne işin var?" Ryann onun yanında duruyor. "İyi misin? Yoksa kalmamı mı istiyorsun?"

Sutton başıyla küçük bir selam vermeden önce bana tuhaf bir bakış attı. "Ben iyiyim.

Yatağına git. Hemen arkandan geliyorum."

Ryann gittikten sonra dikkatini tekrar bana verdi.

"Numaranı dansçı kadından aldım, Jolene. Saatlerdir seni aramaya çalışıyorum."

Yanıma oturup kalçası benimkine değdiğinde vücudumun titrediğini hissediyorum. Parfüm kokusu burnuma saldırıyor. Güzel kokuyor ama onun gibi kokmuyor. Kütüphanede ve yine dans stüdyosunda, onu içime çekebileceğim kadar yakınımdaydı. Şekerli kek gibi kokuyordu. Bu daha çok pahalı bir fahişeye benziyor ve bu beni huzursuz ediyor.

"Ben... dışarıdaydım. Ne ?"

"Nerede?"

Etrafında dönerken biraz gergin görünüyor. "Sadece dışarı." İçinden bir şeyler kopuyor. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Ve nerede olduğum neden seni ilgilendirsin ki?"

"Sanırım değil," diye mırıldandım. "Neredeyse bir haftadır benden kaçıyorsun. Bu dans saçmalığını senin kadar ben de istemiyorum. Ama ya ?

LaConte taşaklarımı alacak. Tanrı aşkına, biraz büyüsen de şu işi bitirsek olmaz mı?"

"İyi," diye yakınıyor. "Ne zaman boşsun?"

"Yarın akşam. O zaman başlarız," diyorum açıkça.

"Yarın akşam için planlarım var. Sabah buluşabilir miyiz? Sadece bir dersim var ama on bir buçukta işim bitmiş olur."

Planları var.

Umursamamalıyım. Bir hafta önce o kadar sarhoş olmasaydı Paige'i sikerdim. Ama sarhoştı ve kendinden geçmişti, onu evine taşımak zorunda kaldım. Ama bu bir hafta önceydi. Sutton'ın boş zamanlarında ne yaptığını siklemekten önceydi.

Ama umurumda. Ve bu gerçekten çok sinir bozucu. Kiminle plan yaptığı benim umurumda değil. Ve ben de öyle olmasını istemiyorum. Paige'i istiyorum. Paige'i *seviyorum*.

"Bu iyi olmalı." Sertçe başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum. "Bu işin nasıl yürüyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben dans etmem."

Yemin ederim dudakları biraz yukarı kalktı. Buz kraliçesi yine de biraz gülümser. "Bence yarın için buluşup bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapabiliriz.

ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Nasıl bir titreşim yakalayacağımıza. Ondan sonra da gerçekten pratik yapmaya başlayabiliriz. Tabii senin için de uygunsa."

"değil." Başımı salladım. "Kahve dükkanında buluşalım mı? Tarafsız bir yere benziyor. Ayrıca beni öldürürsen etrafta yeterince tanık olur," diye yarı şaka yapıyorum. "Öğlen mi?"

"Ne derler bilirsiniz, en bariz olan en az bariz olandır," diye kestirip atıyor. "Orada olacağım."

Ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken, fermuarlı kapüşonunun altında ne olduğuna bakıyorum; bir dantel parçası. Dışarıda her ne yapıyorsa, bunu yalnız yapmadığı kesin. Ruhuma huzursuz bir his yerleşti. Dışarıda rastgele bir adam için yaramazlık yaptığını bilmek beni kızdırıyor.

"İyi geceler," diyorum boğazımı temizleyerek. Beceriksizce ayağa kalkıyorum, yanından geçip merdivenlerden inerken istemeden de olsa onun alanını işgal ediyorum. "Yarın görüşürüz."

"Sen de," diye mırıldanıyor, içeri girerken neredeyse kafası karışmış gibi davranıyor.

Ve bu değil. Çünkü benim de kafam çok karışık.

Hunter

Antrenmandan sonra duş alıp kafeye gidiyorum. Bir yanım bugün gelip gelmeyeceğini merak ediyor. Ama dün gece bir ateşkes yapmışız gibi görünüyordu. Sanki bu işi halletmemiz gerektiğini anlamış gibi.

Bugün nasıl kokacak merak ediyorum. Kek mi yoksa lanet bir fahişe mi? Bu gece için planları olduğunu söylemişti, belki de fahişe parfümünü o zamana saklıyordu.

Oraya birkaç dakika erken varıyorum, bu yüzden içeri giriyorum ve beklerken bize bir masa buluyorum. Ve öğlen, tam saatinde, içeri girdi.

Siyah taytı bacaklarını şekillendiriyor, kıcını öyle bir sarıyor ki ben de dahil olmak üzere buradaki her orospu çocuğuna bir bakış attırıyor. Saçları normal topuz ya da at kuyruğı yerine iki Fransız örgüsü şeklinde. Ama yine de yüzünden ve saçlarının dağınık olmasına dayanamıyor mu diye merak etmeme neden oluyor.

Beni gördüğünü kabul etmedi. Onun yerine yanıma gelip bir koltuk çekmeye başladı. O fırsat bulamadan ben ayağı kalkıp onun yerine oturuyorum.

Kaşlarını çatıyor, bana iki kafam birden büyümüş gibi bakıyor ama sonunda oturuyor ve ben de kendi koltuğuma oturmadan önce onu itiyorum.

"," diyorum. "Geleceğinden emin değildim."

"Burada olacağımı söylemiştim, değil mi?" diye soruyor ve boynunu bükerek tahtaya bakıyor. "Açlıktan ölüyorum. Başlamadan önce bir şeyler almamın sakıncası var mı?"

"Evet, aslında biliyorum," diye cevap veriyorum gülmeden önce. "Şaka yapıyorum. Hayır, sikimde bile değil. Ne istiyorsun? Gidip senin için sipariş edeyim."

Şaşırmış görünüyor. Biraz öne eğilerek bana komik bir bakış attı. "Beni zehirleyecek misin yoksa?"

"Bu, geri getirdiğim her şeyi yemene engel olur mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Bir filin kıcını yiyebilecek kadar açım. O yüzden şansımı biraz zehirle deneyeceğim."

"Sen zehirlisin. Belki de bağışıklığın vardır."

"Bugün sık-o-metreyi düşük tutabilir misin? Seninle uğraşacak havada değilim." Ters ters bakıyor.

"Aletim bu kadar büyükken ve her zaman listelerin onu düşük tutmak zor." Ayağa kalkmadan önce sııttım. "Ne istiyorsun?"

"Krem peynirli kızarmış susamlı simit alacağım. Ve yulaf sütlü kurabiye hamurlu buzlu kahve," diye sıralıyor.

"Kurabiye hamurlu buzlu kahve?" Başımı arkaya attım. "Huh. Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

"Burada elli çeşit falan var." Gülüyor. "Nesin sen, bir Fransız vanilyalı adam mı?"

"Ben kahve içmeyen bir adamım," diye düzeltiyorum. "bir şey."

Gözleri büyüdü. "Tam da daha garip olamayacağını düşünürken." Çantasını karıştırıp bir miktar para çıkarıyor. "Bu karşılayacaktır."

Onu görmezden gelerek tezgâha yöneliyorum ve veriyorum. Nedense, kahvesini içerken pipete sarılmış dolgun dudaklarının görüntüsü beynime saldırıyor ve sikime doğru istenmeyen bir sarsıntı gönderiyor.

Adamın kartımı okutmasını beklerken ona dönüp bakıyorum. Telefonuyla oynuyor, yüzünde küçüklüğünden beri aynı çatıklık var. Sanki bunu yaptığının farkına varmış gibi, birden yüzünü gevşetiyor ve ben kendi beynimin içinde annesinin sesini duyuyorum, kırıksıklıklar konusunda onu azarlıyor. Ailelerimiz birlikte o kadar çok geziye çıktı ki hepsini duydum.

"Uh... efendim?"

Çocuğun sesini belli belirsiz duyuyorum ve gelip ona bakıyorum. "Ne dedin?"

Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, enseme ovuşturarak.

"Kartınız," diye homurdanarak kartı bana uzattı. "Oturabilirsiniz.

Birkaç dakika içinde getireceğiz."

"Teşekkürler," diyorum melek yüzlü ve şeytan tavırlı kıza doğru ilerlemeden önce.

Sutton

Son bir kez, işe yarayacağını düşündüğüm dansın üzerinden geçiyorum. Üç kez geçmesine rağmen Hunter hâlâ bana üç kafam varmış gibi bakıyor. Sonunda omuz silkiyorum. "İyi olacak. Basit tutacağız. Eğer aptal gibi görünüyorsak, bu Hayırseverlik, değil mi? Yani.. siktir ."

Bana bakıyor, eğlenmiş görünüyor. "Helena Savage bu pis ağız hakkında ne düşünürdü?"

"Kimin umurunda?" Açıkça söylüyorum. "Tamam, sanırım hepimiz bu konuda anlaştık. Tamam mı? Bana sormak istediğin bir şey var mı? Mesela, başlangıç olarak... belki sağ ve sol nedir?"

"Siktir git." Kıkırdıyor. "Zavallı ayakların için şimdi özür dileyeceğim. Dayak yemek üzereler."

"Her şey yoluna girecek." Çöpümü çöp sepetine atarak ayağa kalkıyorum. "Takımındaki diğer serserilerden daha kötü olmayacaksın. Cade dışında. O adam hareket edebiliyor. Biraz ateşli."

Hunter'ın vücudu gerginleşiyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Muhtemelen sarhoştur. Herkes bir ya da iki içkiyle daha iyi hareket eder. Ya da on." Başını iki yana sallıyor. "Cade Huff'tan uzak durman akıllıca olur."

Ani tavrından dolayı şok olmuş bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Hımm... bunu onunla en iyi arkadaş olan adam söylüyor."

Çantama uzandığımda bileğimi yakaladı. "Bacaklarımın arasında bir amcık yok, Minik Kuş. Arkadaşım olabilir ama tam bir pislik. Ayrıca haftanın her gecesi yatağında yeni bir hatun var. Bazen birden fazla." Öfkeli gözleri benimkileri yakıyor. "Huff'tan uzak dur, Sutton. Anladın mı?"

"Siktir git," diye tısladım.

Bileğime bakarak kendimi onun elinden kurtarıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Dışarı çıktığımda o da peşimdeydi.

"Sutton," diye gürlüyor derin sesi arkamdan. "Sürtük gibi davranmayı bırak." Bakışlarını etrafımda gezdiriyor. "Ayrıca, araban hangi cehennemde?"

"Buraya yürüyerek geldim," diye hırladım ve hızla dönüp parmağımı göğsüne . "Ve işte sana bir fikir. Neden küçük bir sürtük olmayı bırakmıyorsun, *pislik*? Biz dans partneriyiz, hepsi bu. Bu seni ilgilendirmez.

Ne yaptığım ya da kiminle yaptığım önemli değil. Günün sonunda hala düşman olduğumuzu unutmayalım. Ben senden nefret ediyorum, sen de benden. Bu yüzden beni sahte endişelerden kurtar ve hayatımda ne yaptığımı umursuyormuş gibi davranmaya çalışma."

Yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki göğsü neredeyse burnuma değecek, bana dik dik bakıyor. "Dinle beni, Minik Kuş. Gerçek dünya hakkında en ufak bir fikrin yok. Safsın. Hayatını o kafeste kilitli geçirdin ve şimdi özgür olduğunu mu sanıyorsun? Tahmin et bakalım. Canavarlar pusuda bekliyor. Her yerde. O yüzden aklını başına topla."

Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayıyor ve göğsüme için aptal kalbime lanet ediyorum.

"Benden uzak dur," diye tıslıyorum. "Cade'in seksi olduğunu düşündüğüm için mi kızgınsın? Beni senden daha çok sevmesinden mi korkuyorsun?" Kendimi durduramıyorum, göğsümü şişiriyorum. "Muhtemelen hoşlanır. Beni senden daha çok sevmesini sağlayabilirim."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Şu anda dalga geçmiyorum."

Bakışmaya devam ediyoruz. Göğsü kabarıyor ama bu kızgın öfkenin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Hiç arkadaşlığımız bile olmadı. Hunter neden Cade'le takılıp takılmadığımı umursasın ki?

"Hunter?"

Tatlı, yumuşak bir ses ikimizi de ürkütüyor. Bunu hemen anladığımı biliyorum çünkü geri adım atıyor ve öfkesi bana doğru yayılmadığında bedenimi soğuk bırakıyor.

Gözümün ucuyla Paige'i gördüm. O her zaman güzel olmuştur. Ve onu öldürdüğünü söyleyebilsem de, bana kendine özgü gülümsemelerinden birini gösteriyor.

"Sutton."

"Hey, Paige," diyorum elimi kaldırarak.

Paige'in gözleri benden Hunter'a ve tekrar bana kayıyor. arkadaşları beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, yüzlerindeki hoşnutsuzluğu gizlemeye bile çalışmıyorlar.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Paige artık sadece Hunter'a bakarak soruyor. "Dün gece seni aradım. Neredeydin?"

"Üzgünüm, erken sızmışım." Omuz silkiyor, açıkça yalan söylüyor çünkü işten eve döndüğümde verendamdaydı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Paige endişeyle bana baktığında elimi kaldırıyorum. "Bırakayım da siz konuşun. Hunter, seninle sonra konuşuruz."

"Seni eve bırakacağım" dedi, sormadı.

"Seninle kamyonda buluşuruz o zaman." Nefes alarak başımı salladım. "Seni görmek güzel, Paige." El sallıyorum.

"Sen de," diyor gönülsüzce.

Kamyonetine doğru giderken onların bakışlarını sırtımda hissederek uzaklaşıyorum. Bunların hepsi tuhaf. Her bir parçası. Hunter'la ortak olmak. Neredeyse kıskançlık derecesine varan davranışlarından sonra bir anda göt gibi davranması. Hepsi çok garip.

Ama en tuhaf, en rahatsız edici şey şu anda kamyonetinin yanında beklerken Paige ile ne konuştuğunu merak etmem. Ve ona geri dönüp dönmeyeceğini. Ve bu düşünce midemi düğümlüyor.

Avcı

"Demek sonunda oldu, ha?" Paige'in gözleri kararıyor ve ağzını tutuşundan kızgın olduğunu anlıyorum. "Bunca zaman ondan etkilenmediğini söyledin ve şimdi Sutton'la mı birliktesin?"

"Onunla çıkmıyorum, P." Başımı sallıyorum. "Koç bağış toplamak için bazı çocuklara dans gösterisi yaptırıyor. Ben de onunla eşleştim." Ne kadar incinmiş görüldüğünü görünce iç geçiriyorum. "İnan bana, bu konuda çok kızgınım. O bir sürtük."

Onun bir sürtük olduğunu düşünüyorum. Ama Paige'i üzgün görmekten nefret ettiğim için bunu eklediğimi de biliyorum. Sutton'la ortak olmaktan herkese göstermeye çalıştığım kadar nefret etmiyorum. Kendim de dahil.

Etrafına bakınıyor, küçük bir adım daha yaklaşıyor. "Birlikte mi yatıyorsunuz?" diye fısıldıyor. "Çünkü sen ve ben hala bazen takılıyoruz, biliyorsun."

"Hayır, birlikte yatmıyoruz," diye alay ediyorum. "Ama neden soruyorsun, Paige? Fikrini mi değiştirdin? Benimle birlikte olmak istiyor musun? Yani, *gerçekten* benimle olmak?" Blöfünü gördüğümü söylüyorum.

Omuzları biraz çöktü. "Yapamam. Üzgünüm."

Ona bakarak gözlerimi kısıyorum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Etrafından . "Gitmem gerek."

"Bekle Hunter," diyor koluma dokunarak. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Ve umarım *onunla aranızda* bir şeyler değişirse... bunu bana söyleme nezaketini gösterirsin."

"Ayrıldığımızdan beri rastgele heriflerle yattığını bana söyleme nezaketini gösterdin mi?" Yüzünü ona dönerek söyledim. "Hayır, söylemedin. Ve evet, onlar hakkında her şeyi biliyorum." Elimi yüzümde gezdirerek omuzlarımı silkiyorum. "Ne istediğini bulman lazım. Çünkü bu saçmalık artık işime yaramıyor."

Elimi tutmaya çalıştığında, onu omuz . "Hunter, dur."

"Bunu çözmek için iki haftan var, Paige. Ondan sonra ben yokum."

Ona daha fazla bakmak istemeyerek yürüyüp gidiyorum. Ama bir şey fark ettim.
Beni Sutton'la görmek onu etkiledi. Ve belki de bu kötü bir şey değildir.

Sutton

Kamyonun yanında bekliyorum. Hunter ve Paige'e neler olduğunu merak ederek garip bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

Varlığımın istenmediğini söyleyebilirim. Ve onu suçlamıyorum. Ailesi ona her zaman hoş karşılanmadığını hissettirdi. Ve ailemizin kavgasından önce, onun benimle olmasını tercih ettiklerini birçok kez dile getirdiler. Bana göre, yüzümü görmek istememekte sonuna kadar haklı.

Ve sonunda neden kırılma noktasına ulaşip onu terk ettiğini anlasam da, bunun korkakların çıkış yolu olduğunu da düşünüyorum. Eğer onu her zaman iddia ettiği gibi sevseydi... kızı orada, onun yanındaki yeri için savaşılmaya hazır olurdu. Bunun yerine, onunla rastgele takılmaya ve onun her hareketini kontrol etmeye razı oldu.

Bana doğru yürüdüğünü görünce ona küçük, özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Umarım başını çok fazla belaya sokmamışımdır. Seni üzmesini isteyeceğin son kişinin o olduğunu biliyorum."

Anahtarlarını almak için cebini karıştırırken tedirgin görünüyor. Yolcu tarafına doğru yürüyüp kapıyı açtı. "Bu gece planın olduğunu söylememiş miydin? Seni bırakayım da işine bak." Sesi keskin ve şu anda onunla ilgili her şey ters.

Ama daha fazla detay için zorlamak benim işim değil. Bu yüzden gururumu ayaklar altına alarak kamyonete tırmanıyorum ve o hatırlatmadan önce emniyet kemerimi bağlıyorum.

Evime giderken yol sessizdi ve Hunter'ın vücudundan yayılan karanlık enerji kamyonun tüm kabinine yayılıyordu. Ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim iyi bir şey olmadığı. Çok açık.

Evimin önüne geldiğimizde tek kelime etmemişti, yanıma gelmesine fırsat vermeden kendi kapımı iterek açtım. Dışarı çıkıyorum, o ön taraftan bana doğru gelirken yanından geçip gidiyorum.

"Kapıya bakacaktım," diye homurdandı.

"etmeyin," diye mırıldanarak ön merdivenlere doğru yürüyorum.

"Sutton, bekle," diye tembelce arkamdan sesleniyor. "Lanet olsun, durur musun?"

Sesinin yaklaştığını duyuyorum ve arkamı döndüğümde göğsüm neredeyse onunkine çarpıyor.

Ona ters ters baktım. "Ne?" Kollarımı iki yana açtım. "Tek kelime konuşmadığın on beş dakikalık bir yolculuk yaptık. Şimdi birdenbire ben gidiyorum ve sen küçük bir sohbet için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dönmeye başladığımda dirseğimi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Dur," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak.

"Elini dirseğimden çek yoksa taşaklarını öyle bir karate yaparım ki sonsuza dek beni fındıkkıran olarak düşünürsün." Gözlerimi büyüttüm. "Ve bu benim muhteşem bale performansım için de olmayacak. Taşakların gittiği için olacak."

Elini çekip beline koydu ve nefes nefese kaldı. "Sadece... kötü bir ruh halindeyim. Tamam mı? Tıpkı senin lanet olası zamanının yüzde doksanında olduğun gibi."

"Az bile söyledin, bebeğim. Sen etraftayken en az doksan beş olduğunu söyleyebilirim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi kısıyorum. "Bunların hiçbirini ben istemedim. Ve Paige'le aranızda geçenler için gerçekten üzgün olsam da, bu senin sorunun, benim değil. Senin tatlı, mükemmel prensesinle birlikte olmanı ve beni rahat bırakmanı her şeyden çok isterdim."

"Gerçekten istediğin bu mu, velet?" diye hışırıyor ve yemin ederim gözleri dudaklarına kayıyor. "Seni yalnız bırakmamı mı?"

Göğsümüz öfkeyle kabarırken ona bakıyorum. "Şey, evet. Belli ki öyle. Ama gerçekten bir seçenek değil, değil mi?"

"O kadar imkânsızsın ki," diye homurdanıyor ve arkasını dönmeden önce beni öldürmek ister gibi bakıyor. "Siktir!" Elini kamyonetinin kaputuna vurarak beni irkiltiyor.

Tam bir ıstırap içinde elini saçlarında gezdiriyor. Paige ona her ne söylediye, belli ki onu ruh haline sokmuş. Ve duruma yardımcı olmadığımı biliyorum. Ama, lanet olsun, beni sinir ediyor.

İkimiz de ne kadar sinirli olsak da, muhtemelen gitmesi en iyisi olacak. Ama kamyonetine binip hızla uzaklaşmasını izlerken kalbim sıkışıyor. Ve fren lambalarının yanıp sönmesini beklerken, ki asla yanmıyor, ellerimi birbirine vurarak bu gecenin geçip gitmesini diliyorum.

Sonunda gözden kayboldu.

Ve muhtemelen Paige'e geri dönecek.

Gittiği için hem rahattım hem de üzeldim. Ve bu hiç mantıklı değil.

Avcı

"Merhaba canım," diye selamlıyor annemin sesi telefonun diğer ucundan beni.

"Günün nasıl geçiyor?"

"Gidiyor," nefes alıyorum. "Daha önce aradın mı? Antrenmandaydım."

"Gördüm," diyor yavaşça. "*Brooks U Informer*'ı okuyordum ve ilginç bir şey gördüm. Hokey oyuncularının bir tür gösteri yapmasıyla ilgili bir şey?" Duraksıyor. "Ve oğlumun Sutton Savage ile birlikte olduğunu okudum. Lütfen söyleyin, bu doğru mu? Doğru olmadığını söyle."

Lanet olası online okul gazetesi.

Annemin bu bağış kampanyasından haberdar olacağı aklımın ucundan bile geçmedi. En azından bir süre için.

"Hunter, konuşacak mısın yoksa bunun doğru olup olmadığını merak etmemi mi sağlayacaksın?"

"Onu partner olarak ben seçmedim," diye savunmaya başladım. "İnanın bana, isteyeceğim son kişi o. Onunla başa çıkmak imkânsız."

"Dil," diye tıslıyor. "Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Ailesinin bize ne yaptığını biliyorsun. Ve şimdi, sen ne olacaksın? Kızlarıyla kanka mı olacaksınız?" Sesi telaşlı geliyor. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi. "Buna izin vermeyeceğim Hunter."

Benim ailem bana karşı ne kadar sert olsa da, Sutton'ın ailesi benim annem ve babamı aziz gibi gösteriyor. Benim annem sert ve sık sık kontrolcü olabilirken, Sutton'ın ailesi düpedüz kalpsiz. Helena'nın daha önce kızına sarıldığını gördüğümü bile sanmıyorum. Babam ve ben yağ ve su gibiyiz. Ama o bile Senatör Savage'ın olabileceğinden daha iyi bir adam.

"Başka seçeneğim yok," diye mırıldandım. "Ve eğer değişmek istersem, Koç kıcıma tekmeyi basar. Beni yedek görmek istediğini biliyorum ama bu yıl onun kötü tarafına düşmeyi göze alamam."

"Ona karşı dikkatli olmalısın Hunter," diye uyarıyor. "O çok güzel. Çok güzel. Ve soyadı Savage. O bir yılan. Onun gibi insanlar olmak istedikleri yere ulaşmak için ne gerekiyorsa yaparlar."

"Anlıyorum," diye çıktım. "Ama şimdilik bu konuda hiçbir şey yapamam. O yüzden bırak ben halledeyim ve bitsin. Anlaştık mı?"

"İyi," diye homurdanıyor. "Derslerin nasıl gidiyor? Hesabına girdim ve geçen haftaki sınavından yetmiş dokuz almışsın. Bu yeterli değil Hunter. Eğer ailenin mirasını devam ettirmek istiyorsan olmaz. Ve evet, hokey oynamak istediğini biliyorum. Ama yine de bunu gerçekleştirilebilir bir hayal olarak görmüyorum. Profesyonel olma istatistiklerine baktım ve sana söylemeliyim ki, bu çok ürkütücü. Sadece meşaleyi doktor olarak taşıma konusunda açık fikirli olmanı istiyorum. Hepsi bu kadar. Tüm yumurtalarını tek bir sepete koyacağından ve sonra işlerin yolunda gitmeyeceğinden endişeleniyorum."

Evet, üniversitede üçüncü sınıftayım ve annem hâlâ giriş yapıp notlarımı kontrol ediyor. Çocuk gibi hissetmekten bahsediyorum.

Annemin zihninde hokey asla gerçekleşmeyecek bir hayal olarak yer ediyor. Babam da aynı şekilde. Çocukluğumdan beri birkaç maçma katıldılar ve bunu nasıl hayat boyu sürececek bir kariyer haline getireceğimi anlamıyorlar.

Babam bir cerrah. Annem de bir bilim insanı. Spor tam olarak onların düşünce dünyasında değil.

"Evet anne, biliyorum," diye iç geçirdim. "Hepsi bu kadar mı? Yapmam gereken ödevler var." "Haley hafta sonunda geliyor, artık yurdu nihayet hazır. Onu kontrol etmeye çalış, olur mu?" Sesi değişiyor ve endişeli bir hal alıyor.

Haley okulun ilk birkaç haftasını online derslere katılarak geçirdi çünkü yurttan bir sorun vardı. Annemin onun için endişelendiğini biliyorum. Ben de endişeleniyorum. Ama sanırım yaşadıklarından sonra bu beklenen bir şey. Sadece bir sapığı olmakla kalmadı, geçen bahar bu sapık onu kaçırdı ve fiziksel olarak da saldırdı. Bu onu gerçekten değiştirdi.

"Yapacağımı biliyorsun," diye söz veriyorum ona.

Annem ve babam kötü insanlar değiller ama biz büyürken çoğu zaman evde yoklardı. Kariyerleri her zaman ebeveyn olmaktan önce gelirdi. Bu da beni kız kardeşim için çok endişelendiriyordu. Bu yüzden ona sahip çıkmamı söylemenize gerek yok. Annem de bunu bilmeli.

Aramayı çabucak bitiriyor, cevap vermem için bana zaman tanımıyor. Ve bu sorun değil çünkü söyleyeceklerimin hoşuna gideceğinden emin değilim. Çünkü doğrusu, içimden bir ses Sutton'ın ailesi gibi olmadığını söylüyor. Ve belki de onu başından beri yanlış anlıyordum.

Sutton

Her ne kadar bunu yapmak istemesem de, sanırım Hunter'a gidip pratik yapmak için bir zaman ayarlama sırası bende. Birkaç gün önce biraz hıyarlık yapmış olsa da onun için üzülüyorum çünkü Paige'in onu oyaladığını biliyorum. Ve bu berbat bir şey. Bazen soğuk olabilirim ama yine de insanım ve acı çekenlere karşı empati duyuyorum. Hunter'ın öyle olduğu çok açık.

Köşeyi döndükten sonra Brooks'yoluna varana kadar kaldırım boyunca yürüyorum. Evde olup olmayacağından bile emin değilim ama sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Garaj yolunda iki kamyonetle birlikte onun kamyonetini görüyorum ve yutkunuyorum. Bunun muhtemelen onun tavşanlarından biriymişim gibi görüneceğinin farkındayım ve bu beni biraz rahatsız ediyor. Başkasının tavşanı olabilirim ama Hunter'ın değil.

Bir kapı zili buluyorum, parmağımı zile bastırıyorum ve sesi dinliyorum. Birkaç dakika sonra bana doğru gelen ayak seslerini duyuyorum ve kapı açılıyor. Üstsüz bir Cade Huff bana çocuksu bir sırıtışla bakıyor ve sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor.

"Merhaba güzelim." Bana . "Cennete meleklerinden birinin kaçtığını haber vermek için telefonumu alsam iyi olacak, ha?"

Gözlerimi devirerek burnumu kıvırıyorum. "Bu saçma sapan tavlama cümleleri hiç işe yarıyor mu?"

"Her. Tek. Zaman" diyor, kalp krizi geçirmiş kadar ciddi. "Senin için ne yapabilirim, tatlı yanaklar?"

"Hunter'ı arıyorum." Kelimeleri zorlayarak söylüyorum. Asit gibi tadı olan kelimeler. "Evde mi?"

Kapıyı daha geniş açmadan önce sırıtıyor. "Elbette öyle. İçeri gelin."

"Hayır... teşekkürler." Başımı salladım. "Ben burada bekleyeceğim. Orada yürürken klamıdya ya da başka bir şey kapmak istemem."

"Sen bilirsin." Omuz silkiyor. "Thompson! Bir ziyaretçin var." Uzaklaşmadan önce bana göz kırptı.

Hunter dışarı çıktı, beni gördüğüne şaşırmış görünüyordu. "Hey, 'aber?'"

Onu incelemek için kendime izin veriyorum. Üzerinde atletik şortu, sırtında şapkası ve üzerinde tişörtü yokken... bunu yapmamak çok zor. Ve dilimi konuşmama izin verecek hale getirmeye çalışarak biraz bocaladım.

"Geçen sefer benim evime geldiğine göre, büyük kız pantolonumu giyip seninkine gelme sırasının bende olduğunu düşündüm." Nefes alıyorum. "Eğer bu gece boşsan, rutinimizi çalışıp son haline getirebiliriz."

"Çocuklarla yemek yemek için Club 83'e gidecektim-" diye söze başladı ama gururum sözünü kesti.

"değil. Zaten yapabileceğim bir ödevim var. Endişelenme-"

"Ama onlara gelemeyeceğimi söyleyeceğim," diyor yavaşça ve lanet olası gözlerim bana ihanet ederek tekrar karnına kayıyor. "İçeri gel, ben hazırlanayım."

Ayaklarımın üzerinde kayarak etrafıma bakıyorum. "Oh... sorun değil. Burada bekleyebilirim."

"Sormuyordum, Minik Kuş," diyor sertçe, kapıyı açık tutarak. "İçeri gel."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ters ters bakıyorum. "Peki, tamam.

Ama bil diye söylüyorum, bunun tek nedeni hokey evinin dışında görünmek istememem. Beni bunu yapmaya zorlamanla hiçbir ilgisi yok. Anladın mı?" "Sen

nasıl istersen," diye mırıldanıyor ve ben onu takip ederken hafifçe sırtıyor Ev.

Cade kanepede yatıyor, tamamen kaybolmuş görünüyor.

Watson yan odadan çıktı. Beni görünce gözleri açılıyor ama hemen elini kaldırıp gülümsüyor. "Hey, Sutton."

"Selam, Watson." El sallıyorum. "Business için şu ödevi yaptın mı?"

"Tabii ki hayır." Yüzü ciddileşmeden önce gülüyor. "Bekle, sen yaptın mı?"

Başımı salladım. "Aslında bu sabah. Tahmin ettiğim kadar kötü değildi. Okula başlayalı daha birkaç hafta olmasına rağmen profesörlerin bu kadar sert olacağını düşünmemiştim!"

Watson ağzını açtığı anda Hunter boğazını temizler. Hunter'a baktığında gizli bir mesaj alışverişinde bulunuyor gibiler. Watson çabucak vedalaşıyor ve Hunter beni yatak odasına götürüyor.

Etrafıma bakıyorum, buranın bu kadar temiz ve düzenli olması beni hiç şaşırtmıyor. Hunter'ın büyüdüğü gibi büyüdüğüm için dağınıklığa yer yoktu.

Yatağının kenarına oturup duvarlardaki posterlere, onun ve takım arkadaşlarının birkaç fotoğrafına bakıyorum.

Şapkasını çıkarıp masasının üzerine fırlatıyor, ardından bir gömlek çıkarıp vücuduna geçiriyor. Şapkayı tekrar kafasına geçirip geriye doğru kaydırduğında kızmıyorum. Şapkayla ilgili bir şeyler beni etkiliyor. Yine de bunu ondan sakladığımdan eminim.

"Geçen gün için özür dilerim," diye mırıldanıyor, yatağın kenarında yanıma oturuyor. O kadar yakın ki bacaklarımız birbirine sürtünüyor ve kalbimin boğazıma fırladığını hissediyorum. "Sadece sinirlendim. Ama sana karşı bir pislik gibi davranmamalıydım. Özellikle de senin hatan olmadığı için."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum, sinirlerimi bastırarak. "Ama sadece meraktan soruyorum... Paige'in bunu yapmasına neden izin veriyorsun? Seni böyle sürüklemesine?"

Bir dakika sessiz kaldı, yere baktı.

"Sanırım onu sevdiğim için. Bilmiyorum. Ve belki de... Sadece normal birini istiyorum. Country club üyeliği olan bir malikaneden gelmeyen birini." Omuz silkiyor. "Ve çünkü kendimi kötü hissediyorum. Ailem ona karşı hep çok kötü davrandı. Onun yaptığı şeyin aynısını ben de yapardım. Eminim herkes yapardı."

"Belki," diyorum usulca. "Bizi birlikte görmekten kesinlikle mutlu olmadı. Bu kesin."

Başını benimkine doğru çeviriyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor.

İçimdeki her şey bana ayağa kalkmamı söylüyor. Ama bedenim bunu yapmıyor. Aslında... kendimi belli belirsiz daha da yaklaşmış hissediyorum.

Aniden ayağa kalkarak tutmam için elini uzattı. "Gitmeye hazır mısın, minik dansçı?"

Ona bakarak başımı aşağı yukarı sallıyorum. Yanaklarım utançtan kızarıyor. Umarım onu neredeyse öptüğümü fark etmemiştir.

"Evet. Gidelim."

Hunter

Sutton'ı tanıdığım onca yıl boyunca ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ellerim vücudunun üzerindeydi ve onu yumuşak bir şekilde kavrayarak kolaylıkla kaldırdım. Rutini gözden geçirdikten sonra, yapamayacağım bazı şeyler olduğunu fark ettim. Ama bir saatten fazla denedikten sonra... yavaş yavaş alışmaya başladım. Ve en iyi tarafı, ayak parmaklarını bile kırmadım. Henüz.

Vücudunu hareket ettirme biçiminde seksi bir şeyler var. Bale, dans etmenin sofistike bir yolu olmasına rağmen, hareket eden Sutton'ın vücudu olduğunda farklı oluyor. Zarif ve güzel olmaktan çıkıp şehvetli ve düpedüz büyüleyici bir hal alıyor.

Onu yavaşça yere bıraktığımda, birkaç kez öksürdükten sonra parmağını kaldırarak ona bir saniye vermemi ima ediyor. Çantasını alıp koridora çıktı, ne yaptığını görmek için pencereden bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çantasından bir inhaler çıkarıp kendine birkaç nefes ilaç verdiğini gördüğümde, biz çocukken de aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Sanırım bunu unuttuğum. Ama şimdi biraz endişeliyim.

Birkaç dakika sonra stüdyoya geri döner. "Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Ama iyi haber şu ki, bugün çok şey yaptık. Ve şimdi bu gece için gitmekte özgür olduğunuzu ilan ediyorum."

Bale terliklerinden sandaletlerine geçerken elimi gergin bir şekilde boynumda gezdiriyorum. "Dans yüzünden astımın çok sık alevleniyor mu?"

Utanmış görünüyor, biraz küçülmüş gibi. "Bazen. Ama bununla başa çıkıyorum ve hayat devam ediyor."

Başka bir anım aklıma geliyor ve gözlerimi düşünceli bir şekilde ona dikiyorum. "Biz çocukken... sen bu yüzden hastaneye kaldırılmıştın, değil mi?"

"Uh... kaç kere?" diye soruyor. "Evet, sanırım bazen uğraşması eğlenceli bir şey olduğunu söyleyebilirsin."

Astım hakkında çok şey bilmiyorum. Ama spor gibi şeylerin astımı olanlar için tehlikeli olduğunu bilecek kadar bilgim var. Ve onun yaptığı standartta dans etmek? İmkansız.

"Sutton," diyorum ona doğru bir adım atarak. "Dans etmek senin için güvenli mi?"

Geri adım atıp kapıya doğru yürürken sinirli görünüyor. "Evet, Dr. Thompson. Sorun yok." Tekrar bana bakıyor. "Tekrar çalışmak için uygun olduğunuzda bana mesaj atabilirsiniz, ben de müsait olup olmadığımı bakarım."

Kapıyı açmaya gittiğinde, beline dokunarak onu durduruyorum.

"Seni yemeğe götüreyim. Açlıktan ölüyorum. Sen de öyle olmalısın."

Bana dönüp baktığında çarkların dönmeye başladığını anladım.

Yavaşça dönüp bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Neden bana iyi davranıyorsun Hunter?"

"Çünkü anne babanın yılan olması senin suçun değil. Benimkilerin aklını kaçırmış olması da benim suçum değil." Omuz silkiyorum. "Ne diyorsun? Sanırım son bir saattir bana gösterdiğin sabırdan sonra... bir yemeği hak ettin."

Beni incelemeye devam ediyor. Neredeyse ona şaka yaptığımı söylememi bekliyor. Söylemediğimde de dudağını ısıyor. "Tamam." Başını sallıyor. "Evet... akşam yemeği harika olur."

"Evet, olacak." Gülümsüyorum. "Hadi gidelim."

"Sanırım barbekü sever misin diye sormalıyım." Bleecker's Barbeque'in önüne park ederken yüzümü buruşturdum. Çocuklarla birkaç hafta önce denediğimiz ve bayıldığımız bir yer. "Eğer sevmiyorsan, başka bir yere gidebiliriz."

Kıkırdıyor. "Tanrım, çocukken aile toplantılarında bana hiç dikkat etmezdin, değil mi? Barbekü günlerinde ikinci hatta üçüncüyü alırdım." Bana eğlenen bir bakış attı. "Annen biraz şirret olabilir ama kadın parti vermeyi iyi biliyor."

"Evet, sanırım öyle," diye homurdandım. "Neyse, buranın yemekleri harika. Porsiyonlar da çok büyük."

Bana yan gözle bakarak başını sallıyor. "Ve bu senin için bir satış noktası, ha? Senin gibi iri bir adam için büyük porsiyonlar mı?"

"Bana şişman mı diyorsun?" Ona bir bakış attım.

"Hayır. Ama hepiniz dev gibisiniz... dev gibisiniz. Bakkal faturanızı görmekten nefret ediyorum."

"Hey, haftada en az beş ya da altı kez egzersiz ve pratik yapmak çok fazla kalori alır." Gülüyorum. "Peki karşımızdaki orospu çocuklarından bazılarını hiç gördün mü?" Karnımı okşuyorum. "Pleksiglasa karşı vücut kontrolü yaparken biraz yastık olması işe yarıyor."

"Yastık derken, yağsız ve kaslı mı demek istiyorsun?" İç çekiyor. "Evet, sanırım öyle."

Hayatımız boyunca tüm tatillerde, sosyal etkinliklerde ve aradaki her şeyde birbirimizden kaçtık. Ama etrafımızda her sözümüzü analiz edecek ebeveynlerimiz olmadan, sadece konuşabiliyoruz.

Ve itiraf edeyim... Nefret etmiyorum.

Sutton'a ısınıyorum. Ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.

Sutton

"Şu anda gerçekten sarsılmış durumdayım. Ama en iyi şekilde," diyor Hunter, tabağıma bakarak. "Seninle iddiaya girdiğimde bunların hepsini yiyebileceğini düşünmemiştim."

"Eğer benimle bahse girmeseydin, bunu yapamazdım, asla yapmazdım." Omuz silkiyorum. "O kadar rekabetçiyim ki bazen kendime bile zor katlanıyorum. Bu yüzden, *bahis* kelimesini söylediğinde, bu gece dolu olduğum için buradan çıkarılmam gerekeceğini biliyordum."

"Sanırım bunu sormadan bilmem gerekirdi. Yani, lanet olsun, ne zaman yarışmacı olarak dans etmeye başladın? Beş yaşında mı?"

"Dört" dedim, onu düzelterek. "Evet, kaybetmeyi sevmem. Beni asla mini golfe ya da bowling salonuna getirmemenizi şiddetle tavsiye ederim. Huysuzlaşırım. Anlaşma bozucu olabilir." Yanaklarım kızardı. "Öyle bir şey yapacağından değil. Ama... ne demek istediğimi biliyorsun."

Neyse ki, benim aşağılanmamı fark etmiyor. Ya da fark etse bile görmezden geliyor.

o.

"Yine de bu şekilde yetiştirildik. Değil mi?" Suyundan bir yudum alıyor.

"Neden berbat ve rekabetçi olmayalım ki?"

"Berbat durumda olduğumu kim söyledi?" Bir kaşımı kaldırıyorum, gülmeden önce bakışlarını olabildiğince uzun süre tutuyorum. "Şaka yapıyorum. Öyle olduğumu *biliyorum*."

"Hiç siktir demek istediğin oldu mu?" İç çekiyor. "Bazen tek başıma olsaydım hayat çok daha kolay olurdu gibi geliyor."

"Peki ya Haley?"

"Şu anda Brooks'ta olduğu için onu asla . Kız kardeşimi seviyorum. O normal biri. Sayılır." Dudaklarından en küçük, en hüzünlü kahkaha kaçıyor. "Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ama elinden gelenin en iyisi ailemiz için asla yeterli olmayacak."

"O duyguyu bilirim," diye mırıldandım. "Daha önce söylediklerine gelince... tek başına olmak özgürleştirici, o kadarını söyleyeyim. Ama gerçek dünyada olmak da korkutucu."

Cep telefonumun, market alışverişlerimin, kitaplarımın ve okul harçlarımın parasını ödemek, daha önce hiç ödemek zorunda kaldığım bir şey değildi. Şimdi, iki yakamı bir araya getirmenin stresini tamamen hissediyorum. İnhalerimden bahsetmiyorum bile. Ya da deli gibi yeniden doldurduğumdan.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kısar. "Ailen seni mi etti? Bu yüzden mi her yere yürüyerek gidiyorsun?"

Dudaklarımı yana çekerek hafifçe arkama yaslanıyorum. "Elbette öyle. Her kararın bir bedeli vardır Hunter. Brooks'a gelmeyi seçtiğimde bunun bedelini biliyordum. Yine de yaptım."

"Kahretsin," dedi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Her şey yolunda," diyorum sakince. "İhtiyacım olan şeyleri almama yardımcı olacak bir işim var ve en önemlisi, artık muhtemelen asla olamayacağım bir şey olmak için kendimi öldürmüyorum."

"O da ne?" diyor merakla.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum. "Artık öyle olmaya çalışmama bile gerek yok."

Bana bakıyor, sanki beni bir kez olsun gerçek bir insan olarak görüyormuş gibi. Gerçek duyguları olan biri.

Sonunda yutkunur. "Peki ya senin işin? Neymiş o?"

Sodamı öksürerek içiyorum, peçetemle dudaklarımı ve burnumu siliyorum. "Kampüs dışında bir restoranda çalışıyorum." Başımı sallıyorum ve garson kız hesabı masaya bırakıp onu işimle ilgili başka bir şey sormaktan alıkoyduğunda çok şükrediyorum.

Hunter hemen kapıyor, ama ben kapmak için uzanıyorum, ama yanlışlıkla onun elini tutuyorum.

"Kendi payımı ödeyebilirim," diyorum ona, elimin onunkinin üzerinde olduğunu görmezden gelmeye çalışarak. "Randevuda değiliz ki."

Bana eğlenen bir bakış attıktan sonra başını sallıyor ve elini benimkinden çekiyor. Hesabın yanına biraz para koyup omuz silkiyor. "Randevu olmayabilir ama yine de ödeme yapmıyorsun."

Garson yanından geçerken parayı ve fişi garsona uzatıyor. "Her şey hazır," diyor.

"Büyük bir bahşiş gibi görünüyordu," diye fısıldadım.

Garsonun gittiğinden emin olduktan sonra daha yakına eğiliyor. "Karnını gördün mü? Hamile. Karpuz taşırken garsonluk yapmak kolay olmasa gerek."

Kalbim garip bir şekilde çırpınıyor ve şok içinde ona bakıyorum.

"Ne?" diyor, kalktığımda tutmam için elini uzatıyor.

Doksan yaşında bir kadınmışım gibi. "Kibar olabileceğimi düşünmedin, değil mi?" "Ailenle tanıştın mı?" Ben deadpan.

Kapıdan çıkmadan hemen önce bu bana derin ve yüksek sesli bir kıkırdama kazandırdı.

"Sanırım bu konuda seninle tartışamam. İkimiz de ailemin pislik olduğunu biliyoruz." Nehre doğru başını sallayarak neredeyse gergin görünüyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Bir an için orada durdum, bir düşünce oluşturamadım. Tek kelime bile edemedim. Çünkü zihnimde bir pislik olarak çizdiğim adam bana aksini kanıtlamaya başlıyor.

Sonunda ona küçük bir gülümseme verdim. "Elbette."

Hunter'ın güzel şeyler yapması tehlikeli. Çünkü sonunda daha fazlasını isteyeceğimi biliyorum. Ve onu, iyiliğinin tükeneceğini bilecek kadar tanıyorum.

Avcı

Yürüyüş oldukça sessiz başlıyor. Aslında o kadar sessiz ki, tek duyduğum yanımdan akan lanet suyun sesi, biz hafifçe ilerlerken, onun kısa bacakları benimkilere yetişmek için ellerinden geleni yapıyor.

Biraz yavaşlayarak sırtıyorum. "Pekâlâ... Bakalım gerçekten ne kadar rekabetçisin, velet." Çenemi nehrin sonundaki siyah yiyecek kamyonuna doğru sallıyorum. "Dondurma kamyonuna son gelen tatlıyı alır."

Karnını okşuyor. "Tatlı mı? Şu anda midemde ne kadar yemek olduğunu biliyor musun?"

"Şey, evet. Orada son yemeğinmiş gibi yemeni izledim." Başımı ona doğru sallıyorum. "Ama ne diyorsun? Sonuçta... bu bir bahis."

Gözleri bir an için yaramazlıkla parlıyor, sonra aniden parmak arası terliklerini çıkarıp The Scoop'a doğru fırlıyor. Brooks'a geldiğimden beri buraya sadece bir kez daha geldim ama kendi ürünlerini depolarında üretilip bu küçük yiyecek kamyonunda satıyorlar. Ve inanılmazlar.

Arkasından gidiyorum, ayaklarının ne kadar hızlı olduğundan etkilendim. Ama ben Kurtlar için kanat oyuncusuyum. Hız için eğitildim. Kaybetmeyi de reddediyorum. Koşarken zıplayan kışının görüntüsü hoşuma gitse bile.

Onu kovalamak, buzda olmak ve hedefe doğru ilerlemek gibidir. Planımın ne olduğunu biliyorum ve onu uygulayacağım.

Ona çabucak yetişiyorum, ama onu geçtiğimi görünce, ipi geri almak için elinden geleni yapıyor. Ama küçük bacakları onu o kadar hızlı taşıyamıyor.

"Ah, ayağım!" diye çığlık atıyor.

Ona doğru dönüyorum, bana doğru hamle yapması için yeterince yavaşlıyorum ve şortumu yarıya kadar indiriyorum.

"Enayi!" diye , ben şortumu yukarı çekmek için uğraşırken liderliğini geri alıyor.

Kıcıyla gülerek benden uzaklaşıyor ve ben de aptal gibi sırtarak başımı sallıyorum.

Ben arkasından gelmeden önce sadece 20 metre kadar gidebildi. Karşı koyamadan onu havaya kaldırdım ve koşmaya devam ederken omzuma attım.

"Pis oynuyorsun, Küçük Kuş!" Kalçasının arkasını, kıkır yavaşının hemen altını kavıyorum.

Bacakları pürüzsüz ve biçimli; elimi daha yukarı kaldırıp kıkırını avuçlamayı düşünmemek için beynimi zor tutuyorum.

"Hey! Kes şu saçmalığı!" diye bağırıyor, sırtıma vuruyor ve ayaklarını tekmeliyor. "İndir beni, göt kafa!"

"Kıçkafa?" Homurdanıyorum. "Bana böyle hitap edilmeyeli uzun zaman oldu. Aslında, en son muhtemelen ailenin göl evindeki o süslü akşam yemeğinde duymuştum."

"O zaman da öyleydin, şimdi de öylesin!" Sesindeki kahkahayı gizlemeye çalışıyor ama ben yine de duyuyorum.

Kamyona yaklaşıyoruz ve bu sözde yarışı daha da canlandırmak için bir şeyler düşünmem gerektiğini biliyorum. O ne kadar hızlı olursa olsun, şimdi onu yere indirsem bile, yine de onu geçebileceğimi biliyorum. Ben 1.80 boyundayım. O ise 1.80'den fazla olamaz.

Kıyıya doğru ilerlerken, nereye gittiğimizi görünce bana daha sert vuruyor. "Sakin beni nehre atmaya kalkma, Hunter Thompson! Taşaklarını koparırım! Sonra da kan kaybından ölmene izin veririm!"

Onu nehre atacakmışım gibi yapıyorum, ama bunun yerine, Sutton hemen arkamda kamyonete doğru dönüp gitmeden önce onu nazikçe, sadece ayak bileği derinliğinde suya bırakıyorum.

"Ayaklarım çok kötü. Bunun bedelini ödeyeceksin!" diye .

Hızımı artırarak neredeyse tezgâha varmak üzereyken yavaşlıyorum ve onun bana yetişmesi için birkaç saniye bekliyorum. Eğer kaybedersem, ona dondurma alacağım. Ve benimkini almasına izin vermeyeceğimden eminim.

Beni geçip bana doğru dönmeden önce tezgâha dokunuyor. "Kazanmama izin verdin, pislik!"

"Olmadı. Bacağıma kramp girdi ve yavaşlamak zorunda kaldım." Omuz silktim. "Sanırım bu gece dondurmanı ben alacağım."

Gözlerini devirerek gülümsüyor. "Gerçekten pürüzsüz, Thompson. *Gerçekten* pürüzsüz." "Ne?" Aptal rolü yapıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, başını yana eğerek yukarı bakıyor. "Eğer bana dondurma almak isteseydin... tek yapman gereken sormaktı."

Biraz daha yaklaşıyorum ve dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kalkıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Menüye doğru dönmeden önce "Tabii ki ," diye takılıyor. "Ne alacağımı biliyorum." Vitrindeki kıza gülümseyerek panoya bakar

son bir kez. "Balkabağı, lütfen. Şeker külahında bir top."

"Balkabaklı dondurma mı?" Alay ediyorum. "Bu iğrenç."

"Affedersin, pislik. Eylül ayındayız. Bu da PSL sezonu demek." Ona boş boş baktığımda kollarını havaya kaldırdı. "Balkabağı baharatlı latte. Duhhhh."

"Evet... Ben kahve içmem. Ya da latte. Ya da o saçmalıklardan herhangi birini. Ve kesinlikle balkabağı turtası yemem."

Geri adım atarak gözlerini genişletir. "Psikopat." Kız külahı ona uzatıyor ve siparişimi alıyor.

Sade çikolatayı tercih ettiğimde Sutton çenesini aşağı yukarı eğiyor. "Süper maceracı hissediyorsun, ha?"

"Neyi sevdiğimi biliyorum," diyorum elimi tembelce kalçama koyarak. "Ve bu balkabağı değil."

Gözlerim aşağıya doğru kayıyor, dili dışarı çıkıp dondurmanın üzerinde gezinirken ve gözlerini kapatırken kendi dudaklarını yalarken ağzında sabitleniyor.

"Mmm. Yani. Çıldırtıcı. İyi."

Kremsi maddeyi tekrar kucaklayışını izlerken bir elektrik şoku doğrudan sikime gidiyor. Dilinin aldığı her yalamada gözlerim daha da parlıyor. Tam bir sapık gibi görünmemek için yapmam gerektiğini bildiğim halde başka tarafa bakamıyorum. Onu dizlerinin üzerinde hayal ettiğimde nefes almak zorlaşıyor, aynı coşkuyu benim horozumda kullanırken bana boyun eğiyor.

Kız bana kendiminkini verdikten ve ben de ödedikten sonra, kamyonетimin park edildiği restorana doğru yürümeye başlıyoruz.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı. "Cidden, denemelisin."

"Bana ısınıyor olmalısın, ha? Dondurmanı yalamama izin vermeyi teklif ediyorsun."

Bana bakarak gözlerini kısıyor ve gülümsüyor. "Kulağa pis bir şeymiş gibi geliyor. Dondurma bu. *Balkabaklı* dondurma. Tadı tam anlamıyla balkabağı turtası gibi." Yürümeyi bırakıyor ve bana doğru tutuyor.

Kaşlarımı çattım. "Balkabağı turtasından gerçekten nefret ediyorum. Ama deneyene kadar beni rahat bırakmayacakmışsın gibi hissediyorum. O yüzden, tamam, işte gidiyorum." Bir yudum alıp omuz silkiyorum. "Korkunç değil, sanırım. Ama çikolata değil. Orası kesin." O elindekini çekince ben de onunlike doğru başımı sallıyorum. "Ama beğenmene sevindim."

"Bomba gibi. Şimdi biraz daha soğuk olsaydı, yine New York'taymışım ve sonbahar havası gerçekten geliyormuş gibi davranabilirdim."

Söyleyiş tarzından New York'u sevdiği gün gibi ortada. Bir yıl boyunca okul için orada olduğunu biliyorum ve onunla kütüphanede karşılaştığımda çok şaşırdım. Gerçekten.

"New York'u sevdin mi?"

"Bayıldım," diyor hemen.

"Neden gittin?" Soruyorum, her hareketini izliyorum, bir çeşit ipucu arıyorum.

"Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir. Öyle olmasını istesenez bile." Omuz silkiyor. "Ve hayatımda öyle bir noktaya geldim ki artık herkesin olmamı istediği kişi olmaya çalışmak için kendimi öldürmek istemiyorum."

Ona bakıyorum, söylediği her kelimedede tamamen büyülenmiş durumdayım. Ve daha fazlasını istiyorum.

"Neden Brooks?"

Nefesini içine çekiyor. "Bunu size söylediğime gerçekten inanamıyorum. Ama New York'taki koşullar -kış aylarındaki iklim ve hava kalitesi- ciğerlerimi çok zorluyordu. Buna bir de Juilliard'ın inanılmaz yoruculuğu eklenince, sanırım daha fazla dayanamadım diyebilirim."

"Siktir," diye mırıldandım. "Özür dilerim, Sutton."

Hokey oynamayı benim kadar çok isteyip de fiziksel olarak bunu yapamamayı hayal bile edemiyorum. Tüm hedeflerine ulaşmak için yüreği var; dansı o kadar çok seviyor ki. Ama yine de yapamıyor. Yeteneklerinden mahrum bırakıldı.

"Peki ya ailen?" O durup nehre bakarken ben yavaşlıyorum. "Tüm bu olanları nasıl atlattılar? Yani seninle ilişkilerini kesmeden önce."

"Vücudumu ötesinde zorladığımın her zaman farkındaydılar. Yine de doktorları görmezden geldiler, hatta bazılarına para vererek yarışmalarda dans edebilecek kadar sağlıklı olduğuma dair bir rapor aldılar." Akan suyu izlemeye devam ediyor. "Sonunda onlara yeteri kadar dans ettiğimi, bu kadar yoğun olmayan bir programa geçeceğimi söylediğimde... pek mutlu olmadılar. Hafifçe söylemek gerekirse. Ve şimdi... aslında onlarla aylardır konuşmuyorum."

"Yani, sadece buraya transfer olduğun için seni gerçekten kestiler mi?" Homurdanıyorum. "Tam da onlardan daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünürken."

"Evet, öyle. Ama dürüst olmak gerekirse... o kadar da kötü değildi. Dediğim gibi, annemin beklentileri çok ağırdı. Kendimi bildim bileli kız okuluna gitmek zorundaydım. Eğlenceli de değildi. Sıfırdı.

Bu okulda eğlenmek için. Balo yok. Dans yok. Çocuk olmak yok. Peki ya benim dans programım?" Yüzünü buruşturuyor. "Oof, o konuya hiç girmeyeyim bile. Böyle devam edersem, kırılmam kaçınılmazdı. Bu gerçekten bir lütuf," diyor, rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyor ama bunun bir rol olduğunu anlayabiliyorum. "Her neyse, gitsem iyi olacak. Yetiştirmem gereken ödevlerim var."

"Balo yok mu? Bu berbat bir şey." Kaşlarımı çattım.

Bana eğlenen bir bakış atarak sırtıyor. "Dur tahmin edeyim, aşık çocuk. Beyaz smokin mi giydin?"

Gözlerimi devirirken dudaklarım düz bir çizgi haline geliyor. "Kapa çeneni. Bunun hakkında konuşmayacağız." Sırıtmamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Seni eve bırakırım ama bilmem gerek, araban yoksa bana yürüyerek mi geldin?"

"Evet, yaptım. , biliyorum. Sutton Savage'ın ölümünü en ön sıradan izlemeye hoş geldiniz. Araba yok. Parası yok. Ailesi yok." Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "İstersen gülebilirsin. Ailemin seninkini mahvettiğini biliyorum. Ve uzun bir süre beni bir velet olarak gördün, belki hâlâ öyle görüyorsun. Ama seni daha iyi hissettirecekse... Beni bir çöpmüşüm gibi bir kenara attıkları için onları geri kazanmanın bir yolunu bulmayı çok isterim. Ben de onlara en az senin ailen kadar kızgınım."

Ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Ailesinden uzakta, tamamen tek başına. O hasta ve onlar da kendi sağlığı için hayallerinden zaman ayırması gerektiği için onu terk ettiler. *Sikeyim onları.*

"O şerefsizlere borcumuzu ödemek için bir şeyler düşüneriz," diyorum ve kamyonetime doğru başımı sallıyorum. "Hadi gidelim."

Bu gece daha fazla bilgi için ona baskı yapmak istemiyorum. Eminim bir günlüğüne paylaşmaktan yorulmuştur. Kamyonetin kapısını açtığımda içeri tırmanıyor ve bana gerçek bir gülümseme gösteriyor... Elimde olmadan ona karşılık veriyorum. Çünkü bu gece berbat değildi. Ve onun başından beri düşündüğüm kişi olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Ya da kendimi onun olduğuna inandırdığım kişi.

Artık onu şeytan boynuzları ve dinlenen sürtük suratıyla görmüyorum. Ve bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan emin değilim.

Sutton

Eve dönüş yolculuğu sohbetle doluydu - neyse ki çok derin bir şey yoktu. Sanırım sadece nehir etrafındaki yürüyüşümüzde bir ömür boyu yetecek kadar şey paylaştım. Bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Genelde çok özel bir insanımdır. Yine Hunter sanki lanet bir psikiyatristmiş gibi sorunlarımdan bahsediyordum.

Evimin önüne geldiğimizde kapıya uzanıyorum ama kolumdaki eli beni durduruyor.

"Bekle."

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Tamam, bu kulağa çılgınca gelecek. Ve muhtemelen de çılgınca. Ama beni dinleyin." Duraklıyor. "Seni ettikleri için aileden intikam almanın bir yolunu bulmak istiyorsun. Ve ben... şey, ben sadece Paige'in kafasına benim hayatıma devam ettiğimi ve sonsuza kadar onun olmayacağını sokmak istiyorum." Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Sen ve ben birlikte olsaydık ailen ne kadar kızardı? Sadece birlikte olmakla kalmayıp, eskiden davet edildikleri şık etkinliklerde boy göstermeye başlasak?"

"Gerçekten kızgıyım," diye fısıldadım. "Üzgünüm ama bunun nereye gittiğini gerçekten anlamıyorum. Özellikle de Paige söz konusu olduğunda."

"Sahte bir randevu ayarlayalım. Annenle babanı kızdırır ve Paige'in sonunda akıllanmasını sağlayabilir."

"Ya da tam tersini yapar ve senden nefret etmesine neden olur," diye kestirip atıyorum. "Onu tamamen kaybedebilirsin. Hadi ama kardeşim. Bunun işe yarayacağını düşünüyor olamazsın."

"Bana kardeşim deme," diyor hemen. "Ve ayrıldığımızdan beri, istediğimizi yapabileceğimize dair bir anlaşmamız var. Kiminle birlikte olduğumu asla onun yüzüne vurmadım. Ama bizi birlikte görünce bir şeyler değişti. Sanırım sen olduğun için, ve konu sen olunca hep güvensiz olmuştur, Sutton. O zamandan beri bana daha çok mesaj atıyor ve arıyor."

Kadının onu aradığını, mesaj attığını ve buluştuklarını hayal ettiğimde sözleri içimde bir sızıya neden oluyor. Elbette, yaptıkları şey bu. Ve bu beni ilgilendirmez.

Peki, neden öyle hissediyorum?

"Sadece düşün, tamam mı?" Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Yani, kaybedecek neyimiz var ki, değil mi?"

"Yapacağım," diyorum gözlerim açılmadan önce. "Bekle... peki ya ailen?"

Bana çocuksu bir sırıtışla bakıyor. "Onları bana bırak, tamam mı?"

"," diyorum yavaşça. "Bu gece gerçekten tuhaflaştı."

"Şaka yapmıyorum." Kendi kapısını açıp benimkini açmak için yanıma gelmeden önce gülüyor. "Bir sonraki antrenmanımızı planlamak için yarın sana mesaj atacağım. O zamana kadar en azından söylediklerimi düşün, tamam mı?"

Kamyonetinden inip ona bakarken, neredeyse sarılıp vedalaşacakmışız gibi hissediyorum. Ama bu garip olurdu. Onun yerine ellerimi ceplerime sokup başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Olur. İyi geceler. Yemek ve dondurma için teşekkürler. Beni boğmaya çalışmış olsan bile."

"Öncelikle, rica ederim. Hatırlat da bir daha sana karşı bahse girmeyeyim çünkü birkaç kez yemeğe çıktığımızda muhtemelen meteliksiz bir herif olurdum. İkincisi, ayak bileğine kadar batmıştın, velet." Gülüyor. "İyi geceler, Sutton."

"İyi geceler Hunter." Yüzümdeki aptal sırıtışı saklayarak ondan uzaklaşıp içeri giriyorum.

Sahte flört gerçek hayatta olan bir şey değil, değil mi? Öyle olsa bile, her yerinde felaket yazıyor. Ama yine de teklifini kabul etmeyi düşünüyorum.

Ve bir parçam bunun ailemden intikam almakla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin birkaç hafta önce nefret ettiğim biriyle daha fazla zaman geçirmekle ilgili olduğunu biliyor.

10

Avcı

Antrenman için hazırlanmayı bitirip telefonumu kontrol ettiğimde Haley'den bana teşekkür eden bir mesaj görüyorum. Bugün erken saatlerde kız kardeşimin kaldığı yurdu su basmış ve bavullarıyla kapıma gelmişti. Küçük kız kardeşimin en yakın iki arkadaşıyla aynı evde kalmasını istemezdim ama gidecek başka yeri yoktu. Kısa bir mesajla sorun olmadığını söyleyerek telefonumu bir kenara koydum ve soyunma odasından çıkmaya hazırlandım.

"Para topladığımız vakfın O'Brien's olması bence hâlâ çok havalı. Derslerin ve hokeyin üstüne bir de bu dans işini yapmak zorunda olmamız daha az berbat." Watson konuşurken şaşkın görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, vakfı birkaç ay önce kurduğunu yeni öğrendim. Ama bence bu onun için harika bir şey."

"Evet, öyle. İşte size O'Brien, limondan limonata yapmak.
-Ya da nasıl dersiniz deyin," diye cevap veriyorum. "Biliyorsun, büyükannesinin ona bıraktığı az miktardaki parayı ve evini satarak elde ettiği parayı aldı ve One Wish'i kurdu," diyorum arkadaşşıma övünerek.

Beni Sutton'la çalışma pozisyonuna getiren şey onun vakfı olduğu için kızamıyorum bile çünkü yaptığı inanılmaz bir şey. Duyduğuma göre, yetiştirilme tarzı berbatmış. Ve sanırım bu onun kendini iyileştirme yolu - bir zamanlar gibi benzer durumda olan diğer çocuklara yardım ederek. "Bu ," diye mırıldandı

Watson düşünceli bir şekilde. "Onun bir çocuk olduğunu zaten biliyordum. belalı bir adam, ama bu bunu da kanıtlıyor."

Link gülerek, "Çılgın bir baş belası," diye ekliyor.

O, Cam ve Brody çok iyi arkadaşlar. Brody O'Brien ile buzda kaymış olan hiç kimsenin onun zaman zaman biraz sinirli olduğu konusunda hemfikir olacağını sanmıyorum. Ama o iyi bir adamdır. Takımdaki herkesin onu çok özlediğini biliyorum.

Patenlerimizi bağlamayı bitirdiğimizde Koç içeri giriyor ve odaya bakıyor.

"Açılış maçına kadar bir haftadan biraz fazla zamanımız var çocuklar. Bildiğiniz gibi ilk maçımız South Carolina'ya karşı ve duyduğum kadarıyla çok güçlüler. Her geçen gün daha iyi görünüyoruz ama hala

hem hücumda hem de savunmada çözmemiz gereken birkaç pürüz var. O yüzden önümüzdeki hafta sert oynayacağız. Beni duyuyor musunuz?"

Hepimiz evet dediğimizde başını sallıyor ve bir dizi dolaba yaslanıyor.

"Güzel. Şimdi, One Wish bağış kampanyasına katılanlar, bu konuda ağlayıp sızlanmadığınız için teşekkürler. Sezon boyunca lanet bir balerin olmanın ideal olmadığını biliyorum, ancak daha önce de belirtildiği gibi, bu iyi bir amaç için." Gülümsüyor, yani ne kadar gülümseyebiliyorsa o kadar.

"Daha önce de söylediğim gibi, bu bizim kendi Brody O'Brien'ımızın bağış toplama etkinliği. Kendisinin başlattığı ve kalbine çok yakın ve değerli tuttuğu bir bağış kampanyası. O'Brien sadece inanılmaz bir sporcu değil, aynı zamanda buzda ve buz dışında koçluk yaptığım en iyi insanlardan biri. Dolayısıyla bu fırsat önümüze geldiğinde hayır diyemezdik. Hepinize karşı sert olduğumu biliyorum ama bunu yaptığınız için size minnettarım." Dik durarak elini hafifçe metal bir dolaba vuruyor. "Pekâlâ,

Hadi işe koyulalım!"

"Emredersiniz efendim!" diye bağırarak onu soyunma odasından çıkarken takip ediyoruz.

"Hey, Thompson," diyor Cade arkamdan. "Kız kardeşin ne kadar kalacak?"

"Neden?" Homurdanıyorum. "Ve daha önce de söylediğim gibi, onunla uğraşma. Aslına bakarsan, ona bakma bile. Son birkaç yıldır yeterince şey yaşadı. Cade Kasırgası'nın hayatını mahvetmesine ihtiyacı yok."

"Vay, vay, vay. Öncelikle, kendimi daha çok bir tsunami olarak görüyorum," diyor ve ona bakmadan bile sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "İkincisi, sadece sordum, hepsi bu." Buzun üzerinde kayarken koluma çarpıyor. "Kahretsin, Thompson. Şu haline bak, benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun."

"Hayır, sevmiyorum. Ama o benim kız kardeşim ve seni ne kadar sevsem de kız kardeşim için sevmiyorum. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve ondan uzak dur."

"Bunu düşüneceğim." Kayarak uzaklaşmadan önce sırtıyor.

"Hayır. Daha çok sen yapacaksın gibi!" Arka dişlerimi birbirine geçirerek arkasından bağırıyorum. "Ben ciddiym, Cade. Siktir git ve öğren!"

Cade Huff her ne kadar iyi bir adam olsa da bazı ciddi sorunları var. Ayrıca biraz çapkın. Genelde görmezden gelsem de, konu Haley olunca bunu yapamıyorum. Özellikle de şu anda kafasının pek iyi olmadığını bildiğim için.

Haley'den bahsetmişken... Sutton benim sahte kız arkadaşım olmayı kabul ederse, bunu kız kardeşime açıklamam gerekecek. *Mükemmel.*

Sutton

Uzuvlarımı etrafına sarıp başımı baştan çıkarıcı bir şekilde arkaya yatırdığımda sopa etime karşı serin. Müzik yavaş bir tempoda ilerliyor. Baleda, sahnede kendimi hep mahcup hissederim. Annemin gözleri tribünlerde bir yerde, her hareketimi değerlendiriyordu. Yüzlerce de öyle. Ama Peaches'te dans ederken, aynı iç burkucu duyguyu hissetmiyorum. Belki de maskedir, sadece dans etmeme izin veriyor, ağırlıksızlık hissi veriyor. Çünkü günün sonunda, bunun gerçekten bir önemi yok. Bu sadece bir maaş çeki ve benim geleceğim değil.

Belki de seyirci seçici olmadığı içindir. Tek yapmam gereken kıcımlı sallamak ve onlar da mutlu oluyor. Her iki durumda da, bazen kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyorum, bir şovun başrolündeyim. Diğer zamanlarda, o kadar da değil. Ama hissetmediğim tek şey arzulanmak. Aslında, zaman zaman kendimi biraz iğrenç hissediyorum. Bu yüzden seyirciye doğrudan bakmamaya özen gösteriyorum. Kel, orta yaşlı adamların sizi izlediğini gördüğünüzde, muhtemelen ereksiyon halinde olduklarını bildiğinizde, bu moral bozucu oluyor. Ayrıca midemi de bulandırıyor.

Ama Ryann yalan söylemiyordu; bu iyi para. Ve bu, hayatımda ilk kez ihtiyacım olan bir şey çünkü hiçbir güvenlik ağı yok.

Ciğerlerim yanmaya başlıyor ve inhalelerimden bir nefes almam gerektiğini biliyorum. Buradaki dumanlı atmosfer durumum için iyi değil ama şimdiye kadar idare edebildim.

Göğsümdeki sıkışma daha da artıyor ve hırıltımı gizlemeye çalışıyorum, ancak müziğin bunu benim için örttüğünü biliyorum. Patronumdan mola zamanımın geldiğine dair işaret aldığımında, hiç vakit kaybetmeden merdivenlerden inip çantama geri dönüyorum.

İnhalelerimi alıp bir nefes çekiyorum, sonra bir nefes daha, ilacı ciğerlerime çekiyorum. Pelüş bir sandalyeye çöküp başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Aklım anında yeni dans partnerime gidiyor.

Hunter.

Onunla daha önce mesajlaştım ve yarın sabah antrenman için buluşmamız gerekiyordu. Mesajlarımız kısıydı ve benimle yapmaya çalıştığı anlaşmadan hiç bahsetmedi. Ama eminim ki birbirimizi gördüğümüzde bu konu açılacaktır.

Düşmanımıla takılarak aileme kocaman bir *siktiri çekmek* çok hoş olurdu. Sadece bana yaptıkları için değil, aynı zamanda Thompson'larla araları bozulduğunda bunun benim ailemin suçu olduğuna inandığım için.

Ama istediğim başka bir şey daha var - daha derin bir şey ki bunun için ne param ne de kaynaklarım var. Son birkaç haftadır kendi annem hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Nerede büyüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve ailesi hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten de babamın kapısının önüne bırakılmış ve bir aile kurmuşlar gibi görünüyor.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için özel bir dedektif tutmak istiyorum. Çünkü içimde onun bir şeyler sakladığına dair bir his var ve bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor. Bilgiye sahip olmanın -ne olursa olsun- hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Ama içimde yine de bilmek isteyen bir açlık var.

Hunter bu konuda bana yardım edebilir. Parası var. Ailemden intikam almak onun kız arkadaşımıymışım gibi davranmam için yeterli değil. Çünkü hem bunun aşağılayıcı olduğunu düşünüyorum hem de Paige'in bana bir yılanmışım gibi bakmasını istemiyorum. Yine de, sanırım kendi kaderini kendi seçiyor. Sanırım babamın her zaman söylediği doğru. Herkesin bir bedeli vardır. Hunter Thompson da benimkini öğrenmek üzere.

Hunter

"Yani... henüz şarkımızı seçmemişken bu dansı mükemmelleştirmek biraz zor," diyor Sutton, bir bacağını arkasına çekip germeden önce kollarını esneterek. "Ama yavaş bir şarkımız olduğunu biliyorum çünkü dansçılara bu kadarını söyledi - hangilerinin yavaş hangilerinin daha hareketli bir tempoya sahip olduğunu. Yani, doğru yoldayız ve müziği aldıktan sonra birkaç şeyi değiştirmemiz gerekirse, öyle olsun."

"Kulağa hoş geliyor. Uzman olan sensin." Başımı salladım. "Ama odada bir fil var. Ve o orospu çocuğu o kadar büyük ki buranın yarısını kaplıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Söylediklerim hakkında düşündün mü?"

"Balkabaklı dondurma iğrenç mi? Hayır, pek sayılmaz," diye mırıldanıyor nefes vermeden önce. "Evet, duydum. Ve sanırım seni kabul etmekle ilgileniyorum ama bazı şartlarım var."

"Tamam, çek." Sırıtiyorum. Bunu duymak için sabırsızlanıyorum.

"Birincisi, bana saygı duymalısın. Ben eski sevgilini kıskandırmak için kullandığın bir oyuncak değilim. Bana öyle davranma. Sen benim patronum değilsin. Biz eşitiz." Parmağıyla işaret ediyor. "İki numara, seks yok. Anladığım kadarıyla bu şeyi taklit etmek için biraz sevgi göstermemiz gerekecek ama bu burada bitiyor. Anlaştık mı?"

"Crystal."

"Güzel. Üç numara, kız kardeşine bu anlaşmadan bahsedeceksin ki bilsin. Zaten benden nefret ediyor. Bunun benim değil senin fikrin olduğunu bilmesini istiyorum." Yutkunuyor. "Ve son şey... annem hakkında bazı bilgiler bulmama yardım edeceksin. Nedenini sorma. Sadece bana yardım et."

Kaşlarımı çattım, kafam tamamen karışmıştı. "Sormayacağım ama hayatının ilk on sekiz yılında birlikte yaşadığın kadın hakkında neden bilgiye ihtiyacın olduğunu gerçekten anlamıyorum. Onu tanıyorsun."

"Bilmiyorum," diye hızlıca cevap veriyor. "Ve sanki bir şeyler saklıymış gibi hissediyorum."

Ben de bu şeyin ne olduğunu bulmak istiyorum."

"Bitti." Omuz silkiyorum. "Benim de şartlarım var, bilesin diye söylüyorum."

"et," diyor soğukkanlılıkla, bir kaşını kaldırarak. "Duyalım bakalım."

"Birincisi, sikime dokunmaya çalışamazsın." Kaşlarımı oynatıyorum. "Karşı konulmaz olduğumu biliyorum ama bunu profesyonelce yapalım."

"Bu kolay olacak," diye cilveleniyor, "çünkü seni biraz itici buluyorum."

Tipik tek parça streç giysisinin aksine, spor sütyeni giyiyor ve kıcını benim bile görmezden gelemeyeceğim bir şekilde saran siyah şortla eşleştiriyor. Kıcının yanakları zar zor kapanıyor ve antrenman sırasında gizlice ellememek gerçekten çok zor olacak.

"Elbette biliyorsun. Her neyse, iki, Haley dışında kimseye bundan bahsedemeyiz. Sonunda da, her şey bitti diyeceğiz."

"Tamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kaburgalarının yan tarafında, sütyen çizgisinin hemen altında küçük bir dövme gözüme çarpıyor. Çok küçük ve seçilmesi neredeyse çok zor. Ama gözlerimi kıstığımda, orada 5... 6... 7... 8 dövmesini görüyorum.

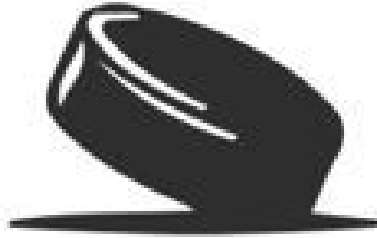
"Ve üç, hiçbir şekilde bana deliler gibi aşık olamazsın." Kaşlarımı çatmış gibi yaparak elimi vücudumda gezdiriyorum. "Zor olduğunu biliyorum. Ama kendini toparla."

Orta parmağını kaldırarak gözlerini deviriyor. "Evet... Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Yeni başlayanlar için, soyadın Thompson. Bu, soğuk ve ölü ruhumdan her türlü duyguyu bastırmaya yeter. Ve başka bir şey daha." Duruyor, burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Bu asla gerçekleşmeyecek. Sana *asla* aşık olmayacağımı bilerek huzur içinde yat Hunter Thompson. Aslında, şu anda sana sadece tahammül ediyorum."

Bana hastalıklı bir gülümseme vererek uzaktan kumandadaki play tuşuna basıyor ve müziğin başlamasını sağlıyor. "Şimdi, başlayalım mı? Çünkü ayak parmaklarıma biraz daha basman için sabırsızlanıyorum."

Elimi uzatarak göz kırpıyorum. "Hadi , Minik Kuş. Yoksa ... *kız arkadaş mı* demeliyim?"

Ve o kız da öğürüyormuş gibi yapıyor.

Sutton

İnhalerimi kullanmak için antrenmanımızı nefret etsem de, vücudumu ihtiyacım olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Ne de olsa, birkaç nefes ilaç almak, tam gelişmiş bir astım krizi geçirip hastaneye kaldırılmaktan çok daha az aşağılayıcı.

Hareketlerimi durdurup sığ bir nefes alıyorum ve parmağımı Hunter'a doğru kaldırıyorum. "Bana bir saniye ver," diye ciyaklayarak çantama doğru ilerlerken göğsümden gelen hırıltıları tutmaya çalışıyorum.

Etrafımdan dolanarak odanın köşesine koşuyor ve çantamı kaptığı gibi bana geri getiriyor. "Al," diyor usulca. "İnhalerini getirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yan cebimden çıkarıyorum. Ona sırtımı dönerek başparmağımı tepesine bastırıyorum ve ciğerlerime birkaç nefes çekiyorum. Astımım hakkında konuşmuştuk, yani bu bir sır değil. Ama inhalerime ne zaman ihtiyacım olduğunu bileceğini hiç düşünmemiştim. Gözlemci biri, hakkını vermeliyim.

Çömelip birkaç titreşim nefes alıyorum. Bu okul yılında sadece dans etmeye değil, aynı zamanda bu işte çok iyi olmaya da kararlıyım. Ama astım krizlerimin giderek sıklaştığı gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Ve dans etmek muhtemelen benim geleceğim değil.

Önüme gelip benim hizama kadar çömeliyor. "İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı hafifçe sallıyorum, yanaklarım utançtan yanıyor çünkü hiçbir şey beni zayıf görünmekten daha fazla öldürmüyor. Ben çelimsiz değilim. Ciğerlerim öyle ama o kadar.

"İnhalerime ihtiyacım olduğunu nereden bildin?" Ona bakarak fısıldıyorum. "Astımım olduğunu biliyorsun tabii ama... çantama ihtiyacım olduğunda oraya gittiğimi nereden bildin?"

"Çünkü ondan önceki otuz saniye boyunca, nefes almanın zorlaşmasıyla savaşıma çalışmanı izledim," diye dürüstçe cevap veriyor. "Sana dövülmüş bir köpek yavrusuymuşsun gibi bakmamı istemediğini biliyorum. Ve tahmin et ne oldu? Bugün şanslı günün çünkü senin hakkında düşündüğüm şey bu değil." Avucunu uzatıp sırtımı küçük, yatıştırıcı daireler çizerek ovmadan önce bakışlarını benimkilerden ayırmıyor. "Ama Sutton, bana karşı dürüst olmalısın.

Mücadele ediyorum. İşler kötüye giderse ve tıbbi yardıma ihtiyacın olursa diye bilmem gerekiyor."

Nezaketsiz gözlerle karşılaştım. İçlerinde zerre kadar başka bir şey yok. Ne yargılama ne de mizah. Aslında, endişeli görünüyor. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü hayatım boyunca herkesin niyetini hemen anladım. Ama onunkini bilmiyorum. Ve bu korkutucu. Bana iyi davranıyor. Ama neden?

"Merak etmeyin; performansımız için iyi olacağım. Bu sadece bir mücadele çünkü neredeyse iki saattir aralıksız çalışıyoruz." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Beş dakikalık bir dans mı? Bunu uykumda bile yapabilirim. Nefes açıcıya gerek yok. Sadece çok pratik yapıyoruz."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok," diye cevap veriyor hemen. "Senin zayıflık olarak gördüğün şeyi ben güç olarak görüyorum. Durumunun onu yavaşlatmasına izin vermeden bu kadar zorlanabilecek pek kimseyi tanımıyorum." Eli sırtımdan omzuma hafifçe vurmak için hareket ediyor. "Gurur duy, Minik Kuş. Sen bir baş belasıydın."

Gözlerim onunkilerden yere kayıyor ve iç çekiyorum. "Teşekkürler."

"Ama biraz araştırma yaptım ve kurtarıcı inhaler diye bir şey öğrendim," diyor tamamen ciddi bir şekilde. "Onlardan bir tane var mı sende?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ah... evet."

"Nerede saklıyorsun?" diye soruyor, başıyla çantamı işaret ederek. "Ve bunu normal çantandan nasıl ayırt edebilirim? Ben yanımdayken astım krizi geçirirsen sana yardım etmek için ne yapacağımı bildiğimden emin olmak istiyorum."

Tamamen şaşkın bir şekilde çantamı karıştırıyorum ve sonunda ikinci inhalerimi çıkarıp ona gösteriyorum.

"Bu kırmızı olan mı? Bu benim kurtarma inhalerim. Eğer gerçekten zorlanişsam bunu kullanırım." Diğerini tutarak ona doğru başımı sallıyorum. "Bu benim bakım inhalerim. Bunu her gün kullanırım, mazeret yok."

Onlara bakarken, sonunda başını birkaç kez aşağı yukarı sallar. "Anladım." Bana küçük bir sırıtış atarak omuz silkiyor. "Programın nasıl bilmiyorum ama öğleden sonraya kadar dersim yok" diyor, sesi alçak. "Gidip bir kahve içmek ister misin? Hatta sana o çok sevdiğin iğrenç susamlı simitlerden bir tane daha alırım."

"Saat 1'de dersim var. Aslında bana yemek ısmarlamak zorunda değilsin. Ne de olsa gerçekten çıkmıyoruz." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kendine biraz para ayırabilir ve bu durumda her erkeğin yapacağı gibi en azını yapabilirsin."

"Sahte ya da değil, teknik olarak şu anda senin erkek arkadaşınıam. Bu da seni o ięrenę kahveler ve karbonhidratlarla besleyip kafeinli tutacağım anlamına geliyor. Anlaştık mı?" Yüzüne çocuksu bir glmsemi yayılıyor. "Bunu söyleyeceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama Sutton Savage, artık benim kız arkadaşımsın. Anlaştık mı?"

Dudaklarımı yana çekip gözlerimi kısıyorum. "Sana bu cevabı vereceğimi hiç düşünmemiştim, tiki ocuk. Ama... elbette. şimdi, kahve ve simide ne dersin?"

Gerçek Hunter formunda, elini uzattı ve kalkmama yardım etti. Ve her şey yoluna girecek gibi görünüyor.

Sutton

Hunter kaşlarını oynatarak, "Şu dövmeni merak ediyorum," diyor.

"Önemli bir şey değil." Başımı sallayarak yere bakıyorum. "Gerçekten aptalca."

"Dans için olduğunu anlıyorum. Tüm bu sayma olayı." Başını sallıyor. "Ama bunu istemene ne sebep oldu?"

Dudağımı çiğniyorum, ona gerçekten söylemeli miyim diye düşünüyorum. Ama başımı kaldırıp onun yumuşak gözlerini ve çocuksu sırtışını gördüğümde, yardım edemiyorum ama açılmak istiyorum.

"O kadar uzun zamandır dans ediyorum ki, dans ya da bale ile hiçbir ilgisi olmayan stresli durumlarda bile tepki vermeden önce kafamdan sayıyorum. Kendimi sakinleştirmek için." Omuz silkiyorum. "Aptalca gelebilir ama bir nefes alıyorum ve sessizce sayıları sayıyorum. Beş ... altı ... yedi ... sekiz. Ve sonra sorun her neyse onunla ilgileniyorum."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, sanki şaşırmış gibi neredeyse kafasını geriye atıyor. "Vay canına. Söylemem gerek, dövmeyi şimdi daha çok sevdim." Yavaşça başını sallıyor, sanki gerekçemi gerçekten anlamış gibi. "Çok daha fazla. Ben sadece dansa olan aşkın için yaptırdığını sanıyordum."

"Dans hayatımın büyük bölümünde sahip olduğum tek şey," diyorum. "Ve sanırım bunu günlük yaşamıma dahil etmek zorunda kaldım." Masanın öbür ucuna uzanıp koluna hafifçe vuruyorum. "Peki ya sen? Mürekkep var mı?" Buzlu kahvemden bir yudum alarak kaşımı kaldırıyorum. "Ya da piercing? Gizli bir ucube, Hunter Thompson, country kulübü üyesi misin?"

Korkuyor. "Aletimin içinde metal bir çubuk olup olmadığını soruyorsan, lanet olsun ki hayır." Kaşlarını çatmaya devam ediyor. "Bunu düşünmek bile ağlamak istememe neden oluyor."

Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Paige' hoşuna gidebilir. İşleri renklendirir, Thompson."

Gözleri kısıldı. "Çükünü deldirmiş biriyle birlikte oldun mu?" Başını sallıyor. "Sanırım bunun senin ilgi alanın olduğunu fark etmedim."

"Çünkü beni tanıyorsun," diyorum tatlı tatlı.

Sinirlenmiş gibi görünüyor ama aslında hoşuma gidiyor. Hayır, hiç penisini deldirmiş biriyle birlikte olmadım. Ama doğru adam karşıma çıkarsa yaparım. Ayrıca şu anda Hunter'la uğraşmak çok komik.

"Bu kadar tuhaflığım yeter." İç çektim. "Bana hokeyden bahset. Planın hâlâ profesyonel olmak mı? Yoksa tıp fakültesine gidip baban için mi çalışacaksın?"

"Yok artık," diye alay ediyor. "Profesyonel olacağım ya da denerken öleceğim. Tıp fakültesini sikeyim."

"Tanrım, bana gerçekten ne hissettiğini söyle, neden söylemiyorsun?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Çok fazla insan bunu anlamıyor. Baskıyı. En iyi olma açlığını." Çenesini aşağı doğru sallıyor. "Sen anlıyorsun, Sutton. Ailen seni kırılma noktasına kadar zorladı. Bunu ilk elden gördüm. Ve ben... biz o kadar da farklı değiliz."

Başımı yana eğerek birkaç kez göz kırpyorum. "Ve dürüst ol... bana bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmüş müydün?"

"Sikeyim hayır." Bir kez gülüyor. "Milyon yıl geçse de olmaz."

Hunter

Kafede içkilerimizi ve simitlerimizi bitirdikten sonra Sutton için kapıyı açık tutuyorum. Bir espri anlayışı olduğunu bile bilmiyordum. İğneleyici bir hatun olduğunu biliyordum ama bu hep şirretlik olarak algılanırdı. Ama kız beni bir süre kıcımla güldürdü. Pastanın üzerindeki krema, her iki ebeveynimizin de taklidini yaptığında oldu. Ve çiviledi.

Kamyonetime yaklaştığımızda ona, "Ders için eşyalarını alman için seni eve bırakayım, sonra da kampüse birlikte gideriz," diyorum. Yolcu kapısına doğru yürüyüp kapıyı açıyorum ve onun küçük bacaklarını içeri uzatmasını bekliyorum. "Ben de o tarafa gidiyorum."

"Biliyorsun, evime yürüyerek dönebilirim" diyor, güneş ışığını engellemek için elini gözlerinin üzerine tutuyor. Bana bakmaya çalışırken gözlerini kısıyor. "Sırf 'çıkıyoruz' diye bana şoförlük yapmanı beklemiyorum."

Aslında onu gezdirmek hoşuma gidiyor. Hayatımda bir kez olsun bana ihtiyaç duyulduğunu hissetmek hoşuma gidiyor. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Yanlış bir fikre kapılabilir. Onun yerine, içinde biraz doğruluk payı olan beyaz bir yalan düşünüyorum.

"Bu anlaşmanın büyük bir kısmı birilerini kışkırtmak, değil mi? Eğer bunu inandırıcı kılacaksak, hatunumun her yerde dolaşmasına izin veremem." Göz kırpyorum. "Beni tanıyan herkes kız arkadaşımın yürümek zorunda kaldığını görse bunun saçmalık olduğunu bilir. Beni kendini beğenmiş bir hıyar olarak görebilirsin ama biriyle birlikteyken *her şeyi* yaparım." Omuz silkiyorum. "Gerçek olmasa bile."

Sonunda kamyonete binmeden önce tırnaklarını karıştırarak yere bakıyor. "İyi bir noktaya değindin." Kamyonun önüne bakarken gözleri genişliyor. Sonra bana küçük bir sırtışla elini kaldırıp yaklaşmamı işaret ediyor. "İnandırıcı demişken... gitme zamanı."

Bakışlarını takip etmek için başımı çevirmeye başlıyorum, ama elleri omuzlarıma iniyor ve beni daha yakına çekiyor. Bacaklarını açıp beni bacaklarının arasına çekti. Ondan daha önce hiç duymadığım türden bir sesle kıkırdıyor.

Dudaklarını kulağıma dayadı. "Sadece eşlik et, Thompson. Ne de olsa bu senin fikrindi."

"Paige?" Mırıldanıyorum.

"Evet. Ve diyelim ki... yalnız değil."

Kıskançlık hissi hızla yerini öfkeye bırakırken, yüzümü Sutton'ın boynuna gömüyorum. Beni itmesini bekliyorum. Ya da en azından gerilmesini. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, sanki şimdiye en doğal etkileşim gibi. Dudaklarım teninde gezinip çenesine ulaşana kadar tenini öptüğünde, vücudunun benimkinin içinde eridiğine yemin edebilirim. Sonra küçük bir inilti duyuyorum ve aletim sertleşmekten başka bir şey yapamıyor.

Onu dudaklarından öpmüyorum ama içimden . Çok tatlı kokuyor ve ağzının tadını merak ediyorum.

Kalçalarının arası da nasıldır acaba?

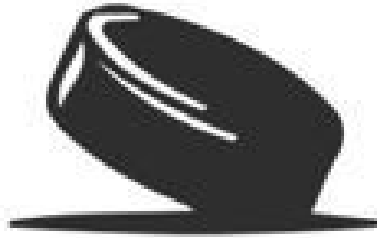
Geri çekilmeden önce aniden sertleşiyor. "Gittiler," diyor boğazını temizleyerek. "Onlar, uh... gittiler."

"Oh," diye mırıldandım. Çünkü bir an için onların orada olduğunu unuttum. Çünkü bir an için, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sadece Sutton ve ben vardık.

Koltuğa geri dönüp emniyet kemerini bağlamadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sanırım onu sattık. Sanırım gitsek iyi olacak." Yumuşak bir sesle konuşuyor. "Sınıf ve her şey."

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarıma değen narin teninin tatlı kokusunun beni soktuğu trans halinden çıkmaya çalışıyorum. Nefes vererek onları tekrar açıyorum ve sahte bir sırtış takınıyorum. Koşullarımız var. Şu anda olduğu gibi sikimin taş gibi sert olmasını içermeyen şartlar.

"İyi düşündün, Minik Kuş. Hadi ."

Sutton

Hunter'ın vücudu bacaklarımın arasına girdiğinden ve boynumu öptüğünden beri kalbimin durduğunu sanmıyorum. Hepsi bunun bir parçası, bu sahte buluşma olayının. Ama artık izlenmediğimizde bir sınır çizmek çok zor. Çünkü Paige, birlikte olduğu adam ve arkadaşları çekip gittiğinde bile... Bunun bitmesine hazır değildim. Aslında, ona gittiklerini haber vermek için kelimeleri zorlamak zorunda kaldım.

Hunter derslerimin olduğu binanın otoparkına girerken düşünceli bir ifadeyle, "Seni kapıya kadar bırakayım, sonra da sınıfıma giderim," diyor. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Üç ," diye cevap veriyorum usulca.

"Aynı." Başını sallıyor. "Seni evine bırakmak için geri geleceğim."

"Emin misin?"

"Evet, hanımefendi." Bir park yerine çekerek arabayı park eder ve sürücü tarafından atlar.

Şimdiye kadar, kadınları için kapıyı açmayı gerçekten ama *gerçekten* sevdiğini fark ettim. Buna alışmam biraz zaman alacak ama ona bu konuda saygı duyuyorum.

Kapıyı açıp çantamı alıyor ve ben aşağı inerken onu tutuyor. Elimi tutup beni yavaşça arkasından çekerek binaya doğru ilerlemeye başladığında kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"İyi bir erkek arkadaşın yapacağı gibi seni sınıfa bırakıyorum. *Belli ki.*" Sırıttırıyor, sınıfıma giden kısa mesafeyi yürürken binanın kapısını açıyor.

Çantamı bana verip eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "İyi dersler, Sutton. Yakında görüşürüz."

Dışarı çıkmadan önce elini kaldırıp el sallıyor. Ve ben burada yüzümde aptalca bir gülümsemeyle duruyorum, onu . Sahte erkek arkadaşların ne kadar eğlenceli olduğunu öğreniyorum.

12

Hunter

Holden'ın Maine'in kayalık sahiline hayranlıkla bakmasını izledim. Bunca yıllık tatilimizde New England'a hiç gelmemiştik. Ama zeki bir doktor kendisine gelmemiz halinde Holden'la görüşmeyi teklif ettiğinde... ertesi gün uçağa atlamıştık.

Hiçbirimizin umurunda değildi. Seyahat etmeyi severdik ama böyle bir şey için değil. Ama bir bakıma, kardeşimin her zaman görmek istediği bir şeyi görebildiği için mutluydum. Foklar doğal ortamlarında.

Holden birkaç kez hırıldadı. Zihinsel olarak yolculuktaydı ama fiziksel olarak... kendini kapatıyordu. Onunla zamanımız tükeniyordu ve ben bunu biliyordum. Sanırım Haley de biliyordu. Ama o gençti ve bu şekilde düşünmeyi reddetti. Babam bir doktordu. Ve hem annem hem de babam inanılmaz derecede zeki insanlardı. Eğer bildikleriyle hareket etselerdi, Holden'ın ölmekte olduğunu görürlerdi. Ve kimsenin onu kurtarmak için yapabileceği bir şey olmadığını. Ama ailem inkâr ediyordu. Holden'a yıllar önce kanser teşhisi konulduğundan beri öyleydiler. Haberi duyduklarından beri, uyanık oldukları her saniyeyi onu iyileştirmeye çalışarak geçiriyorlardı. Dinlenemiyordu çünkü onlar acilen onu iyileştirecek bir şey, herhangi bir şey ararken Holden ülkenin dört bir yanına sürükleniyordu. Çünkü tıpta mucizeler oluyordu. Hem de çok fazla.

Ama kardeşim pes etmişti. Yorulmuştu ve onu suçlayamazdım, çünkü artık dürtülmekten ve dürtüklenmekten bıkmıştı. Onu hasta eden tedavilerden bıkmıştı ve en çok da normal bir çocuk olamamaktan bıkmıştı. Ve sanırım bu yüzden sonlara doğru yakınlaştık. Çünkü benimleyken mutlu bir yüz ifadesi takınması ve iyi olacaktı gibi davranması gerekmiyordu. Onun kendisi olmasına izin verdim. Bu gerçekten berbat olsa bile.

Kayaların üzerinde oturup ufka bakarken martılar uzaktan viyaklıyordu. Orada okyanus kadar güzel şey görüp görmediğimi bilmiyordum. Maine ağaçların, ormanlık alanın ve suyun mükemmel bir birleşimiydi. Sesi bile huzur vericiydi. Neredeyse karbonatlı gazlı bir içecek gibiydi. Dalgalar kayalara çarparak bir çeşit melodi yaratıyordu.

"Hey, Hunt," dedi Holden usulca, gözlerini okyanustan ayırmadan. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Duruma göre değişir. Eğer PlayStation'ımı çalmayı isteyeceksen, o zaman olmaz," diye şaka yaptım ve ekledim, "Devam et. İste bakalım."

"Neden Sutton'dan bu nefret ediyormuş gibi yapıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum," diye alay ettim. "O şirretin teki. Kendini beğenmiş. Ve şımarık."

On üç , muhtemelen bu kelimeyi kullanmamalıydım. ama, hey, böyle hissediyordum.

"Öyle değil," diye mırıldandı. "Sadece gerçekten üzgün."

Kendimi bildim bileli ağabeyimin Sutton'a karşı garip bir ilgisi vardı. Gerçi Sutton ondan üç yaş küçüktü ve Haley dışında kimseye yüz vermezdi.

"Neden ona ondan hoşlandığını söylemiyorsun?" Onu incitmek istemediğim için hafifçe yan tarafını dürttüm. "Belki dünyada birinin ondan gerçekten hoşlandığını düşünürse bu onu daha iyi bir insan yapar."

Başını sallamadan önce hüznü, yalnız bir kahkaha attı. "Eğer tedavim olsaydı, yapardım. Bu konuda bana güvenin. Ama bunu yapmayacağım. Ayrıca, bana hiçbir zaman sana baktığı gibi bakmadı Hunter. Bakmasını istesem bile." Bana tekrar baktı. "Eğer bir gün onu benim gördüğüm gibi görürsen, sana bunun için izin veriyorum küçük kardeşim." Gülümsedi, dudakları kurumuş ve çatlamıştı. "Demek istediğim, o senin liginin dışında, ama denemek için iznim var. Eğer bu onun kırık yüzünde bir gülümseme olması anlamına geliyorsa... benim için sorun değil."

"Bana hiçbir şeymişim gibi bakmıyor, seni çılgın piç. Yüzünde daimi olarak bulunan o şirret bakış dışında." Kaşlarımı çattım.

"Öyle. Sen ona karşı sürekli bir pislik gibi davranmaya başlamadan önce," diye homurdandı. "Sana karşı böyle davranmasına sen neden oldun."

"Bugünlerde annemle babamın sana verdiği ilaçlar ne?" Gözlerim kısılmadan önce bir dakika boyunca ona baktım ve başımı geriye attım. "Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Belki de öyleyimdir. Ama her halükarda, asla sahip olamayacağım kızı kimin seveceğini seçmek zorunda olsaydım... diğer en sevdiğim kişiyi seçerdim." Bana dirsek attı. "Ben seni seçerdim." Gözlerini kırmıştı. "Yani, sonunda büyüüp ona karşı çocukça davranmayı bıraktığında."

Gözlerimi ovuşturarak kendimi hayallerimden kurtarıyorum. Bir makale yazıyor olmam gerekiyordu, ama işte buradayım, geçmişini düşünmekten başka hiçbir şey yapmıyorum - değiştiremeyeceğim şeyler.

O günü çok net hatırlıyorum. Doktorla *tekrar görüştük*. Holden'ın kayıtlarını gözden geçirdi ve bazı yeni taramalar yaptırdı, ancak yapabileceği hiçbir şey olmadığını belirledi. Çünkü o noktada kanser her ana organa yayılmıştı ve vücudu iflas ediyordu. Onu neşelendirmek için okyanusu biraz daha keşfetmek üzere bir tekneye binip binemeyeceğimizi sordu. Bir deniz feneri görmek istedi, bu yüzden ailem bizi Bass Harbor deniz fenerini görebileceğimiz Mount Desert Island'a götürmek için bir tekne kiraladı. Çok güzeldi. Ve ona karadan değil de sudan bakmak çok garipti.

Karaya geri döndüğümüzde, annem hangi doktora ya da hastaneye gideceğimize dair başka planlar yapmaya başladı. Babam da telefona sarılıp ayarlamalar yapmaya başladı ve Holden o anda patladı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Hayatı boyunca hep çok saygılı ve yumuşak başlı olmuştu. Ama dünyadaki zamanı sınırlıydı ve bunu biliyordu. Aynı şeyleri tekrar duymak için daha fazla doktora götürülmek istemiyordu. Sadece biraz daha uzun bir süre için bile olsa gerçekten yaşamak istiyordu. Eğlence için olmadığı sürece başka bir yere seyahat etmek istemediğini söylediğinde ailemin yüzündeki üzüntüyü o kadar kolay hatırlıyorum ki. Holden'ın gözlerindeki korkuyu da hatırlıyorum çünkü günlerinin sınırlı olduğunu bilmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama o bunu büyük bir cesaretle karşıladı. İşte bu yüzden kardeşim her zaman benim kahramanım olacak.

Yedi hafta sonra öldü. Ama öldüğü güne kadar ailem umudunu yitirmemişti. Hâlâ zamanlarının çoğunu araştırma yaparak ve ona yardım edecek birini bulmaya çalışarak geçiriyorlardı.

Ama o gün o lanet deniz fenerini görmüştü. Ve gülümsedi, daha önce hiç görmediğim bir huzur duygusu kapladı içini. Ve sonra... kendisi olamayacağı için Sutton Savage'la birlikte olmak için beni seçeceğini söylemişti.

O günü yüzlerce kez düşündüm. Martıları beslemesi ve foklara bakması gibi aptalca şeyleri hatırlıyorum. Ama yakın zamana kadar, yedi yaşından beri Sutton'a aşık olması hakkında pek düşünmemiştim. Ya da onunla çıkmam için bana izin verdiğini. Bunu hiç düşünmedim çünkü onunla hiç ilgilenmedim. Onun onayını almış olmamın bir önemi yoktu çünkü ona o gözle bakmıyordum.

Peki, neden şimdi bu konuşmayı düşünüyorum?

Yalandan çıkıyoruz. O hâlâ bir sürtük, ben de hâlâ bir pisliğim. Ama aramızdaki bir şey değişti. O şey de, ayrı olduğumuzda onu aklımdan çıkaramamam. Birlikteyken de bitmesine asla hazır değilim. Ve şimdi, suçluluk duyuyorum çünkü onunla iyi olacağını söylemesine rağmen, ölen kardeşimin gizlice sevdiği bir kızı düşünüyorum. "*Ne anlamı var ki?*" diye düşündüğü için nasıl hissettiğini söyleme fırsatı bulamadığı bir kız.

Bu da beni boktan bir kardeş yapıyor.

Onu istemiyorum. Paige'i istiyorum. Paige şu anda hayatımı zorlaştırıyor olabilir ama bana geri döndüğünde her şey daha basit olacak. Sutton gibi baş belası değil çünkü Sutton ve benim gibi yetiştirilmedi. Ve onun bu yönünü seviyorum. Sadece bunu hatırlamaya devam etmeliyim. Sutton'la dans ederken parmak uçlarım onun vücudunu sıyırdığında ve o bana baktığında, üzgün gözleri benimkileri yaktığında, bulmaya çalıştığı her neyse onu aradığında bile. İşte o anlarda onunla birbirimize çok benzediğimizi hatırlamam gerekiyor. Asla yürümezdi çünkü sürekli birbirimize ters düşerdik.

Aradığı her neyse, bunu ona verecek adam ben olamam. Ölü kardeşim ne demiş olursa olsun.

O güzel, yetenekli ve çılgınca büyüleyici. Ama o benim kızım değil. En azından gerçek sevgilim değil.

Telefonum çalıyor ve ekranda babamın adını görmek için aşağıya bakıyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp iç geçiriyorum.

Bu kağıt üzerinde hiçbir şey yapmıyorum. Cevap versen de olur.

"Alo?"

"Hunter, işte emekli olmamı mümkün kılacak adam," diye şaka yapıyor. "Okul nasıl gidiyor?"

Söylediklerinde tamamen ciddi değil. Doktor olmamı ve onunla birlikte çalışmamı istiyor ama yakın zamanda emekli olmayacak. Bunu herkes biliyor. Aslında, biri onun elinden doktorluk yapma lisansını alana kadar doktorluğu bırakır mı bilmiyorum. Bunun da yakın zamanda olacağını sanmıyorum.

"Okul ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi," diyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. "İşler nasıl?"

"Meşgulüz," diyor hemen. "Göz alabildiğine doluyuz. Peki ya bir gün izin? Pfft, unut gitsin." Sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum. "Ama şikayet edemem. Bak, annen ve benim bir iş toplantımız var.

Perşembe günü Georgia'da. Brooks'tan sadece kırk beş dakika uzaklıkta. Akşam yemeği için buluşmak ister misin?"

Elimi enseme gezdiriyorum. Perşembe günü antrenmanım var ama onlarla yemek yemek için bolca vaktim olacak. Asıl soru, bunu istiyor muyum?

"Muhtemelen halledebilirim," demekle yetindim. "Programımı kontrol edip yarın sana mesaj atarım."

"Pekala," diye mırıldandı. "Sutton'la bir bağış gecesinde dans ettiğine dair duyduklarım nedir?"

"Onunla çalışmayı ben seçmedim," diyorum, sahte randevu bombasını patlatmak için iyi bir zaman olup olmadığını düşünmeye çalışarak. "Bir şekilde oldu işte."

"Sutton'ı severdim," diyor usulca. "Sutton'ı *her zaman sevmişimdir*. Ama ailesinin izinden gidip bize yaptıkları gibi sana da kazık atmaya çalışacağından korkuyorum." Telefonda iç geçiriyor. "Biliyor , Holden'ın araştırma merkezi konusunda bize gerçekten yardım edeceklerini düşünmüştüm. Bunun iyi bir amaç için olduğunu biliyorlardı - kardeşinin onuruna yeni bir araştırma merkezi - ama umursamadılar. Onun yerine araziyi büyük bir şirkete sattılar. Bizim teklif ettiğimizden çok daha fazla bir paraya." Kısa bir duraklama oldu. "Sadece dikkatli ol. Annenle benim sana karşı sert olduğumuzu biliyorum ama Vahşiler... onlar bambaşka bir seviyede."

Sutton ve ailesinin arasının açılmasıyla ilgili gerçeği ona söylemek bana düşmeyebilir. Ama kahretsin, ailesinin ne kadar berbat durumda olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum.

"Baba, Sutton artık onlarla konuşmuyor bile. Juilliard'dan ayrıldığında, onunla bağlarını tamamen kopardılar. O kendi başına. Ve dürüst olmak , onlar gibi değil. Öyle olmadığını biliyorum."

"Kahretsin," diye o kadar alçak sesle söylüyor ki zar zor duyuyorum. "Orospu çocukları bunlar. Kızın durumu iyi mi?"

"Şey, evet. Ama her zaman astım hastası olduğunu hatırlıyor musun? Pek iyi değil." Başka bir şey söylemem gerektiğini bildiğim halde koca çeneme engel olamıyorum. "Sanırım New York'tan bu yüzden ayrıldı. Bu çok fazlaydı." Yutkunuyorum. "Sana söylemem gereken başka bir şey var."

"Ne?"

"Her şey çok hızlı oldu. *Gerçekten* hızlı. Ama.. biz çıkıyoruz sayılır."

Koltuğumda gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. "Sutton ve ben-"

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Annen buna bayılacak. Ailenizin düşmanı olmayan biriyle çıkamaz mıydınız?"

"Özür dilerim. Ama iyi tarafından bak. Ailesi senden daha çok kızacak." Omuz silkiyorum. "Bunun da bir anlamı olmalı."

Kıkırdıyor. "Evet, sanırım öyle. O orospu çocuklarından almak için her şeyi yaparım. Bu onun da yemeğe geleceği anlamına mı geliyor?"

"İzni var mı?" Yarı şaka yapıyorum.

Onu göremesem de, muhtemelen stresli bir şekilde elini yüzünde gezdirdiğini biliyorum.

"Onu da getirin. Ailesinin berbat olması onun suçu değil," diyor hemen.

"Annen için endişelenme. Ben onunla konuşurum."

"Teşekkürler. Benim gitmem gerek. Yirmi beş dakika sonra antrenmanım var." Nefes alıyorum. "Teşekkür ederim baba. Bu konuda sakın olduğun için."

"Onu bir şahin gibi izliyor olacağım. Bunu bil," diye uyarıyor. "İyi haftalar Hunter."

"Sen de," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

çok daha iyi geçti. Bu da beni biraz korkutuyor. Çünkü bu kadar kolay geçtiyse, babam neyin peşinde?

Kapı hafifçe çalınıyor ve kız kardeşim gözlerini kapatarak kapıyı yavaşça itip açıyor. "Burada çıplak değilsin, değil mi?"

"Umarım olmaz. Az önce babamla konuştuğum için bu garip olurdu." Gülüyorum. "Yok, böyle iyiyim. İçeri gel."

İçeri girip yatağımın ucuna oturdu ve duvarlarıma baktı. "Kampüsteki söylentilere göre... Sutton'la çıkıyormuşsun. Sutton *lanet* Savage."

İçime üflüyorum. Kız kardeşime bu anlaşmadan bahsetmeyi planlıyordum. Hiç fırsatım olmadı. Sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman.

"Evet, yani... sayılır." Başımı salladım. "Sayılır derken, tam olarak değil ama evet." "Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerini kısıyor. "Ciddi misin? oluyor?"

"Aramızda kalsın, sahte bir randevumuz var."

Yüzündeki şok ifadesini gizleyemiyor. "Neden? Bu hiç mantıklı değil."

Kendimi içinde bulduğum bu durumu nasıl açıklayacağımı düşünerek tavana bakıyorum.

"Paige beni oyalıyor. Kendi hayatını yaşarken benim hayatımı da belirlemeye çalışıyor. Bıktım artık." Omuz silkiyorum. "Ama onu seviyorum. Onun da beni sevdiğini biliyorum. Bu ona artık benimle uğraşamayacağını gösterecek." Yutkunuyorum. "Sutton'ın ailesi Brooks'a transfer olduğu için onunla ilişkisini kesti. Ve buradaki de, benimle olduğunu öğrendiklerinde onları . Ayrıca, onun

Annesinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için yardımımı istedi. O sadece... annesinin bir şeyler sakladığını düşünüyor."

"Bunun zor olacağını biliyorsun, değil mi? *Sutton Savage* gibi biriyle çıkıyormuş gibi yapıp, ondan değişmemiş bir adam olarak çıkamayacağını düşünüyorsan, düşündüğünden daha aptalsın demektir." Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Ona aşık olacaksın, Hunter. Peki bu anlaşma bittiğinde ne yapacaksın?"

"Hayır." Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır, yapmayacağım. Muhteşem mi? Evet. Onunla takılmaktan hoşlanıyor muyum? Şaşırtıcı bir şekilde... evet. Ama hayır, aşık olmayacağım. Bu sadece yapmam gereken bir şey."

"Yani Paige'in sana geri dönmesini gerçekten kıskançlık yüzünden mi istiyorsun?" Utanmış görünüyor. "Hadi ama Hunter. Sen bundan daha iyisin. Paige'den hoşlanıyorum ama o senin her zaman çizdiğin gibi biri değil. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

"Annemle babamın benden aldığı başka bir şey olamaz." Omuz silkiyorum. "O olamaz."

Beni işaret ederek başını yana eğiyor, gözlerini kocaman açıyor. "Demek mesele buymuş. Vay be."

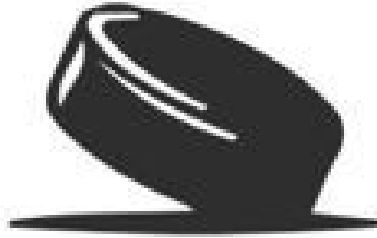
"Hayır, değil amina koyayım," diye ıkışıyorum. "Tek neden bu değil. Her halükârda, Sutton etraftayken ona karşı bir pislik gibi davranmamamı bekliyorum."

"Neden ona karşı bir pislik olayım ki?" Kollarını iki yana açıyor. "O ve ben aslında arkadaştık, sık kafalı. Sen ona hep götlük yaptın."

"Evet, işler değişti. Ve şimdi, bu dünya söz konusu olduğunda, o benim kız arkadaşım."

"," diye mırıldanıyor ve yatağa uzanıp gözlerini tavana dikeyor. "Şey... kahretsin."

Evet, bir de bana sor.

Sutton

Bu doktorun muayenehanesinin duvarları tamamen çıplak. Burası koktuğu kadar steril görünüyor. Havada çamaşır suyu kokusu varken, en azından mikroplar için endişelenmeme gerek yok.

Son birkaç yıldır birkaç farklı doktor arasında gidip gelmek zorunda kaldım. Ben çocukken, Hunter'ın göğüs hastalıkları uzmanı olan amcası astımım ile ilgili kontroller için gittiğim doktordu. Ancak Hunter'ın ailesiyle aram bozulduktan sonra ailem bana hemen yeni birini buldu. Bir de New York'ta benimle konuşurken gözlerini kapatan, burnundan yüksek sesle nefes alan ve beni neredeyse kendisi kadar deli eden, tartışmaya açık derecede deli bir doktor vardı.

Ama artık kendi başımayım, kontrolleri planlamak ve tüm bu yetişkinlik saçmalıklarını yapmak gibi şeyleri yapacak ebeveynlerim yok. İşte buradayım, internetten bulduğum doktorla ilk görüşmemdeyim. Bunu olabildiğince erteledim ama yıllardır kullandığım ilaçların etkisi azalıyor gibi görünüyor. Ve son zamanlarda olduğu gibi sık sık alevlenmeler yaşamamak için her şeyi denemeye hazırım.

Bugün buraya gelirken yakındaki bir aşevine gittim ve öğle yemeğine yardım etmek için gönüllü oldum. Bu New York'ta ara sıra yaptığım bir şeydi ve bir şekilde bana keyif veriyordu. Bunu yaptığımı hiç kimseye söylemedim çünkü dürüst olmak gerekirse bunun insanları etkilemek ya da nazik görünmekle bir ilgisi yok. Kulağa ne kadar berbat gelse de, hayatta her şeyin ne kadar kötü olabileceğini görmek her zaman ayıltıcı olmuştur. Ve eğer günümün birkaç saatini harcamak daha fazla insanın karnının doymasına yardımcı olacaksa, bunu gözümü kırpmadan yaparım. Aslında, tekrar gitmek için sabırsızlanıyorum.

Kapının çalınmasının ardından doktor kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyor. Tüm doktorların kapıyı çalmasını hiç anlamadım çünkü yumruklarının kapıya değdiği andan açtıkları ana kadar gerçekten bir uyarı vermek için yeterli zaman bırakmıyorlar. Ama her neyse. Eminim kanun böyledir ve onlar da buna uyuyordur. Yine de can sıkıcı.

"Bayan Savage." Elini uzatarak gülümsüyor. "Ben Dr. Kramp. Bugün nasılsınız?"

"Güzel." Başımı sallayıp elini bırakıyorum. "Ben iyiyim."

Yaşlı bir adam için fena görünmüyor. Yani, DILF değil ama ellili yaşlarının ortalarında olan birine göre çekici. Saçları çoğunlukla beyaz, yine de biraz siyah görünüyor ama çok değil. Ve cildi sanki hayatının her günü güneş kremi sürmüş, güneşin zarar vermesine asla izin vermemiş gibi görünüyor. Ve o gözler... vay canına, onunki kadar mavi gözler eminim gençken başını belaya sokmuştur.

Bilgisayarın önündeki tabureye oturup birkaç tuşa bastıktan sonra gözlüklerini burnuna indiriyor ve tıbbi asistanın kendisi için bıraktığı notları okuyor.

"Gördüğüm kadarıyla astımınız hakkında konuşmak için buradasınız." Dikkatini bana yöneltti. "Başka endişeleriniz var mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sadece boktan ciğerlerim, hepsi bu."

Bana küçük, sempatik bir gülümseme veriyor ve sandalyeyi biraz daha yaklaştırıyor. "Pekala, bir plan oluşturmak için size birkaç soru daha soracağım ve ardından kısa bir muayene yapacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet." Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"İnhalerinizi ne sıklıkla kullanıyorsunuz?" Ben sorularını yanıtlamaya başlarken o bilgisayarının başına dönüp yazmaya devam ediyor.

"Günde iki kez, ne olursa olsun." Duraksıyorum. "Bu daha çok bakım gibi bir şey, bilirsin. Ama ihtiyacım olduğu için kullanmak? İki ya da üç kez diyebilirim."

"Peki inhalerinize ihtiyaç duyduğunuzda genellikle ne yapıyorsunuz?"

"Dans ediyorum," diyorum ama hemen daha fazlasını eklemek istiyorum. "Ben bir bale dansçısıyım ve bazen, ne tür bir rutin yaptığıma ve ne kadar süre dans ettiğime bağlı olarak, fazladan bir nefes almam gerekiyor. Ya da iki."

Bu konuyu burada bırakacağım çünkü bu adama bugünlerde vücudumu bir direğe sarıp para için kıcımlı salladığımı söyleyecek değilim. İçimden bir ses bunu bilmek istemediğini söylüyor.

"Astımınızın sizi zevk aldığınız şeyleri yapmaktan alıkoyduğunu söyleyebilir misiniz?" Bilgisayar ekranına bakıyor. "Dans ederken yapabileceklerinizi kısıtlıyor mu?"

Bir yanım yalan söyleyip ona öyle olmadığını söylemek istiyor. Ama o benim dans eğitmenim değil. Dansçı arkadaşlarımdan biri de değil. Günün sonunda, ben sadece bugün görüştüğü bir numarayım.

Omuz silkerek başımı kayıtsızca sallıyorum. "Yani, evet diyebilirim. ."

Bir kaşını kaldırarak gözlerini kısar. "Biraz mı, Bayan Savage? Yoksa çok mu?"

"Ortada mı?" Cevaptan çok bir soruymuş gibi söylüyorum. "Ama dansı bırakmak bir seçenek değil. Buna ihtiyacım var."

Elimde kalan tek şey bu.

İkna olmuş gibi görünmüyor. Ama sonunda başka sorulara geçiyor. Neyse ki basit bir evet ya da hayır ile cevaplanabilecek sorular.

Ve her zaman olduğu gibi, spirometreyi getirdiğinde ve ardından derin nefesler almamı istediğinde, bugün gerçekten iyi haberler alabilmem için vücudumun yeterince iyi olması için dua etmek zorundayım.

Doktorun muayenehanesinin dışında Uber'imi bekliyorum. Brooks'a geri dönmek için bir araca ihtiyacım olacak kadar uzun bir yürüyüş.

Doktor ziyareti bir uyarıyla sona erdi. Daha önce sayısız kez aldığım uyarının aynısı.

"Dans etmeye devam edersen kendini hastanede bulabilirsin."

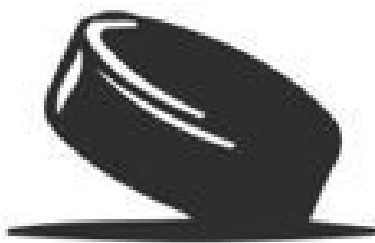
New York'ta, ailemin okula sus payı olarak yüklü bir bağışta bulunması nedeniyle fiziksel testlerim göz ardı edildi. Çünkü, Tanrı korusun, kızları dans etmeye devam edemezdi. Ama Brooks'ta böyle bir seçeneğim yok. Ve bir sonraki ziyaretimde, rakamlarım daha iyi olmazsa ve astım alevlenmelerim azalmazsa... Dr. Kramp devam etmem için gereken temiz sağlık raporunu imzalamayacak. Bunu bana söylemeye bile özen gösterdi.

Ama ilaç değişimleri ve denememi önerdiği diğer bazı şeylerle birlikte akciğerlerimin dansı kaldırabileceğini hem ona hem de kendime kanıtlayacağımı umuyorum. Sonuçta, eğer dansım yoksa... neyim olacak ki?

Dans partnerim olduğu için Hunter'la bile takılamazdım.

Hunter tam Uber'im yanaşırken beni arıyor ve ben de ona doğru yöneliyorum. Yoksay'a basarak eve döndüğümde onu aramayı aklıma not ediyorum. Zihinsel bir nota ihtiyacım olduğundan değil, unutmayacağımdan eminim.

Ki bu aptalca.

Hunter

Tıpkı kısa bir süre olduğu gibi, Sutton'ın evinin önündeki aynı basamaklarda oturuyorum. Bu sefer kimse beni karşılamaya gelmiyor.

Onu aramaya ve mesaj atmaya çalıştıktan ve cevap alamadıktan sonra, sadece gelmeye karar verdim. Bu bizim için düzenli bir olay haline geliyor gibi görünüyor. O beni görmezden geliyor. Ben mağara adamı gibi davranıyorum, habersiz geliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse nasıl görüldüğü umurunda değil.

Küçük bir araba garaj yoluna girdiğinde, elimi başımın üzerine koyup kim olduğunu görmek için gözlerimi kısıyorum. Ve şükürler olsun, arka koltuktan Sutton çıktı. Saniyeler sonra araba geri çekiliyor ve Sutton bana doğru gelirken uzaklaşıyor.

"Hey," diyor, sesi sanki bir şeye canı sıkılmış gibi çıkıyor. "Seni geri arayacaktım. Sen aradığında ben Uber'e biniyordum. Sonra telefonum kapandı."

"Telefonun ," dedim. "Lanet olası bir Uber'deyken. Yüce Tanrım, Sutton. Kamyonetimi kullanmayı istemeliydin. Zaten antrenmanım vardı. Sonrasında çocuklardan biriyle gidebilirdim." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Kız arkadaşım hiçbir yere Uber'le gitmek zorunda kalmamalı. Şoförün seri katil ya da benzeri bir şey olması ihtimaline karşı kullanabileceği bir telefonu olmadan bunu kesinlikle yapmaz."

Kapıda kimsenin olmadığından emin olmak için eve doğru bakıyor, gözlerini kısıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve arsızlaşmak üzere olduğunu anlıyorum. Ve bu sorun değil çünkü dürüst olmak gerekirse, sikim onun böyle olmasına bayılıyor.

"Evet, ama sana daha önce de söylediğim gibi, aslında senin kız arkadaşın değilim Thompson," diye fısıldıyor, lanet bir vahşi kedi gibi tıslayarak. "Yani, bir Uber işimi görür, teşekkürler."

Yanımdan geçmeye başladığında önüne geçip geçmesini engelliyorum.

Bana ters ters baktı. "Ne?! Ne istiyorsun Hunter?"

"Senden istediğim, gerçekten benim kızımıydın gibi davranman, Minik Kuş. İstediğim şey bu." Ağzımı biraz daha onunkine yaklaştırıp aşağıya bakıyorum. "Öyle davranmaya başlayacak mısın, başlamayacak mısın?"

Gözleri etrafımda dolaşıyor ve birinin bizi izlediğini biliyorum.

"Poppy," diye mırıldanıyor, açıkça sinirlenmiş. "Meraklı sürtük bizi sanki Bravo reality şovundaymışız gibi izliyor."

"O zaman zaman ayırdığına değsin. Kız kardeşimle bu saçmalığı yeterince izledim ve bunun müthiş bir gösteri olduğunu biliyorum." Başımı eğip çenesini kavramadan önce öptüm.

"Ne yapıyorsun Hunter?" diye fısıldıyor, bana bakıyor, tamamen korkmuş.

"Kız arkadaşımı öpüyorum," diye homurdanıyorum, dudaklarımı dudaklarına götürüyorum ve onu gerçekten benimmiş gibi öpüyorum. Elim boynuna doğru kayıyor ve vücudunun benimkine doğru katlanmasında hata yok.

Tadı tatlı, naneli sakız gibi ve sanki hayatı oda arkadaşı için yaptığımız bu lanet gösteriye bağlıymış gibi beni öpüyor. Sikim sertleşiyor ve burada eşofman giydiğim için kendime lanet ediyorum.

Sonunda geri çekilmeden önce alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Daha önce sorguluyor olsaydı, şimdi birlikte olduğumuza ikna olduğunu söyledim," diye homurdanıyorum. "İyi iş, Minik Kuş. Sonunda bana aitmişsin gibi davranıyorsun."

"Ben sana ait değilim," diye mırıldanıyor. "Ama, elbette, oynayacağım."

Onu bıraktığımda tökezleyerek geri döndü ve eve baktı. "Gitmiş." Gözleri benimkilere kayıyor, yanakları sıcak ve yüzü kızarmış. "Peki, burada ne yapıyorsun?"

"Ailem Perşembe günü benimle yemeğe çıkmak istiyor. Benimle gelmeni istiyorum."

Gözleri kısılmadan önce genişliyor ve yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle başını geriye atıyor. "Ne? Hayatta olmaz Hunter."

"Anlaşma anlaşmadır, *bebeğim*. Eğer benim sahte kız arkadaşım olacaksan, benimle bu tür şeylere girmen gerekecek. Ben de senin için aynısını yapacağım. Merak etme; birlikte olduğumuz haberini babama ben verdim."

"Ve?" Dudağını ısıırıyor. "Ne kadar kızgındı?"

"Kızgın değildi." Gerçeği söyleyerek omuz silktim. "Ailenin seninle ilişkisini kesmesinin çok boktan olduğunu düşünüyor. Ve aileme yaptıklarına rağmen... senden hoşlanıyor. Hep sevdi."

"Ama ben ailemim," diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor. "Onların kanını paylaşıyorum." "Sanırım olaya bu şekilde bakmıyor. Bunu aileni bir yolu olarak görüyor - bu onun kitabında bir kazanç." Sırıttıyorum. "Yani bu demek oluyor çünkü iyi bir küçük kız böyle yapar."

"İyi bir kız olduğumu kim söyledi?" diyor kaşlarını kaldırarak ve sikim rahatsızlık verecek kadar sertleşmiyorsa ne olayım.

Çenesine uzanarak onu yukarı doğru eğiyorum. "İçimden bir ses öyle olacağını söylüyor Minik Kuş." Geri adım atıp göz kırpıyorum. "Oh, ve bir dahaki sefere seni bir Uber'de yakalarsam, bu iyi olmayacak."

Kamyonetime tırmanıp, garaj yolundan geri geri çıkıp uzaklaşmadan önce ona bir öpücük gönderiyorum.

Hâlâ o lanet öpücüğü düşünüyorum ve hâlâ ağzının tadını alıyorum.

13

Hunter

Akşam yemeği dūřundūđumdan daha iyi gidiyor. Sutton hemen ailemle arasını dūzeltti ve ikisine de anne ve babasına bunu yaptıran şeyin ne olduğu hakkında hişbir fikri olmadığını ama bunun onun kavgası olmadığını ve kendi başına bir insan olarak gōrōlmek istediğini sōyledi. Bir dizi sorudan sonra annem geşmişi geşmişte bırakmış gibi gōrōnuyordu. Sutton sōz konusu olduğuanda.

"Hokey nasıl gidiyor Hunter?" diye soruyor babam, eski moda işkisini yudumlarken. "Birkaē bōyōk oyuncunuzu kaybettiniz. Bu sezon şu ana kadar işleri nasıl etkiledi?"

"Kaybettik. Takım kaptanımız olan pivotumuz Cam Hardy'yi ve önemli bir defans oyuncumuzu, Brody O'Brien'i kaybettik. Ama her řey yolunda gidiyor. Yeni kadromuzla gayet iyi olacağımızı dūřunuyorum."

"Bundan sonra sadece bir sezon daha hokey oynayacağım," diyor annem şarabını bitirirken. "Sonra da tıp fakōltesine."

Ben de bir şey sōylemeye zahmet etmiyorum. İşe yaramıyor ve ona ve babama profesyonel olacak kadar iyi olduğumu kaē kez aēıkladıysam da inanmıyorlar. Bu yōzden gōrmezden geliyorum.

"Aēılıř maēı yarın," diyor Sutton, beni ēok şaşırtarak ēōnkō bōyle bir maē olduğunu bildiğini bile bilmiyordum. Annemle babama baktı. "Maē iēin şehirde kalmayı dūřunuyor musunuz? İyi bir maē olacak." Bana bakıp kōēōk bir sırıtış attı. "En azından kampōsteki sōylentiler bu yōnde."

"Oh, hayır. Geri dōnmeliyiz," diyor annem başını sallayarak. "İş hiē bitmiyor, biliyorsun."

Sutton'ın bakışlarını ona tuhaf bir bakış atan babama ēevirmesini izliyorum. "Sylvie haklı. Onu oynarken izlemeyi ēok isterdik ama geri dōnmemiz gereken bir sōrō işimiz var. Bir gōn siz ēocuklar anlayacaksınız."

"Peki ya sen, Sutton?" Annemin gōzleri Sutton'inkilerle yanıyor. "Sen onun maēını *mı* izliyorsun?"

Hepsi bir test. Bu yemeğin her saniyesi, niyetinin iyi olup olmadığını anlamaları iēin bir test. Bundan nefret ediyorum ama sanırım beklenen bu.

Beklemediğim şey ise Sutton'ın uzanıp elini tatlı bir şekilde yüzümde gezdirmesi. "Tabii ki. Bunu kaçırmazdım. Brooks'un dilinde o var, biliyor musun?"

Babam gülümsemeden önce annemle babam dikkatle izliyorlar. "Eminim öyledir.

Bu harika, Sutton."

Sutton'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda, tam bir şok içinde ona bakıyorum. Belki de bunların hepsi göstermeliktir. Muhtemelen ailemin beni hokey oynarken izlemesini umursamıyor ve Brooks'un diline düşüp düşmemem umurunda değil. Maçıma gelmeyeceği de kesin. Ama bununla ilgili bir şey var, parmaklarının tenimde bıraktığı his bile... gerçek gibi.

Ve aynı zamanda iyi hissettiriyor.

Annemle babamın ciplerine binip uzaklaşmalarını izliyoruz. Onlar gözden kaybolana kadar orada el ele duruyoruz. Onlar gittikten sonra elini indirip göğsümü dürtüyor.

"Bana sorarsanız o boku sattık. Bana şimdiden Oscar'ı verin, millet. Ben *o kadar* iyiyim," diye alaycı bir şekilde şaka yapıyor.

"İyiydın, sanırım." Omuz silkiyorum, onunla alay ediyorum. Dilini dışarı çıkardığında kollarımı ona dolayarak göğsüme çekiyorum. "Şaka yapıyorum, Minik Kuş. Harikaydın. Burada benimle olduğun için teşekkür ederim."

İyi iş çıkardı, kabul ediyorum. En azından benden daha iyiydi. Bugün birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranacağımızı biliyordum ama onun bana bu kadar dostça davranacağını hiç düşünmemiştim. Sırf o lanet yemek boyunca ayakta kalabildiği için bile onu takdir ediyorum çünkü annemle babamın ondan ne kadar nefret ettiklerini dile getirmelerinden sonra bunun kolay olmadığına eminim. Ama o iyiydi.

Dürüst olmak gerekirse mükemmeldi.

"Dur , Thompson. Kiraların gitti. Benden hoşlanıyormuş gibi davranmana gerek yok."

Gülümsüyor ama rahatsız olduğunu söyleyebilirim. Onu bırakmadığımda, ellerini beceriksizce yanlarıma götürüyor ve sonunda bana sarılıp yukarı bakıyor. Havadaki nem

Saçları ensesinde kıvrılıyor ve nedense bunun çok sevimli olduğunu düşünüyorum.

"Senden gerçekten nefret ettiğimi hiç sanmıyorum, Sutton. Temsil ettiğin şeyden nefret ettim." Yutkundum. "Ya da savunduğunu *düşündüğüm* şeyden."

"Hangisiydi?" diye fısıldıyor.

"Senin de ailen gibi olduğunu sanıyordum. Sığ ve her şey para ve nüfuzla ilgili." Ona bakıyorum, çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sanırım tek önemsendiğin şeyin onların kurallarına uymak ve onları mutlu etmek olduğunu sanıyordum. Ama sen, Sutton Savage, kendi başına bir insansın." Duraksadım, içime çektim. "Ben de senin zayıf olduğunu düşünmüştüm. Kafese sıkışmış ama çıkmak için savaşmak istemeyen küçük bir kuş gibi. Ama kahretsin, çok yanılmışım. Çünkü işte buradasın. Özgürsün."

Nefesini içine çekiyor. "Teşekkür ederim Hunter." Gülümsüyor. "Bunun anlamı... çok büyük."

"Sen hâlâ küçük bir kuşsun. Ama kafeste olmadığın kesin." Ona sırtıyorum.

Büyük olasılıkla maçıma gelmeyeceğini ve bunun sadece göstermelik olduğunu biliyorum, ama yine de küçük bir parçam gelmesini umuyor. Onun tribünde bana tezahürat yapması fikri hoşuma gidiyor. Daha da çok, sırtında numaramı taşıyarak beni izlemesi fikri hoşuma gidiyor.

Bana ne oluyor böyle?

Sutton

Evime giriyorum, son birkaç saati tekrar düşünürken iç çekiyorum. Bir şeyin doğru olduğunu biliyorum. Hunter beni, ailesi gittikten sonra yaptığı gibi kollarına aldığı anda, biliyorum ki... başım belada.

Kahretsin.

Ve kolay olmasa da, o dünyadan kaçmak neredeyse bir lütuf gibiydi. Hunter, hokeyde ne olursa olsun o dünyada yaşayacak.

Eğer profesyonel olursa, ilgi odağı olacak. Zengin ve ünlü, milyonların hayran olduğu biri. Ve eğer NHL'de oynayamazsa, muhtemelen Tennessee'ye dönecek ve babasının muayenehanesini devralacak. Bu da güç, para ve bir sürü şartla birlikte gelecek, eminim.

Hayatımı kendim için yaşamak istiyorum. Çünkü hayatımın büyük bölümünde bunu yapamadım. Dans etmeyi sevdiğimi biliyorum, ama sonra merak ediyorum, dans etmeyi gerçekten seviyor muyum? Yoksa tek bildiğim bu mu? Her zaman aşırı rekabetçi oldum, kendi sınırlarımı sağlıklı bir yere kadar zorladım. Ama dansı hayatımdan çıkarırsam... elimde ne kalır ki? Yani, bana arkadaşlık bir kedim bile yok.

Kollarımı kendime doluyorum ve yemin ederim Hunter'ın dokunuşunun bıraktığı etkileri hâlâ hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıp o anı yeniden yaşadığımda, karnımda yarasa büyüklüğünde kelebekler uçuşuyor. O yakınımdayken vücudumun her parçası onu hissediyor. Hissetmemeyi dilesem bile.

"Demek sen ve Hunter, ha?" Poppy'nin sesi beni irkiltiyor ve gözlerimi açıp sesin geldiği yere bakıyorum. "Geçen gün sizi verandada gördüm."

Ona şöyle bir bakıp omuz silkiyorum. "Evet. Ben ve Hunter. Hunter ve ben."

Kapısının önünde durmuş, kollarında küçük, yuvarlak bir çamaşır sepeti tutuyor. "Son bildiğimde hâlâ Paige'le arasını düzeltmeye çalışıyordu. Onunla arkadaş olduğumuzun farkındasın, değil mi?"

"Bunun farkında değildim," diyorum omuz silkerek. "Ve hatırladığım kadarıyla onu terk etti. Neredeyse *iki* yıl önce. Yani, bununla nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

"Tekrar bir araya gelecekler." Kelimeleri o kadar emin söylüyor ki gözleri kısılıyor. "Üniversiteden sonra, o profesyonel olduğunda, evlenecekler ve çocuk sahibi olacaklar." Küçük bir gülümseme beliriyor. "Ve sen çoktan unutulmuş olacaksın. O yüzden kendine bir iyilik yap. Yuva yıkan biri olmayı bırak. Bu gerçekten iyi bir görüntü değil."

"Benim yuva yıkan biri olmam için onların da yıkacak bir yuvaları olması gerekirdi, Poppy." Daha dik duruyorum, ona ve onun kötü kız enerjisine karşı geri adım atmıyorum. "Ve sokaktaki söylentiye göre, o da kesinlikle onu beklemiyor. Duyduğuma göre... bugünlerde futbolculardan daha çok hoşlanıyor olabilirmiş."

Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor çünkü bu sadece duyduğum bir şey değil, aynı zamanda geçen gün kafeden çıkarken gördüğüm bir şeydi. Ona kiminle olduğunu söylemedim çünkü açıkçası onu zaten incinmiş olduğundan daha fazla incitmek istemedim.

"Onu istiyor, seni değil, Sutton. Sen sadece bir dikkat dağıtıcısın. Boşluğu dolduracak bir beden," diye mırıldanıyor. "Vazgeç artık."

Odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ve aniden, dakikalar önce dudaklarımda hissettiğim elektriğin her zerresi gitti.

Çünkü o haklı.

Ben bir piyonum. Eski sevgilisini kıskandırmak için kullanacağı bir şey. Ve üzölmek için bir nedenim yok çünkü ben de tam olarak bunu kabul ettim. Ama beni öpmeden önce çok daha kolay görünüyordu.

Hunter

Tribünde oturan Sutton'a el sallıyorum. Arkadaşları Ryann ve Lana onun yanındalar. Lana o kadar kocaman gülümsüyor ki canı yanıyor gibi görünüyor. Ryann... birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Sutton'a bir öpücük konduruyorum çünkü iyi bir erkek arkadaş böyle yapar. Ama o bana karşılık vermek yerine, elini kaldırıp el sallamadan önce sertleşiyor. Gülümsemeye zorluyor ama onda bir terslik var, ne olduğunu bilmiyorum.

Daha önce benimle rol yapmayı hiç umursamamıştı. Ama şu anda, bunun bir parçası olmak istemiyor gibi görünüyor. Belki de geçen gece onu öperek çok ileri gittim. Doğrusu, bunun bir kısmını bencilce nedenlerle yaptım. Dudaklarının tadına bakmam gerekiyordu. Sorun şu ki, şimdi daha fazlasını istiyorum. Kirli düşüncelerin kapıları açıldı ve onları durduramıyorum.

Şimdi, tribünde bile benden binlerce kilometre uzaktaymış gibi görünüyor. Ama yine de burada. Ve bu bir şey ifade ediyor.

Gerçekten beni izlemeye geldiğine inanamıyorum. Ona baskı yapmak istemediğim için ailemle yediğim yemekten beri bu konuyu açmamıştım. Ama o . Hem de tek başına.

Sahte bir kız arkadaşına göre oldukça iyi gidiyor.

Kayıyorum, ısınmaya gidiyorum. Bu bizim açılış maçımız ve en iyi şekilde görünmeliyiz. Sezonun gidişatını belirleyecek. Diğer takımlara hafife alınmayacağımızı gösterecek. Eğer şimdi korku aşılsak, bu sezon boyunca devam edecektir. Buna ihtiyacımız var.

Dün, babamın özel dedektif olan arkadaşı Jake ile temasa geçtim ve benim için Sutton'ın ailesini araştırmayı kabul etti. Aramızdaki anlaşmazlıktan sonra ailemin bunu çoktan yapmamış olmasına şaşırdım. Ama bana birkaç gün vermeme ve Helena hakkında bulabileceği her şeyi bulacağını söyledi. Şahsen, aramaya değer bir şey olduğunu sanmıyorum. O sadece sığ, materyalist, soğuk kalpli ve anne olmaya uygun olmayan bir kadın. Ama ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum. Ve Sutton'ın aradığı şeyi bulmasına yardım etmek istiyorum.

Arada bir ona gizlice bakıyorum ve benim formamı giymesi gerektiğini aklıma not ediyorum. İyi bir kız arkadaş böyle yapar ve eğer bunu satmak istiyorsak, sırtında benim numaram olmalı.

Belki maçtan sonra da. Altında başka bir şey olmadan.

Topuklu ayakkabılar içinde, üzerinde benim formamdan başka bir şey yokken ve altında hiçbir şey yokkenki görüntüleri beynime saldırıyor. Lanet olsun, bu düşüncelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu hiç uygun değil. Yani, Paige'i geri kazanmaya çalışıyorum, Tanrı aşkına. Sutton'la olan her şey bunun içindi. Paige'i kıskandırmak için.

Peki, neden birdenbire her şey Paige'den ziyade Sutton'la ilgiliymiş gibi görünmeye başladı?

Ya da daha kötüsü, benim hakkımda.

Sutton

Hunter'ı oynarken ve birden onu farklı görmeye başlıyorum. Kendim de bir sporcu olarak, buz üzerindeyken sahip olduğu azmi fark etmek zor değil. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ona daha fazla saygı duyuyorum çünkü oynarken sahip olduğu açlığı fark ediyorum. Ben de dans ederken aynı şeyi hissediyorum.

Kendime dansın her zaman ailem için olduğunu söyleyebilirim ama içten içe ben de dans etmeyi seviyorum. Dans etmek vücudumdaki her hücreye dokundu. Ve belki de ciğerlerim benden nefret ettiği için kariyerimin kısa kesileceğini bildiğimden beri bir başa çıkma mekanizması olarak kendimi sevmediğime ikna etmeye çalışıyorum.

Hunter buz üzerinde kusursuz hareket ediyor. Hiç yorulmuyor. Kendini kontrolden çıkmaktan korumak için durup bir nefes alma cihazına ihtiyaç duymuyor. Onu kıskanıyorum çünkü onun için sınır gökyüzü.

"Ben bir soda alacağım. Başka bir şey isteyen var mı?" Lana ayağa kalkıyor.

"Bana bir kola getirebilir misin?" Ryann geri atar.

"Bir Kit Kat çikolatayı kaçırmazdım." Ona tatlı bir gülümseme verip biraz para uzattım. "Harikasın."

O gittikten sonra Ryann bana baktı. "Tamam, dökül bakalım. Dökül. Dök. Siktiğimin.

Çay."

Ona yan gözle bakarken göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Ah... ne demek istiyorsun?"

"Ev kızı, Hunter Thompson'dan nefret ederken geçen gece yatak odamın penceresinin önünde tükürük alışverişi yapmadığını biliyorum." Yan tarafımı dürttü. "Ne haltlar ? Aletini gördün ve kocaman olduğu için dayanamadın mı?"

Ryann'a yalan söylemek istemiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Lana'dan da hoşlanıyorum. Ama Ryann'a söylersem bir bakıma Hunter'a ihanet etmiş olurum çünkü bu anlaşmayı onunla birlikte yaptık.

"Sanırım... onu farklı görmeye başladım," diyorum ona, tekrar buza bakarak.

Bir parçam az önce söylediklerimin tamamen saçmalık olmadığını biliyor. Onu farklı görüyorum. Yavaş yavaş, bildiğim şeyleri hissediyorum

hissetmemelisin.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor. "Eminim öyledir." Parmağını koluma sokuyor. "Burada bir bit yeniği var ve ben bunu çözeceğim."

Hunter pakı güvende tutarak buzda uçuyor. Kimse onu yakalayabilecek gibi görünmüyor. Ve tek bir , takım arkadaşları etrafını sarmadan hemen önce topu kaleye gönderiyor.

Paige'in durduğu yere bakıyorum, aşağı yukarı zıplarken tezahürat yapıyor.

Ve o anda Hunter başını kaldırıp gülümseyerek sopasını havaya kaldırıyor.

Ve o gülümseme... geri kazanmaya çalıştığı eski kız arkadaşına değil. Bana.

Ve sadece bana. Ve bu kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Avcı

Açılış maçımızı kazandığımız için hâlâ kafam iyi bir şekilde röportajları bitiriyorum. Soyunma odasındaki heyecan had safhada ve herkesin en az benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum.

İyi bir takımımız olduğunu biliyoruz. Ancak Brooks'un buzlarını süsleyen en iyi oyuncuların bazılarını kaybettikten sonra... bu sezona girerken hepimiz biraz tedirgindik. Artık birlikte iyi çalışabileceğimizi ve çalışacağımızı kendimize kanıtladığımıza göre, üzerimizden bir yük kalkmış gibi hissediyoruz.

Çıkışa doğru ilerlerken telefonumu çıkardım. Basınla buluşmaya gitmeden önce Sutton'a maçıma geldiği için teşekkür eden kısa bir mesaj göndermişim ve biraz önce cevap verdiğinde kısa bir süre mesaj bildirimini gördüm. Ama cevabını okuyamadan arkamdan sarılan kollarla dikkatim dağıldı.

Hemen Sutton olduğunu düşünerek gülümsedim. Ama döndüğümde siyah yerine kıvılcık saçlarla karşılaşıyorum. Ve mavi yerine yeşil gözleri.

"İyi iş, bebeğim." Paige bana baktı. "Hadi gidip kutlayalım." Ona bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

İstedğim buydu. Hedefim buydu.

Yine de burada duruyorum, bir düşünce oluşturmıyorum. Aklımdan geçen tek düşünce ... artık maçın sonunda görmek istediğim kişinin Paige olmadığı.

Ben Sutton.

"Seni seviyorum Hunter. Korkmuştum, tamam mı? Boşluğa ihtiyacım vardı. Ve biliyorsun... ailenle ilgili her şey ve beni sevmediklerini bilmek. Hepsi çok fazla geldi." Bana baktı, kaşları birbirine yapışmıştı. "Bir şey söyle. Herhangi bir şey."

"Paige... Ne dememi istiyorsun?"

"Senin de beni sevdiğini. Ben seninim ve sen de benimsin. Buradan ayrılacağımızı ve kutlamaya gideceğimizi. Birlikte." Elleri karnıma doğru ilerliyor, aşağı kayıyor. "Benim seni özlediğim gibi senin de beni özlediğini."

Ben cevap veremedim kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Her zaman tadını sevdiğim dudakları birden o kadar da tatlı gelmemeye başladı.

Ve geri çekildiğimde, tamamen nutkum tutulmuştu. Ve işte o zaman onu görüyorum, arenanın kapısının dışında bekliyor, Paige ve benim aramdaki tüm alışverişi izliyor.

Sutton.

Ve ne zaman onu gözler bağlanmak ile Benim,o
döner çabucak. Ve sonra ... koşuyor.

Sutton

Koşuyorum. Koşuyorum çünkü beynimin yapabileceği tek şey bu. Dramatik ve utanç verici ve birkaç dakika içinde iki bina arasında yürürken ciğerlerim bana küfrediyor.

Hunter'ın yüzüne bakamam. Yapamıyorum işte. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve on yaşından beri ağlamamış biri olarak bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Hunter'ı kaçığıma ikna etmeliyim çünkü onu aldatırken yakalamışım gibi davranmak ve üzgünmüşüm gibi davranmak istedim. Gerçekte, görmemem gereken bir şey görmüş gibi hissediyordum. Ve bunun ortaya çıkışını görmeye dayanamadım. Ayrıca, onu öpüşünü izlemek kalbimin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissettirdi. Benim için hissetmeye çok yabancı olduğum bir şeydi bu.

Öpüştüler. Ve onu itmedi. Neden itsin ki? Onu seviyordu. Onu istiyor.

Ciğerlerimi dinlendirmek için yavaşlayabileceğim kadar uzaklaştığımı hissedene kadar karanlıkta yürümeye devam ediyorum.

"Yüce Tanrım, Sutton!" Hunter köşeyi dönünce hücum etti. "Artık geceleri karanlık sokaklarda mı koşuyorsun?"

"Özür dilerim." Normal görünmeye çalışarak omuz silktim. "Kızlara onlarla Kulüp 83'te buluşacağımı söyledim. Kestirmeden giderim diye düşündüm."

"Ve kaçmak mı? O da neydi öyle?" diye homurdanıyor, bir adım daha yaklaşarak. İçime çektiğimde kokusu beynime dolacak kadar yakın.

"Özür dilerim. Biri beni izliyordur diye gerçek bir kız arkadaş gibi davranmaya çalışıyordum." Yutkundum. "Bunun ya sana doğru koşup bağırarak ya da kaçmak anlamına geleceğini düşündüm. Ben ikincisini seçtim."

"Gerçekten bu kadar mı, Sutton?" Karanlıkta bile gözlerinin kısıldığını görüyorum. "Gerçekten hepsi bu kadar mıydı?"

"Evet," diye fisıldıyorum.

Göğsü kabarıırken aramızdaki enerji yanıyor. Sonunda elimi tutup beni kendine doğru çekti. "İyi bir sahte kız arkadaş olmaya çalıştığın için mi kaçtın, yoksa onun beni öptüğünü görmekten nefret ettiğin için mi kaçtın Minik Kuş?"

Beynimdeki tüm düşünceleri organize edemeyecek kadar kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Gerçek şu ki, bunun oyunculukla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun başka kimseyi öpmesini istemememle ilgiliydi. Ve başka bir hayatta, belki de öptüğü tek kız ben olabilirdim. Ama bu delilik ve ayrıca Paige ile aralarında çok fazla geçmiş var. Kendimi tüm bunların ortasına atarak işleri daha da karmaşık hale getirmeme gerek yok.

"Bilmiyorum Hunter," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Gerçekten, gerçekten bilmiyorum."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve hafifçe eğiliyor. "Geceleri sakın kaçma, Sutton. Anlıyor musun?" diye hırlıyor. "Bu güvenli değil."

"Evet." Ona neden bu kadar çabuk boyun eğdiğimi bilmeden başımı sallıyorum. "Hadi gidelim," diye homurdandı. "Seni Kulüp 83'e götüreceğim."

"Beni götürmek zorunda değilsin Hunter," diyorum, sesim kısık. "Paige'e geri dönmek istersen anlarım." Zorla da olsa ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Önemli olan onu geri getirmektir, değil mi? Görünüşe göre... görünüşe göre belki de başardık."

Bana bakıyor. "Paige'i siktir et, Sutton. Bütün bu karmaşayla işim bitti."

"Neden?"

"Çünkü bunun ailemle ilgili olduğunu hiç sanmıyorum. Bence her zaman onunla ilgiliydi ve öyle de kaldı." Durdu. "Ama anlaşma anlaşmadır. Ve eğer buna hazırsan, aileni kızdırmak için hâlâ varım. Annene gelince, o konuda birini buldum. Bir ya da iki hafta içinde bir şeyler öğrenmiş oluruz."

"Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Yanaklarım ısınıyor ve karanlıkta onları göremediği için şükrediyorum. "Geri çekilmek istersen sorun değil. Birlikte dans eder ve günü bitiririz."

"Hayır," diyor açıkça. "Hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi gidelim."

O yürümeye başladığında, ben de arkasından yürürken bacaklarım titriyor, eli beni çekiştiriyor.

"Tamam."

Bana doğru baktığında, karanlıkta belli belirsiz sırtışını görüyorum. "Bir dahaki maçıma gelersen, seni formamda görmek istiyorum. Anladın mı?"

Omuz silkmeden önce yanağımın içini çiğniyorum. "Yani.. *Sanırım* bunu yapabilirim."

"Hayır, sen yapacaksın." Elimi sıkarak göz kırptıyor.

Ve işte kalbim yine bana öyle baktığında yaptığı o sıkışma hareketini yapıyor. Çünkü Hunter Thompson'ın lanet sırtışı kalbimin bunu yapmamasını imkansız kılıyor.

Kulüp 83 tıklım tıklım, vücutlar dans pistini dolduruyor. Herkes Brooks'un zaferini kutluyor ve enerji hissediliyor, ancak Hunter ve benim için gerilim o kadar yoğun ki onu lanet bir bıçakla kesebilirim.

Vücudum Hunter'inkine karşı yavaşça sallanırken hoparlörlerden SZA'nın "Snooze" şarkısı çalıyor. Ne yaptığımızı ya da neden yaptığımızı bilmiyorum. Paige'le aralarındaki her şeyin bittiğini söylüyor ama beni neden bu kadar yakın tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim gitmesine izin vermesini istemediğim. Ama reddedilmekten çok korktuğum için bunu yüksek sesle itiraf edemiyorum.

Elleri koruyucu bir şekilde bedenimi tutuyor. Kendimi trans halinde, onu içime çekerken buluyorum. Seks, çizgiyi geri dönemeyeceğimiz bir noktaya kadar bulanıklaştırırdı. Bu yüzden, belki de bu hayali çizginin kenarında dans edeceğim, çok ileri gitmeden yeterince zorlayacağım.

"Arenada gerçekten neden kaçtın, Sutton?" diye kulağıma doğru mırıldanıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Saçmalama. Sadece dürüst ol."

Nefesim kesiliyor ve ondan uzağa bakmaya çalışırken tüm vücudum geriliyor. Ama bunu yapamadan parmakları çenemi yakalıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Bilmiyorum," diye ciyaklıyorum. "Bilseydim sana söyledim.

Ama bilmiyorum." Gözleri benimkileri yakıyor, gerçeği söylemem için beni cesaretlendiriyor.

Onun yerine gözlerimi kısıyorum. "Neden beni takip ettin?"

Yutkunuşunu izliyorum, parmak uçlarını çenemden indirirken boğazı hafifçe sallanıyor. "Hiçbir fikrim yok." Duraksıyor. "Tek bildiğim, seni kovalamadan edemediğim, Sutton. Bedenim seni kovalamama izin vermedi." Yutkunuyor. "Bu bir gerçek."

Birkaç saniye bakiştikten sonra başımı tekrar vücuduna yasladım ve şarkı Justin'in "Monster" şarkısına geçerken sallanmaya devam ettik.

Bieber ve Shawn Mendes. Hoparlörlerin titreşimine rağmen kalp atışlarını yanağımda hissedebiliyorum.

Dudakları kulağıma doğru hareket ediyor. "Gelecek Pazar, ailem bir yatta bağış gecesi düzenliyor. Savannah'dan sadece yirmi dakika uzaklıkta. Benimle gelmeni bekliyorlar."

Geri çekilip çenemi yukarı kaldırıyorum. "Peki ya sen? Sen ne bekliyorsun?"

"Hiçbir şey beklemiyorum." Durdu. "Ama seni orada istiyorum. Yanımda." Kelimeleri o kadar emin söylüyor ki. Sanki hiç soru yokmuş gibi. "Ve eğlenceli olacak, söz veriyorum. Ailem sadece akşam yemeği için gelecek. Onun dışında tekne bizim. Onlar gittikten sonra geceyi yalnız geçireceğiz."

Hunter'la bir yatta yalnız kaldığımı hayal ettiğimde omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Ben giderim," dedim.

Ağzının köşesi çarpık bir sırıtışla yukarı kalkıyor ve başını sallıyor. "Güzel."

15

Sutton

Birkaç hafta çalıştıktan sonra Jolene her çifte stüdyoya gelip üzerinde çalıştıklarımızı göstermeleri için bir zaman aralığı verdi. Son birkaç çalışmamızda Hunter'ın yorgun olduğunu söyleyebilirim. Her ne kadar performansımızda başarılı olmamızı istesem de, onun hokey için en iyi durumda olması kesinlikle öncelikli olmalı ve öyle de.

"Çok gerginim," diye mırıldandı Hunter. "Kıçımın çatlağından ter damlıyor. Korkutucu biri."

"O değil." Kıkırdıyorum. "O sadece... yoğun. Tıpkı senin buzdaki halin gibi."

Jolene bize doğru bakıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Pekâlâ, siz ikiniz. Bakalım ne üzerinde çalışıyormuşsunuz." Yana doğru bakıyor. "Size iyi şanslar. ayak parmakları, Sutton."

Gülümsememi gizlemek için ağzımı kapatıyorum ve kaşlarını çatmış Hunter'ı dürtüklüyorum. "Şaka yapıyor. Harika olacaksın. Ayak parmaklarım da iyi. Bu sabah ekstra koruma için onları bandajladım."

Bu onun dikkatini çeker. "Gerçekten mi?"

"Hayır!" Başımı sallıyorum. "Ama her şey yoluna girecek. Ben güçlüyüm. Şimdi, gidelim." "Sadece rutininin ilk otuz saniyesini ya da daha fazlasını yap ve sonra

Bir sonraki çalışma için müzik ekleyeceğim," diyor Jolene, pistin ortasına doğru ilerlerken gözleri üzerimizde.

Hunter'a güven verici bir gülümseme veriyorum ve

"*Sorun yok.*" diyorum. Ve sonra gitme zamanı.

Mükemmel değil, ama neden olsun ki? O bir hokey oyuncusu, dansçı değil. Ama kötü olmaktan çok uzak. Aslında.. Hatta oldukça iyi olduğunu bile söyleyebilirim. Yaptığı her hareketin üzerinde çok düşündüğünü, Jolene'in önünde işleri berbat edeceğinden endişelendiğini söyleyebilirim. Ben önünde dans ederken ellerini yanlarıma yerleştiriyor. Ona bakmak için döndüğümde yanağını okşuyorum. Hepsi rutinin bir parçası. Ona gerçekten tahammül edebildiğimde eklediğim bir şey.

Yeterince uzun sürdüğünü düşündüğümde, hareket etmeyi bırakıyorum. Herhangi bir eleştiri için Jolene'e bakarken endişeyle alt dudağımı çiğniyorum.

Birkaç saniye bize baktı. Ama sonunda ellerini çırpı. "İkiniz de çok çalışıyorsunuz, bu " Bize doğru yürürken

Telefonunun hoparlöre takılı olduğu yerde, bize bakmadan önce birkaç kez ekrana vuruyor. "İşte bu. İşte bu. Yerlerinizi alın lütfen. Bana tüm rutininizi gösterin. Ve bu sefer biraz yavaşlayın. Gerçekten tadını çıkarın. Birbirinizin tadını çıkarın."

Onun sözleri üzerine homurdanıyorum ama elimden geldiğince üstünü kapatıyorum. Hunter'ın alması için elimi uzatıyorum, içime çekiyorum. Ve sonra... gösteri zamanı.

Şarkı seçimi beni anında şaşırttı. Ama kafamı toparlayıp silkindim.

John Legend'ın "All of Me" şarkısı stüdyoda çalıyor. Yürek parçalayan sesi odanın her boşluğunu dolduruyor ve ben de Hunter ve benim için geçerli olmasa da ruhumun derinliklerinde hissederek sözlerle bütünleşiyorum.

Sadece o ve ben varız ve dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor. Bu adamın bugünlerde sahip olduğum aileye en yakın şey haline geldiğini düşünmek çılgınca. Ona hayatımdaki diğer herkese güvendiğimden daha fazla güveniyorum.

Müzikle, bir şekilde, dokunuşu farklı hissettiriyor. Hareketlerimiz daha yavaş ve daha senkronize. Rutinin çoğunda ben dans ederken onu da işin içine katıyorum. Ama birkaç bölümde o da kendi hareketlerini yapıyor. Ve sona yaklaştığımızda, beni yakalaması için dua ederek kollarına atıyorum. Yakalıyor da. Beni havaya kaldırıyor ve müzik durduğunda bana bakıyor.

İkimizin de göğsü mükemmel bir ritimle inip kalkıyor. Solunum cihazımdan bir nefes çekmem gerektiğini biliyorum, ama o beni havada tutarken o kadar uçuyorum ki, sanki bir tüy kadar hafifim. Ve şu anda... kendimi ağırlıksız hissediyorum.

Jolene ellerini çırparak alkışlayana kadar ikimiz de transımızdan çıkamadık. Beni ayağa başımı sallayıp kendime gelmeye çalışıyorum.

Cebine uzanan Hunter bana inhalerimi uzatıyor. Ama nasıl aldığını sorgulayarak gözlerimi kısıtığım da, bana doğru itiyor.

Dudaklarıma götürüp, yüzümü ona dönmeden önce içime çekiyorum. Çenemi dik tutarak kendimi düzeltiyorum.

"Aferin, Sutton. Aferin Hunter." İkimize de bakıyor, gözleri kocaman ve gülümsüyor. "Siz ikiniz geldiğiniz nokta için kimyaya teşekkür edebilirsiniz çünkü... vay canına." Başını aşağı yukarı sallıyor. "İkinizde kesinlikle var. Ben komik bir şeyler bekliyordum. Elde ettiğim şey Güzel ve Çirkin'di. Ve her saniyesine bayıldım." Kapıya doğru başını sallıyor. "İkiniz de gitmekte özgürsünüz."

"Teşekkür ederim Jolene," diyorum usulca.

"Berbat olduğumu söylemediğin için teşekkürler." Hunter el sallıyor. "Ama bilmem gerek, ben Güzel miyim yoksa Çirkin mi?"

"Belli ki Güzel," diye mırıldandım.

"Elbette," diye onaylıyor Jolene. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

İkimiz de eşyalarımızı alıp kapıdan çıkarken endişeyle Hunter'a bakıyorum ve yüzüme yayılan sırıtışı istesem de durduramıyorum.

Ama aynı zamanda, aramızdaki şeyler değişmeye devam ediyor. Yavaş yavaş, santim santim. Ve gardımı alıp tırmanmasını engellemeden önce ne kadar ileri gitmesine izin vereceğimden emin değilim. Ne de olsa o bir Thompson. Ve onun hayatı her zaman sıradan olmayacak.

Sıradan olma fikri hoşuma gidiyor.

Avcı

Kamyonun yolcu tarafına koşup kapıyı açıyorum. Sonunda Sutton lanet kapıyı benim açmama izin vermeyi öğrendi. Bu büyükbabamın bana küçük bir çocukken öğrettiği bir şeydi. Kendisi bir cerrah olarak işkolik olabilirdi ama büyükanneme nasıl davranacağını bilirdi.

Her zaman, "Kadınınızı iyi besleyin, kapıyı açın ve şüpheyi düşüğünüzde... eve çiçek veya ikram getirin" derdi.

Aşağı iniyor ve eve doğru yürüyoruz.

"Sen eşyalarını toplarken ben burada bekleyeceğim," diyorum ona, verandadaki salıncağa doğru başımı sallayarak.

"Tamam." Gülümsüyor, omzunun üzerinden bakarak eve doğru yürüyor. "Hemen döneceğim."

"Acele etme."

Salıncakta oturup yola doğru bakıyorum.

Bu sabah hokey antrenmanı yaptıktan ve bir Red Bull içtikten sonra Jolene'e rutinimizi göstermek zorunda kaldık. Çok etkilendi. Ve bu beni her şey hakkında çok daha iyi hissettirdi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bir şeyi berbat etmeye alışık değilim. Bu dans bile olsa.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ben de tam ayağa kalkıp Sutton'a kendini ne kadar çabuk toparladığını söylemek üzereydim. Ama Poppy dışarı çıktığında, tam bir orospu suratıyla... Ona sıkı bir baş selamı veriyorum.

"Poppy."

"Hunter," diyor, sesi her zamankinden daha huysuz çıkıyor. "Ryann ve Sutton'ı konuşurken duydum. Sanırım bu gece için gidiyorlar?"

"Evet," ona verdiğim tek cevap. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu onu .

"Biliyor musun, Paige gibi biriyle birlikte olabileceksen Sutton'la birlikte olduğun için düşündüğünden daha aptalmışsın." Kaşlarını çatarak tırnaklarını kontrol ediyor. "Paige nazık biri. Zeki. Birinin seçebileceği en şefkatli iş alanlarından birine giriyor - hemşirelik." Evi işaret ediyor. "Ve sen Sutton Savage gibi sadece kendi umutlarını ve hayallerini önemseyen biriyle birlikte olmak için tüm bunları bir kenara atıyorsun. O kızın vücudunda tek bir tatlı kemik bile yok."

"Oh, Poppy. Poppy, Poppy, Poppy." Sırtarak başımı sallıyorum. "Öncelikle, beni neredeyse iki yıl boyunca sürükleyen senin arkadaşındı. Hepimiz bunun saçmalık olduğunu bildiğimiz halde ailemin onu korkuttuğunu iddia etti. Hem pastasını almak hem de yemek istiyordu. Ve onu suçlayamam." Elimi kendime doğru sallıyorum. "Pasta konusunda oldukça iyiyimdir." Ayağa kalkıyorum. "İkincisi, Sutton hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden biliyormuş gibi davranma ve kibarca defol git."

"Sutton hiçbir yere gitmiyor, Hunter. Ciğerleri iflas etmiş. Son baktığımda, profesyonel dansçıların ellerinde yirmi dört/yedi bir inhaler olması gerekmiyordu." Omuz silkiyor. "Ve eğer profesyonel olduğunda senin yanında olacağını düşünüyorsan... bir daha düşün. Çoktan gitmiş olacak." Elini kaldırıp parmaklarını oynatıyor. "Şimdi izin verirsiniz, *gerçek* bir kadınla akşam yemeği randevum var. Adı Paige. Sonra görüşürüz."

Kasıla kasıla arabasına binip gidişini izliyorum. Bu evdeki diğer kadınların onunla birlikte yaşamaya nasıl katlandıklarını bilmiyorum. Belki de sadece Sutton'a kötü davranıyordur. Kim bilebilir ki? Sutton' sorununun ne olduğunu herkes biliyor. Sutton daha yetenekli. O buraya gelmeden önce, Poppy zirvedeydi. Şimdi, bu ondan alındı. Ciğerleri berbat olsun ya da olmasın, Sutton dans etmek için yaratılmış. Ve eğer bunu geleceği için gerçekten istiyorsa, bir yolunu bulacağını biliyorum.

"Ben hazırım!" Sutton verandaya adımını atarak . "Hadi yapalım şu işi."

Çantasını ondan alıyorum ve o da beni kamyonetime kadar takip edip biniyor.

Ona sırtarak tek gözümü kısıyorum. "Bir ile on arasında bir puan verirsen, bu akşamki yemekten ne kadar korkuyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse... hiç de korkmuyorum. Herkes böyle şeylerde en iyi yemeğin olduğunu bilir." İnce omuzlarını silkiyor. "Ailem beni dışarı ettiğinden beri kısıtlı bir bütçem var. Bu da demek oluyor ki... lüks yemek yok." İki elini havaya kaldırarak başını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Ben getir derim. Getir. Getir."

Kapıyı kapatmadan önce gülüyorum. *Sanırım bu da bir bakış açısı. Baktan bir şirket ama çok iyi yemekler.*

Ayrıca, o benim yanımda olacak. Ne kadar kötü olabilir ki?

Sutton

Esnememi tutmaya çalışarak slayt gösterisini izliyorum. Saat neredeyse dokuzu ve Dr. Thompson son bir buçuk saattir durmadan eşiyle birlikte kurdukları yeni vakfın gelecek planlarından bahsediyor.

Aileleri bunu karşılayamayacak durumda olan çocuklara seyahat bakımı sağlamayı vaat eden bir vakıf. Görünüşe bakılırsa, para çocukların dünyadaki son zamanlarını daha rahat geçirmeleri için değil, onları randevulara götürmek ve tedavi etmeye çalışmak için harcanacak.

Holden öldüğünden beri bildiğim bir şey var ki o da ailesinin mücadeleyi asla bırakmayacağı. O ölmüş olsa da, onu kendilerinden alan bu ayı gibi hastalıkla umutsuzca savaşmaya çalışıyorlar. Hâlâ iki güzel çocukları var ama kederleri ve üzüntüleri gözlerini öylesine kör etmiş ki, Holden'ı akıllarından çıkarabileceklerini sanmıyorum. Kapatmamalılar da. Ama Haley ve Hunter için de üzülüyorum çünkü Holden'ın hastalanıp ölmeden önceki halini özlediklerini biliyorum. Holden kansere yakalanmadan önce ailesinin ne kadar farklı olduğunu hatırlıyorum. Elbette, o zamanlar hala çok çalışıyorlardı. Ve kariyerleri en önemli şeylerdi. Ama aynı zamanda çocuklarına zaman ayırmaya da özen gösteriyorlardı. Bu, aile tatillerinde yanlarında bir dadı getirmek anlamına gelse bile - tıpkı benim ailemin yaptığı gibi.

Akşam yemeği inanılmazdı, tıpkı tahmin ettiğim gibi. New England sularından ıstakoz. En iyi kasaptan biftek. Ve şimdiye kadar ağzıma attığım en lezzetli patates püresi. Gerçekten. Şefin öpücüğü.

Ve sonra tatlı vardı. Hunter'ın annesinin şehirdeki pahalı pastaneden almayı çok sevdiği süslü, kurumuş kekler yoktu. Onun yerine çırpılmış kremalı unsuz çikolatalı kek vardı. Ama söylemeliyim ki, parçalar biraz küçüktü ve kesinlikle bir saniye daha yiyebilirdim.

Elbisemin ne kadar dar olduğuna bakıp iç geçiriyorum. Sanırım ikinci bir elbiseye ihtiyacım yok, bu kesin.

Hunter bana doğru uzanarak elini kalçama koyuyor ve ona baktığımda bana üzgün olduğunu ve neredeyse her şeyin bittiğini söyler gibi bir bakış atıyor. Belki de ikinci kısım hüsnükuruntu çünkü kışım uykuya dalmaya başlıyor.

Eli benimde , mideme milyonlarca kelebek doluyor, kanat çırpıyor ve orada tam bir kasırgaya neden oluyor. Kendime onun dokunuşu karşısında kıpırdamamamı söylemek zorundayım - istesem bile çünkü bu beni nefessiz bırakıyor.

Sahte bir erkek arkadaşın dokunuşunun cildinizi tutuşturmaması gerekir. Yine de buradayım, itfaiyenin gelip beni hortumla yıkamasını ve söndürmesini bekliyorum.

Kimse bakmıyorken kız kardeşinin onun bacağıma bu şekilde dokunduğunu görüp görmediğini merak ediyorum. Bunun gerçek olmadığını biliyor. Ya da kardeşi için gerçek olmadığını. Bu gece bana karşı biraz soğuk davrandı. Kaba değil, ama her şey değişmeden önceki o sıcak, bulanık, her zamanki hali de değil.

Ailesi bu gece için kocaman bir yat kiralamış ve burada kalmıyorlar bile. Görünüşe göre bu iş biter bitmez onlar ve diğer bir düzine insan gidecek. Bu güzel bir şey çünkü Hunter ve ben geceyi burada geçirip yarın öğlene kadar takılacağız, sonra da Brooks'a dönüp benim dans, onun da hokey antrenmanlarına katılacağız. Ama bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum. Özel aşçının bana lezzetli bir kahvaltı hazırlamasını, tekmeden atlamayı, okyanus manzaralı jakuziye girmeyi. Bu geceyi olabildiğince lüks bir şekilde geçireceğim.

Sonunda sunum biter ve herkes biraz dolaşmaya başlar. "Hemen döneceğim.

Haley bazı arkadaşlarını ziyaret etmek için dışarı çıkıyor.

Hunter başımın tepesini öperken, kalbime bunun sadece göstermelik olduğunu ve normal ritminde atması gerektiğini hatırlatıyorum.

Onu kız kardeşine doğru yürürken izlerken gülümsüyorum çünkü onlar her zaman çok yakın olmuşlardır. Hunter da ona karşı her zaman çok korumacı olmuştur.

Ayrılmadan önce gözleri benimkileri buluyor ve elini kaldırıp veda ediyor. Fazla bir şey değil, ama bana bir gün, belki eskiden olduğumuz gibi olabileceğimize dair umut veren küçük bir gülümseme gösteriyor. Belki.

Otuzlu yaşlarının ortasında, eskiden aşık olduğum bir adam önüme çıktı. "Sutton Savage? Vay canına, seni yıllardır görmemiştin. Büyümüşsün." Elini uzattı ve gözlerini vücudumda gezdirdi.

"Elliot Klavert. Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz ama ailenizin bazı etkinliklerine gelirdim."

Onu tanıdım. Haley ve ben onun her zaman çok seksi olduğunu düşünürken nasıl tanımayabilirdim ki? Onunla karşılaşan her kız öyle düşünürdü.

"Seni tanıdım." Gülümsüyorum, o elimi bırakmadan önce ben onun elini sıkıyorum. "Aileni görmemiştim. Nasıllar?"

"İyiler, teşekkürler," diye yalan söylüyorum, ona hiçbir şey açıklamak istemiyorum. "Sen nasılsın?"

"Şimdi daha iyi," diye göz kırptıyor. "Bunu sana daha önce söylediğimi biliyorum ama vay be... gerçekten büyümüşsün. Şimdi kaç yaşındasın?"

"On dokuz. Birkaç ay içinde yirmi olacağım."

Kulağıma doğru eğilirken gözleri muziplikle parıldıyor. "Şuna bakar mısın? Artık reşitsin."

"Evet." Başımı salladım. "Kazı kazan ve sigara. Daha olamaz."

"Bundan çok daha eğlenceli şeyler düşünebilirim, güzelim," diyor ve elini cebine atıp bana bir kartvizit uzatıyor. "Bir ara beni aramalısın, takılırız. Tabii bu gece boş değilsen?"

Kaşlarımı çattım. Konuşmak için ağzımı açtığımda Hunter'ın yanağını öpmesi ve kolunu belime dolamasıyla kesiliyorum.

"Üzgünüm bebeğim. Sadece babamla konuşmam gerekiyordu," diyor Elliot'a bakmadan önce. "Kız arkadaşına eşlik ediyorsun, değil mi Elliot?"

Enerjisi, eli bacağımdayken olduğundan daha farklı. Eli neredeyse koruyucu bir şekilde belimi tutuyor. Ve az önce bana asılan adama bakışını izliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Hunter kızgın görünüyor.

"Evet, ben.. onu uzun zamandır görmemiştim." Elliot boğazını temizliyor. "Artık büyüdü."

Hunter bir adım daha yaklaşarak boştaki elini Elliot'a uzatıyor. Ama Elliot elini tuttuğunda Hunter onu sıkıca kavırıyor. "Gözlerini tekrar onun vücudunda gezdir, sana meydan okuyorum," diye homurdanıyor. "Onu yanımda otururken gördüğünü biliyorum. Kızımdan uzak dur. Anladın mı?"

Elliot geri çekiliyor, yüzü kızarıyor. "Senin olduğunu fark etmemiştim." İkimize de baktı. "Şanslı adam."

"Evet. Evet, kesinlikle öyleyim. Şimdi kendine bir iyilik yap ve ona bakma bile," diyor Hunter soğukkanlılıkla. "Ne de olsa bir teknedeyiz. Ve köpekbalıkları bu gece muhtemelen açtır."

Önce Elliot şaşkın görünüyor. Ve sonra... şok olmuş. O kasıla kasıla uzaklaşırken ben Hunter'a bakıp gözlerimi kısıyorum.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslıyorum, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Bu da neydi şimdi?"

"O bir ," diye kulağıma karşı hırlıyor. "Bunu herkes biliyor."

"Ve görünüşe göre sen de bir psikopatsın." Gözlerini tutuyorum, karanlık enerjisiyle eşleşiyorum ve burun deliklerim alevleniyor. "Dikkatli ol Thompson. Neredeyse umursuyormuşsun gibi görünüyor."

Yavaşça geri çekilerek uzaklaşmaya başladım. Nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Ama köşeyi dönüp kalabalığın görüş alanından çıkar çıkmaz, eli beni yakalıyor, beni döndürüp duvara doğru itiyor.

"Belki de umurumdadır Minik Kuş," diye mırıldanıyor, dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken. "Ya umursuyorsam?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve tam o sırada babası köşeyi dönmeden önce ona sesleniyor.

Benden uzaklaşıp babasına baktı. "Baba."

"İşte buradasın. Konuşmak için bir dakikan var mı?" Oğluna bakışları sertleşir. "Şimdi."

Beni yalnız bırakıp köşeyi döndüler.

Dudaklarının neredeyse benimkilere dokunuşunun vızıltısını hâlâ hissedebiliyorum. Ve önemsedğine dair sözlerinin ağırlığını.

Hem de çok.

Hunter

Herkes gittikten sonra babam, "Elliot'la aranızdaki o küçük şey neydi bilmiyorum ama bu şey için oldukça büyük bir miktar bağışta bulunuyor," diyor. "Onu başka türlü ikna etmene gerek yok."

Gökyüzü salonunun etrafına bakıyor, yattaki tüm detayları not ediyorum. "Evet, biraz daha az ürkütücü olmaya çalışmalı. Sence de öyle değil mi?"

"O zararsız biri," diye alay ediyor. "Ve eğer bu Sutton içinse, çoktan sorun yaratmaya başlamış demektir. Ondan hoşlanıyorum. Çok güzel bir kız ama lütfen aklını başına topla." Odaya giren anneme bakıyor. "Hazır mısın, hayatım?"

Annem elini göğsüne koyarak başını sallıyor. "Harikaydın, tatlım." Bana dönerek sarılıyor. "Geldiğin için teşekkürler. Teknenin tadını çıkar ama dikkatli ol. Ve lütfen, her şey aşkına, hiçbir şeyi kırma."

Beni serbest bırakırken "bile geçmezdi," diyorum. "İyi yolculuklar."

Etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor. "Sutton nerede? Veda etme fırsatım olmadı. Ve geldiği için ona teşekkür edemedim." Yüzünü buruşturuyor. "Kolay olamaz, biliyorsun. Ailesi bizden nefret ederken burada olmak."

"En azından hislerimiz karşılıklı, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Hepinize iyi geceler." "Bundan daha doğru bir söz söylenemezdi." Homurdanıyor. "Güle güle, tatlım." El sallayarak çıkışa doğru yöneldiler.

Ve onlar gözden kaybolur kaybolmaz, hiç vakit kaybetmeden kızımı bulmaya gidiyorum.

Benim *sahte* kızım.

Sutton

Dışarıdaki kanepeye uzanıp gökyüzüne bakıyorum. Bu gece dışarıda zilyon tane yıldız olmalı, hepsi parlıyor ve görülmeyi talep ediyor.

Tüm bu zengin insanlarla bu gemide olmak çok garip. Eskiden bir şekilde uyum sağladım. Şimdi, yemek ve ilaç için para kazanmaya çalışan lanet bir striptizciyim.

Göz ucuyla Hunter'ın bara yaslanmadan önce kasıla kasıla yaklaştığını görüyorum. Ama hemen dikkatimi tekrar yıldızlara çevirip onu görmezden geliyorum.

"Sen delisin," diyor. Derin sesi gecenin sessiz havasında çok daha yüksek çıkıyor.

Burnumdan nefes alıyorum, ne söyleyeceğimi düşünürken ciğerlerimi dolduruyorum.

"Mağara adamı gibi davrandın," diye mırıldandım. "Ve bu biraz yersizdi." Başımı yastığa yaslayarak ona bakıyorum. "Ve doğrusu, çok abartılıydı. Bu dünyada birkaç kişiyi birlikte olduğumuza inandırmaya çalışıyor olabiliriz ama yapma Hunter. Bunun bir önemi olmadığını hepimiz biliyoruz. Ve bir şey daha, o *Elliot Klavert*. Her kızın ıslak rüyası."

"Evet, peki ne istiyorsun Sutton? Bir dahaki sefere müdahale etmeden önce sana tecavüz ilacı vermesini beklememi mi istiyorsun?" Bana ters ters bakıyor. "Lanet beynini kullan. O bir sürünge. Ve eğer sana bir daha bakarsa, önümüzdeki birkaç ayı yemeklerini pipetle yiyerek geçirmesini sağlarım."

Bana doğru birkaç adım attıktan sonra elbisemin küçük cebine uzanıp elini içeri soktuğunda beni suskun bırakıyor. Parmakları kumaşın üzerinden beni sıyrıyor ve nefesimi kesiyor. Ama tam daha ileri gidebileceğini düşündüğüm anda, Elliot'ın kartvizitini çıkarıp yüzümün önünde tutuyor. Kartviziti parçalara ayırıyor, gözleri yarıklara dönüşüyor.

"Sanırım artık onu , değil mi? Elliot Klavert'i sikeyim." "Hayır, *sen* siktir git," diye tısladım.

Kendimi yukarı itmeye başlıyorum ama elleri beni minderlere bağlıyor.

Yüzü benimkine yaklaşıyor ve dudakları sadece bir santim uzakta. Belirgin bir öfke yayıyor.

"Beni delirtiyorsun, Minik Kuş," diye homurdanıyor. "Hayatımda bir gün bile kıskanç bir adam olmadım. Ama işte buradayım, aklımı kaçırıyorum."

"Öyle mi?" Fısıldıyorum. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Ağzını yaklaştırdığında, öpücüğünün beklentisiyle gözlerim kapanıyor. Ama tam dudakları benimkileri sıyrırken annesinin sesi ikimizi de irkiliyor. Bu gece ikinci kez, ailesi bir şeyi çok ileri götürmemizi engelledi.

"Hunter? Sen misin?"

Dik durarak barın ötesine, kadının durduğu yere bakar. "Hey, gittiğini sanıyordum."

"Telefonumu unutmuşum," diye geri sesleniyor, önümüze geldiğinde sesi yaklaşıyor. "Oh iyi. Geldiğin için sana teşekkür etmek istedim, Sutton."

Bana gülümsüyor, ama onu bir kitap gibi okuyabiliyorum. Bana hiç güvenmiyor. Neden güvensin ki?

"Çok teşekkür ederim, hepinize iyi eğlenceler."

"Teşekkür , Sylvie." Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "İyi geceler."

Ayrılmadan önce Hunter'a "İyi geceler tatlım," diyor.

Bizi yapmak üzere olduğumuz şeyden kurtardığı için ona teşekkür mü etmeliyim yoksa lanet mi etmeliyim bilemiyorum.

"Ben..." diyor elini saçlarının arasında gezdirerek. "Bak, artık ne yaptığımızı bile bilmiyorum. Kıskanç bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim ama beni bir canavara dönüştürüyorsun," diye homurdanıyor ve arkasını dönüp barın arkasına yürüyor. "Bir içki ister misin? Görünüşe göre ikimiz de bir tane içebiliriz. Ya da on tane."

"Evet," diye . "Evet, biliyorum."

"Ne istersin?" diye soruyor, kendine bir kadeh Jameson dolduruyor ve tekrar içmek üzere bardağa boşaltıyor. Bardağını bardağa vurarak bana bakıyor.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim ve barın diğer tarafına oturdum. "Sen ne içiyorsan ben de ondan alacağım, koca adam."

Barın altından ikinci bir shot bardağı alıp bana uzatırken gözleri bir şeyle parıldıyor, benimkini ve kendisinininkini dolduruyor.

Benimkini onunkine tutarak sırtıyorum. "Çok fazla sarhoş olmaya ve muhtemelen moronlar gibi davranmaya."

"Şerefe, seni başımın belası," diye mırıldanıyor, elindekini benimkine vurarak.

İçki boğazımızdan aşağı iner inmez bize bir tane daha dolduruyor. Birkaç dakika sonra başım dönmeye başlıyor ve o da

bana bakarak... içimden bir ses çok ama çok aptalca bir şey yapmak üzere olduğumuzu söylüyor.

Avcı

Yan yana kanepeye çöktüğümüzde başım dönüyor. O kadar yakın ki pürüzsüz bacağı şortumun içinde benimkine sürtünüyor. Parfüm ve tatlılık karışımı bir şey gibi kokuyor. Yarın sabah tüm bu çekimlerden pişman olacağımı biliyorum ama bir şey buna ihtiyaç olduğunu hissettiriyor. Belki de buzları eritmek içindir. Belki de onu içindir. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, sarhoş olduğum ve onun çok ama çok seksi görüldüğü.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye kıkırdıyor, yanakları Jameson'dan koyu bir pembe tonuna bürünmüş. "Yoksa çok mu korkuyorsun koca adam?"

"Bana koca adam demeye devam edersen, gerçekte ne kadar büyük olduğumu öğrenirsin," diyorum, kalp krizi geçirecek kadar ciddi bir şekilde.

"Sarhoş bir kızdan faydalanmak için fazla centilmensin. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

"Ooh, ne bebek ama," diye alay ediyor, kolumu dürtüyor. "Sen ve Paige gerçekten aşık mıydınız? Umutsuzca, çılgınca aşık mıydınız?"

Şaşkın bir şekilde orada oturuyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Paige'le yaşadıklarımızı kıyaslayabileceğim hiçbir şey yok. İlişkim oldu ama başka kız arkadaşım olmadı. Sutton'a kadar. Ve o sayılmaz bile çünkü sahte. "Evet," diyorum sonunda sesimde çok az ya da hiç duygu olmadan, ama Amaç.

Bana bakıyor, gözleri en ufak, en ince bir şekilde daralıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Paige'den sıkılmıştın. Ama o güvenli seçimdi ve ailenin ondan nefret etmesi hoşuna gitti çünkü içten içe kara koyun olmayı seviyorsun."

Sarhoşluk sersemliğimle bile çenem geriliyor. "Bu doğru değil. Onu seviyordum." "Yani şimdi sevmediğini mi söylüyorsun?" diyor başını yana eğerek. "Ne diyorsun? "Hayır." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben öyle demiyorum.

söylüyor. Şu anda ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum." Başım dönüyor ve gülüyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," diye cilveleniyor. "Ben gemideki insanlar gibi küçük bir sürtük değilim."

"Aileni arayıp artık benimle olduğunu söylemen için sana meydan okuyorum."
Elini uzatıyor. "Sana daha iyisini yapacağım. Onları senin telefonundan arayacağım."

Telefonumu eline tutuşturup kanepede arkama yaslanıyorum ve numaralarını çevirmesini izliyorum. Saat geç olmuştu. Saat gece on bir olmalı. Ama birkaç numara daha tuşluyor ve aramayı hoparlöre veriyor.

Birkaç kez çaldıktan sonra, babasının halsiz sesi cevap verir. "Alo? Hunter, beni arıyorsan iyi bir şey olsa iyi olur. Seni işe yaramaz çuval-"

"Aslında benim," diyor yumuşak bir sesle. "Hunter iyi bir erkek arkadaş gibi telefonunu kullanmama izin verdi ve sen de hoparlördesin."

"Sutton?" Babası uyanmış gibi görünüyor, hatta kızının olduğunu biliyor. "Erkek arkadaşım da ne demek? Bu bir şaka olmalı."

"Bu bir şaka değil. Birlikteyiz ve aşığız." Sırıttırıyor. "Öyle değil mi Hunter?"

"Elbette öyle," diyorum. "Hey, Sam."

O cevap veremedi Sutton tekrar konuşur. "Az önce tüm Thompson ailesiyle en güzel akşam yemeğini yedim. Ailem onları alacakları araziden mahrum bıraktığı için beni mazur gördüler."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, yıllar önce Hunter'la çıktığından bahsetmiştik ve sen dehşete düşmüştün. Şimdi Thompson'larla savaş halindeyiz diye birdenbire ona aşık mı oldun?" Acı acı gülüyor. "Sen gerçekten bambaşka birisin Sutton." Duraklıyor. "Oh, ve Hunter, ağabeyin senin olabileceğinin iki katıydı. Hatırla-"

Adam cümlesini bitirmeden, kadın aramayı sonlandırıyor. Birden ayık görünmeye başladı, ama öyle olmadığını biliyorum.

"Hıyarın teki," diyor kayıtsızca, koltuğa geri yaslanarak. "Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil." Başımı sallıyorum ve ona yarım yamalak bir sırıtma yapıyorum. "O doğruyu söylüyor. Hepimiz Holden'ın daha iyi bir insan olduğunu biliyoruz. Ve çok daha iyi bir adam olabilirdi."

Babası kardeşimin daha iyi biri olduğunu düşünmemek için deli olmalıydı. Herkes onun öyle olduğunu biliyordu. İyi bir çocuk olmak için çalışmasına gerek yoktu. Sadece öyleydi. Hayatını tedavi bulmaya ve insanları iyileştirmeye adamayı planlıyordu. Ve hayat boyu sürececek bir kariyere karar vermek için çok genç olmasına rağmen, tıp fakültesine gitmek için ailemin izinden gideceğinden hiç şüphem yok.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Dedim ve başını geriye doğru kaldırdı.

"Sıra sendeydi, pislik."

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Tekrar ediyorum.

"Gerçek." Burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Son cesaret o kadar da iyi sonuçlanmadı."

Nefes alıyorum, yıldızlara bakmadan önce ona bakıyorum. "Kardeşimin seni sevdiğini biliyordun. Genç olmana rağmen biliyordun."

O anda, cevap vermesini beklerken, duyabildiğim tek şey altımızdaki okyanusun sesi. Ve onun güzel dudaklarından biraz sonra ne emin değilim.

"O beni sevmedi Hunter. O sadece bir çocuktur."

"Yaptı ama." Başımı salladım. "Sana deli gibi aşıkty." Yaltaklanıyorum. "Ve şimdi, seninle sahte bir şekilde çıkıyorum. Birileri izlerken seni gösteriş için öpüyorum. Ve onlar seni öpmek istiyorum." Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Siktir, Sutton. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündük ki?"

Yanımda rahatlayıp başını omzuma yasladığında ikimiz de sessizleşiyoruz.

"Hayattayken bile baktığım asla Holden değildi. Nazik ve tatlıydı, elbette. Ama benim baktığım kişi zamanının çoğunu benden nefret ederek geçiriyordu. Sonunda bu his karşılıklı hale geldi."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun Hunter. Çocukken sana nasıl baktığımı görmüş olmalısın. Ama sen beni bir velet, hiçbir şey istemeyen, kendini beğenmiş bir kız olarak gördün ve bu da bana tam bir pislik gibi davrandığın için belli oldu." Yanıma sokuldu. "Ve bu senden nefret etmeme neden oldu. Ve sanırım her şey o zaman başladı. Aramızdaki bu... nefret."

"Hayatım buna bağlı olsa bile şu anda senden nefret edemezdim," diye törpüledim. "Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Başka ne diyeceğimi bilemeden, tam bir şok içinde orada oturuyorum. Sanırım her zaman nefret duygusunun karşılıklı olduğunu düşünmüştüm. Sonra tekrar, neden öyle davrandığımı biliyorum. Ve aslında ona katlanamadığım için değildi. Çünkü onu ilk fark ettiğimde -*gerçekten* fark ettiğimde- Holden da aynı anda fark etmişti. Ve ondan nefret edersem -ya da öyle davranırsam- herkesi kandırabileceğimi düşündüm. Kendim de dahil. Ailenin favorisi o olabilirdi ama iş popülerliğe geldiğinde her seferinde ben kazanıyordum. Sanırım onun sadece buna sahip olmasını istedim. Ölümcül hastaydı ve bunu hak ediyordu.

Yine de, öldükten sonra onu takip etmem için beni seçti. Bana onayını verdi. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye mırıldanıyor bana bakmadan önce.

Yavaşça kucağıma tırmanıyor ve üzerime oturuyor. Elbisesi kalçalarına kadar yükselirken aletim anında sertleşmeye başlıyor. Ona üzerimden kalkmasını söylemem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

"Cesaret."

"Yatağa gitmen için sana meydan okuyorum," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Şu anda beni üzerinden itip odana gitmen için sana meydan okuyorum. Tek başına."

"İstedğin bu mu Minik Kuş?" Sesim acınası geliyor. "Gerçekten, *gerçekten* istediğin bu mu? Tek başına yatağa gitmek mi?"

"Ne istediğimi bilmiyorum," diyor ve başını hafifçe sallıyor. "Ama sen de bilmiyorsun."

Avuçlarımı pürüzsüz kalçalarına doğru kaydırıyorum. "Bildiğim bir şey var."

"Peki bu nedir?" diye soruyor, başını yana eğerken gözleri hafifçe kısılıyor.

"Yatağa yalnız gitmek istemediğimi."

Sutton

Hunter'a bakıyorum, bana şu anda onun kucığında olma cesaretini veren likörün içindeki sihrin ne olduğundan emin değilim. Ereksiyonu altımda büyüyor, bacaklarımın arasının karıncalanmasına ve titrek bir nefes almama neden oluyor.

Şu an çok seksi görünüyor. Saçları dağınık. Gözleri bazen bana bakarken takındığı o yoğun, sahiplenici bakışa sahip. Bu beni korkutmalı. Bunun yerine, beni tahrik ediyor.

Yavaşça uzanıp saçımı tutucusundan çıkardı. "Bırak saçlarını, Minik Kuş. Seni çözölmüş göreyim."

Saçlarım omuzlarıma düşüyor, öne doğru sarkıyor ve o uzanıp elini bir taraftan geçiriyor.

"Çok güzelsin, Sutton."

"Sarhoşsun," diye fısıldadım. "Boğazımızdan aşağı çok fazla içki döktük. Bu çok saçma."

"Senin her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür," diyor alçak sesle. Parmağını boğazıma götürüyor ve tenime bastırıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse... boğazından aşağı likör dışında başka bir şey dökmeyi de düşündüm."

Kalın kalın yutkunuyorum, kalbim göğsümde duruyor. "Öyle mi?"

"Ne zaman bana ters ters baksan ya da ağzını bozsan, seni dizlerinin üzerine çöktürüp o dolgun dudaklarını açmanı söylediğimi ve sikimi ağzına verdiğimi hayal ederdim," diyor gözleri buğulanırken. "İçimden bir ses, ne kadar şirret davranırsan davran, sana sorarsam benim için iyi bir kız olacağını söylüyordu. Hatta bir şey bana beni yutacağını bile söyledi."

Başım biraz dönüyor ama bunun alkolden değil, onun sözlerinden ve arasından mideme yayılan ağrıdan kaynaklandığını biliyorum.

Başparmağını alt dudağıma sürterek başını yana eğiyor. "Yapar mısın, Küçük Kuş? İyi bir kız olup sikimi istediğin gibi emer misin? İçten içe *hep* istediğin gibi?"

Cesaretimi göstermek için çenemi yukarı kaldırıp nefes alıyorum. Ağzımdan çıkacağını hiç hayal etmediğim kelimeleri söylemek üzere olduğumu biliyorum. Ama onların çıkmasını engellemek de istemiyorum.

"Duruma göre değişir. Benim için ne yapacaksın?" Gözlerimi kısıyorum. "Benim de ihtiyaçlarım var, biliyorsun."

"Ah, sana neler yaptım," diye homurdanıyor. "Güneş doğana kadar seni yerdim, velet. Ve sonra devam eder ve biraz daha yerdim."

Sözleri içimde derin bir sızıya neden oluyor. Çaresizlik vücudumun her bir parçasını dolduruyor ve biliyorum ki tek bir are var. Ve sabah pişman olacağım bir şey, ama yine de bunu yapacak kadar aresizim. Ve yeterince de sarhoşum.

Ellerimi kalçalarına koyarak yavaşça yere doğru ilerliyorum. Ve beni şaşırtarak kucağından inmeme izin veriyor. Yavaşça kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ama duruyorum.

"Sahte kız arkadaşlar muhtemelen bunu yapmamalı, değil mi?" Kalbimin kulaklarımda attığını duyarak fısıldıyorum. "Bu işleri... karmaşık hale getirir."

"Sahte ya da değil, eğer gırtladığına sikimi sokmamı içeriyorsa... gerçekten umurumda değil," diye alçak sesle homurdanıyor. "Benden ne istiyorsan al, Sutton. Ve eğer istediğin bir ağız dolusu sikim ya da bacaklarının arasında dilimin ... bunu sana memnuniyetle veririm."

"Bir şey ifade etmek zorunda değil," diyorum, sesim titreyerek.

"Hiçbir şey ifade etmeyecek," diye cevap veriyor, sesinde aniden sıfır duygu. "Ama ıslak olduğunu biliyorum; aslında, damladığına dair hayatım üzerine bahse girerim. O yüzden devam et. O geveze dudakların neler yapabileceğini göster bana."

nce şortunu, sonra da boxer'ını indiriyorum ve siki serbest kalıyor, anında çaresizce istediğim ilgiyi göstermem için yalvarıyor. Ama başımı ne eğdiğimde bileğimden tutup beni ayağa kaldırıyor. Bacaklarımdan arasına uzanarak tangamı aşağı çekiyor ve ayağıma doğru kaydırıyor. İçinden çıktığımda eliyle tutuyor.

"Sırılısıklam. Sırılısıklam. Tıpkı olacağını bildiğim gibi." Tangamı yana atarak bana sırtıttı. "Planlar değişti bebeğim. Benim de hemen yemek yemem lazım."

Beni kendine doğru çekerek kanepeye uzanıyor ve ben onun üstünde, sikine bakacak şekilde durana kadar manevra yapıyor. Elbisemin kumaşını yukarı iterek, yüzü kalalarımdan arasına gelene kadar kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyor. ne doğru eğiliyorum ve o da kalçalarını yukarı doğru sallayarak sikini dudaklarıma srtyor.

Dili içime dalıyor, her yalayışında ve fiskesinde vücuduma bir sarsıntı gönderiyor.

Ağzımı uzun boyunun etrafına sararak, utanç verici bir şekilde... ğrmeden önce alabildiğim kadarını alıyorum. Ama benim için aşağılayıcı olan bir şey onun bana karşı inlemesine neden oluyor.

"Beni bir daha böyle ağzına alırsan, Küçük Kuş, yükümü hemen şimdi boğazından aşağı boşaltırım," diye tıslıyor. "Tanrım. Lanet olsun. Tanrım," diye mırıldanıyor dili tekrar içime dalmadan önce.

Onun dili. Sözleri. Kendi ağzını üzerimde kullanırken onun ağzımın içinde olması... bu çok fazla. İstemsizce ona karşı sallanmaya başladığımda, kıcımlı kavriyor ve beni ağzına karşı daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Her şey karıncalanıyor ve bacaklarımın arasındaki birikim bayılacakmışım gibi hissetmeme yetiyor. Başım dönüyor -büyülü ağzı ve alkolün bir kombinasyonu, eminim. Ve sonunda serbest bırakıldığında, onu boğazımın olabildiğince derinlerine almaya devam ederken kalçaları yüzüme doğru itiyor.

Yeryüzüne geri döndüğümde, bana karşı homurdanıyor, "Kahretsin, dilimi böyle sıktığını hissetmek çok sıcaktı. Eğer yükümün boğazına inmesini istemiyorsan... şimdi dursan iyi olur."

Az önce bana verdiklerinden sonra, durmamın imkanı yok. Ağzıma girip çıkmasına izin vermeye devam ederken, boğazımın arkasına çarptığında tekrar öğürüyorum. Ve bu öğürme onun kaybetmesi için tek gereken şeydi. Çünkü saniyeler içinde... kendini ağzıma ve boğazıma boşaltıyor. Kalçaları sarsılıyor ve son damlasına kadar vücudu titriyor. Ve ben hepsini alıyorum, tereddüt etmeden yutuyorum. Üzerinden indiğimde elbisemi düzeltiyorum ve garip bir şekilde gülüyorum.

Çünkü az önce gezegendeki en ateşli adamla bir yatta altmış dokuz yaptım. Az önce hissettiğim ve hala bacaklarımı titreten o yüksek duygudan sonra, sanırım tüm zamanların en iyi sahte erkek arkadaşı ödülünü kazanmış olabilir.

"Şey... iyi geceler, sanırım?" Esneyerek yatağa uzandım ve hayatımda gördüğüm en süslü pervazlara sahip tavana baktım. "Diğer yatak odasına gitmemi istemediğine emin misin? Benim için sakıncası yok. Ne de olsa bu ailenizin etkinliği. Bu yüzden, beni kırmadan istediğin odayı seçebilirsin."

Ayıldım ama beynim hala yüzde yüz çalışmıyor. Ve bunun için biraz memnunum. Aksi takdirde, işler şu anda olduğundan daha da garip hissedecektim.

"Kal," diyor ellerini başının arkasında kavuşturarak. "Gemide bir öcü olabilir, asla bilemezsin. Beni güvende tutacak birine ihtiyacım var."

"Ve bunun için doğru seçim olduğumu mu düşünüyorsun?" Homurdanmaktan başka bir şey yapmadım.

"Evet. Eğer bu bir dans savaşıysa, kesinlikle çantada keklik olursun." Bana için için yanan bir bakış atarak sırtıyor. "Ayrıca ben de senin takımında olurum ve hepimiz benim yetenekli olduğumu biliyoruz."

Başımı sallayarak ona hafifçe vuruyorum. "Sinir bozucusun. Seni susturmanın bir yolu var mı?"

"Ağızma bir şey koy. Bu beni sakinleştirir." Göz kırıyor. "Ama sen bunu çoktan öğrendin, değil mi Minik Kuş?"

Alt dudağımı çiğneyerek gerildim. "Emin olduğun sürece kalacağım. Ama sarhoşsan ve burada olduğumu unutup sabah uyandığında senden faydalanmaya çalıştığımı düşüneceksen, şimdi gitmeliyim." Yarı gülerim. "Egonun yeterince büyük olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu geceyi unutup uyandığında seni elde etmeye çalıştığımı düşünürsen daha da şişmeyi kaldırabileceğinden emin değilim."

"İnan bana, yanımda olduğunu unutacak kadar sarhoş değilim." Gözleri gözlerimi yakıyor, kendimi çok çiğ ve açıkta hissetmeme neden oluyor. "Muhtemelen hayatımda pek çok şeyi unutmuşumdur. Ama bu gece yaptığımız şeyi? Sen sikimde boğulurken yüzümü kalçalarının arasına gömdüğümü?" Başını bir kez sallıyor. "Şey, diyelim ki bu onlardan biri olmayacak." Bana küçük, sinsi bir sırıtış attı. "Hadi, Minik Kuş. Dinlen."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye fısıldıyorum, gülümsemeye karşı koyarken gözlerimi kısıyorum. Ama onun tatlı, orantısız sırıtışıyla... bunu yapmak çok zor.

Bunu kabul etmem bir saniye sürüyor. Ama bunu yaptığında, kokusunu alabilecek ve varlığını hissedebilecek kadar yakınımda yattığımda, hayatımda hiç bu kadar hızlı uykuya daldığımı sanmıyorum.

Avcı

Fiziksel olarak, elbette, Koç bize aynı oyunu belki de yirminci kez tekrarlatırken antrenmandayım. Dün gecenin Jameson'ı gözeneklerimden sızarken deli gibi terliyorum. Zihinsel olarak... O yattayım, yüzüm Sutton'ın kalçalarının arasına gömülmüş, o da lanet olası işiymiş gibi ağzıma giriyor.

Ve eğer bu onun işi olsaydı... bir ikramiyeyi hak ederdi. *Büyük* bir ikramiye.

Çok geçmeden ana süite geri döndük ve benim açımdan biraz ikna edici olsa da birlikte yatağa girdik. Büyük boy yatağın diğer tarafında yatmaya başladı, ama uyuduktan on dakika sonra... bana sokulmuş, bacağını benimkine dolamıştı. Ama uyandığımızda ve alkolün etkisi geçtiğinde aramız biraz garipleşmişti. Odadaki fili görmezden gelerek, ikimiz de sadece saatler önce olanlardan kaçınıyorduk - onu yedikten hemen sonra o kadar sert boşalana kadar yükümü boğazına boşaltmışım ki, amının dilimi gerçekten sıkıştırabileceğini düşündüm. Ama eğer öyle olsaydı, en azından şimdiye kadar tattığım en tatlı yerin içinde sıkışıp kalarak çok iyi bir hayat yaşamaya devam ederdi.

Hiç olmamış gibi davrandık. İkimiz de olduğunu bildiğimiz halde.

Ben de bunun tekrar olmasına hazırım. Ama olamaz. Ya da olmamalı. Kimseyle tekrar bir ilişkiye girecek durumda değilim.

"Thompson, burada mısın yoksa annenin lanet olası memesini mi düşünüyorsun?" Koç bağılıyor. "Kafanı şu buzun üzerine koy yoksa bütün gece burada kalırsın. Bana inanmıyor musun? O zaman devam et ve öğren."

"Özür dilerim Koç," diyorum çabucak, beynime Sutton'ın tatlı yanaklarının alnıma dayandığını ve dilimi onun tatlı sıcaklığının içine soktuğumu düşünmeyi bırakmasını söylüyorum. Bu hayal kurmama pek yardımcı olmuyor ama Koç'a bakıp yüzünün pancar gibi kızardığını görünce tekrar odaklanıyorum.

Birkaç kondisyon antrenmanı ile birlikte oyunun üzerinden birkaç kez daha geçtikten sonra, Koç duşa girmemizi söylediğinde rahatladım ve

Yüzünden çekil. Bir ahmak gibi, dün gece çok içtim ve umutsuzca kestirmeye ihtiyacım var.

Soyunma odasına girerken Cade sopasıyla bacağımın arkasına vuruyor ve kıkırdıyor. "Geç mi kaldın, Avcı çocuk?"

"Öyle de denebilir," diye mırıldanıyorum, formamı çıkarıp çantama atıyorum.

"İhtiyacın olan şey üç Motrin, bir Tylenol, bir Big Mac ve büyük bir kızartma. Oh, ve buz gibi bir Coca-Cola."

Gözlerimi kısarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Yani, ilk iki maddeyi anladım. Ama son üçü? Kendimi köpek boku gibi hissederken neden bunu isteyeyim ki?"

"Sana söylüyorum, koca adam. Akşamdan kalmayken McD's'e gidilir." Gülüyor. "Lisedeyken gittiğim yer siparişimi ezbere bilirdi."

"Bununla övünür müydüm emin değilim," diye Watson. "Aslında, övünmeyeceğimi biliyorum."

"Çünkü sen iyi bir çocuksun, Gentry." Cade omuz silkiyor. "İşte bu yüzden senden daha çok kıçım var."

"Gentry'yi sayma," diyorum Watson'ı göstererek. "Kadınlardan payına düşeni alıyor. Ve bunu bir pislik olmadan yapıyor."

"Onlara sik vermek için sik olmak lazım. Aksi takdirde, yatıya kalmak ve kahvaltı etmek isterler." Cade sırtıyor. "Kadınlar kötü çocukları sever. Göt herifleri de severler." Çenesini bana doğru sallayarak dolabına yaslanıyor. "Devam et ve bize dün gece neler yaptığını anlat. Merak ettim. Benim için biraz durgun bir hafta sonuydu."

"Bunu ben eve geldiğimde kanepemizde üç kız olan adam söylüyor," diye mırıldandı Watson. "Senin gecenden daha ilginç olamazdı, Huff."

"Bu doğru. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum," diye onaylıyor Cade. "Ama Thompson boktan bir kâğıda sarılmış ve sidikli bir fiyonkla bağlanmış bir kıça benziyor. Bağış toplama işine girdiğini biliyordum ama ailenin de dün gece teknede kalmasının mümkün olmadığını da biliyorum. O yüzden bilmek istiyorum, misafirin var mıydı?"

"Hayır," diye homurdanıyorum başımı sallayarak. "Şimdi, lütfen defol git. Yoruldum."

Duşa doğru yürüyorum ve Cade benimkinin yanındaki duşa giriyor.

"10 dakika içinde hazır ol, Thompson. Mickey D's'e gidiyoruz! Seni hemen iyileştireceğim."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü kabul edelim ki Cade Huff hayır cevabını kabul etmiyor. Ayrıca, belki onun gürültülü kıçıyla takılmak dikkatimi

Sutton'ın iğrenç düşünceleri.
Evet, doğru.

Sutton

Sırt üstü yatıp tavana bakıyorum. Başım ağrıyor. Vücudum ağrıyor. *Beynim* acıyor. Birincisi, neden bu kadar çok içtim? İkincisi, neden bu kadar çok içtim ve Hunter'ın suratına oturmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim? Tangasız.

Romantik olarak birlikte olduğum birkaç kişiyle hiç *bu kadar* sert boşalmamıştım. Elbette, bana zevk verdiler ve ben de eğlendim. Ama Hunter bambaşka bir oyundu.

Onun için hissetmemem gereken şeyler hissediyorum. Ama Paige'le iki yıldır resmen ayrılmış olsalar da aralarında hâlâ bir şeyler var. En azından yakın zamana kadar vardı. Ribaund olmak istemiyorum. Ve Hunter'la, tam olarak öyle olacağım.

Ama belki de... kendi sorunlarımızı aşmak için birbirimizi kullanabiliriz. O eski sevgilisi tarafından reddedildiği için surat asıyor, ben de ailem tarafından kovulmanın üstesinden gelmeye çalışıyorum. Seks yardımcı olabilir. Aslında, dürüst olmak gerekirse ikimiz de bunu hak ediyoruz.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Ryann kapıyı iterek sonuna kadar açmadan önce aralıktan bakıyor. Birkaç adım atarak yatağıma sığıyor ve yanıma iniyor.

"Tamam, o zaman... bana her şeyi anlat ve hiçbir şeyi atlama," diyor, gözleri kocaman. "Kızın siki kalkmıyor. Yüzünde *az önce bir sik aldım* bakışı var. Anlat."

"Yapmıyorum!" Ona hafifçe vurdum. "Ve ben yapmadım!"

Birkaç gün önce Hunter'a sorun olup olmadığını sorduktan sonra ona anlaşmanın sahte olduğunu söyledim. Ve sadece çıkıyormuşuz gibi davrandığımızı ama işin içinde duygu olmadığını. Bir şekilde ona güvенеbileceğimi biliyordum, bu yüzden ne kadar berbat olursa olsun ona gerçeği söylemek iyi hissettirdi.

"Hmm..." Parmaklarını çenesine vuruyor. "Bu bakışı biliyorum. Ben buraya girmeden önce vibratörünü saklamadıysan... daha önce müthiş bir boşalma yaşadın. Ve dün gece Hunter'la birlikte olduğuna göre, paramı o seksi orospu çocuğuna yatırıyorum."

Yastığımı yüzüme koyduğumda yanaklarımın erime noktasına kadar ısındığını hissediyorum. "Sana bir bok anlatmıyorum!"

Beni gıdıklıyor ve yastıktan dışarı bakıyorum.

"Lütfen, . Gıdıklanmak için gerçek duyguların olmalı.

Ruhum öldü."

"Vay canına, gerçekten zombi gibisin." Omuz silkiyor. "Sorun değil. Bir dahaki görüşmemizde sorarım herhalde!"

Ayağa kalkmaya başladığında, elini tutup onu geri çekiyorum. "Tamam! Tamam!" Yastığı tekrar yüzüme koyarak nefes veriyorum. "Yatta bir şey yaptık. Bir şey... bu belli bir sayı."

"Bir numara mı?" diye mırıldanıyor. "Oh! Oh! Ohhh! Kahretsin! Altmış dokuz mu yaptınız?" Bana vuruyor, yastığı yüzümden koparıp yere fırlatıyor. "Bir yatta mı? Vay anasını! Bu çok ateşli."

Yüzümü ellerimle kapatırken gülmekle ölmek arasında bir yerdeyim. "Aptalcaydı! Ben sarhoştum. Sarhoştı. Ve sanırım biz sadece-"

"Ağızlarınızı birbirinizin cinsel organlarına koymaya mı karar verdiniz?" Gülüyor. "Bayıldım. Yani, onu sevmiyorum. Çünkü, bilirsin işte... sporcular. *Ama* doğrusu, kızım, sen biraz gergindin. Seni biraz gevşettiğini gördüğüme sevindim." Göz kırıyor.

"Aslında böyle söyleyince iğrenç oluyor." İnledim. "Bir daha olamaz. Olmamalı da. Muhtemelen hâlâ Paige'e aşıktır. Ailesi bana tahammül ediyor ama içten içe benim etrafta olmam fikrinden hoşlanmadıklarına eminim. Ve unutmayalım ki muhtemelen profesyonel olacak."

Gözlerini üzerimden ayırmıyor. "Görünüşe göre ona aşık olmamak için kendini ikna etmeye çalışıyorsun Savage."

"Hiç de öyle değil." Başımı sallıyorum. "Sadece... takılmak işleri karmaşık hale getiriyor. Bu dans çilesini atlatmalı ve yollarımızı ayırmalıyız. Derinlerde bir yerde hâlâ birbirimize katlanamıyoruz."

"Mmhmm... Ben de her zaman nefret ettiklerimin yüzüne otururum," diye mırıldanıyor gözleri açılmadan önce. "Peaches'da dans ettiğini biliyor mu?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kampüs dışında bir restoranda çalışıyormuşum gibi davrandım. Daha fazla bilgi istediğinde de konuyu değiştiriyorum." Yaltaklanıyorum. "İnsanlara yalan söylemekten nefret ediyorum, bu yüzden sanırım bundan kaçınıyorum?"

"Utaniyor musun?" diye soruyor ama sesinde zerre kadar kızgınlık yok. Sadece merak.

"Hayır! Şey, belki biraz." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım bunu yüksek sesle söyleyince kendimi garip hissediyorum. Çünkü tahmin edin ne oldu? İstedğin kadar

İster kabul edin ister etmeyin... Biz striptizciyiz. Ve ikimiz de bu kelimenin etrafında bir hafta olduğunu biliyoruz."

"Elbette öyle. Ama tahmin edin. Bunu yapan her birimizin orada olma nedenimiz var." Bana gergin bir bakış atmadan önce iç geçiriyor. "Hunter söz konusu olduğunda, ne yaparsan yap, sadece dikkatli ol. Şu anda soğuk kalpli bir sürtük gibi davranmak kolay, ama işin içine girdikçe... bırakman kadar zor olacak. Belki de peri masalındaki kız sen olursun. Belki, sadece belki, herkesin hayalini kurmayı sevdiği o sonsuza dek mutlu sona ulaşırısın. Ama olmazsa, senin için burada olacağımı bil, dostum."

"Teşekkür ederim. Ama akıllı olsaydım... her türlü fiziksel ya da duygusal ilişki fikrinden vazgeçerdim." Boğazımı temizliyorum. "Ve ben akıllıyım. ." Ona bakmak için boynumu eğiyorum. "Peki ya sen ve Watson? Onunla çalışmak nasıl gidiyor?"

Vücudu gerilir ve nefes alarak burun deliklerinin açılmasına neden olur. " yok. O iyi biri. *Fazla* iyi. Ama beni kandıramaz. Hepsi aynı." Gülüyorum.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Gerçekten iyi biri olduğunu duydum."

"Her neyse," diye mırıldanarak yatağın kenarına kıvrılıyor. "Ben spor salonuna . Katılmak ister misin?"

"Tabii ki hayır. Ben biraz kestireceğim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldiğinde gülümsüyorum. "Ryann?"

"Evet?"

"Teşekkürler. Sen olduğun için. Sana sahip olduğum için mutluyum." "Backatcha, bebeğim." Kasılarak gitmeden önce göz kırptı.

O gittiğinde, zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Belki de Hunter'la birbirimizden hiç nefret etmediğimiz ya da nefret ediyormuş gibi yapmadığımız bir yere. Hasta kardeşinin beni sevmediği ve Hunter'ın beni uzak tutmak zorunda hissetmediği bir yere. Belki o zaman aramızdaki şeyler farklı olurdu.

Biz çocukken, etkinliklerde ve aile buluşmalarında benimle dalga geçen, elbisemden saçıma kadar her şeyle dalga geçen çocuk oydu. Her ne kadar ondan nefret etmek istesem de, onu ne zaman gülümserken yakalasam kalbim yerinden fırlayacakmış gibi olurdu. Yaşlandıkça, ben yokmuşum gibi davranmaya başladı. Bu da beni kızdırıyordu. Mükemmel olmaktan çok uzaktım ama görünmez bir pislikmişim gibi davranılacak kadar da kötü değildim. Başından beri, sanırım ikimiz de berbat bir savunma mekanizması kullanıyorduk. Kardeşinin istediği kıza aşık riskini almak istemiyordu. Ben de duygularımı incitmeyi amaç edinmiş bir çocuğa kartlarımı göstererek aptal gibi görünmek istemiyordum.

Gerçekten çok yazık. Ama belki de bu, Hunter'ın beni izlediğine neredeyse yemin edebileceğim nadir durumlar anlamına geliyor, büyürken, belki de her şeye rağmen deli değildim.

İçimden bir esneme geçiyor ve gözlerimi kapatıyorum. Çok uzak bir diyara sürükleniyorum. Hunter Thompson'ın ellerinin tekrar vücudumda, dudaklarının da benim dudaklarımda olduğu bir yere.

Hunter

Takım yemeğinden sonra eve uzun yoldan gidiyorum, Sutton'ın evinin önünden geçiyorum. Durup durmayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama hokey sezonu tüm hızıyla devam ettiği için bu hafta onunla pek konuşamadım ve o kızı gerçekten özledim.

Ama sorun şu ki, onu gördüğümde ellerimi kendime saklayamayacağımdan endişeleniyorum. Küçük döndüğümüzden beri geçen hafta - ki orada bana hayatımın en iyi oral seksini yaptı - olanlar hakkında gerçekten konuşmadık. Ve sanki benden biraz kaçıyormuş gibi hissediyorum. Öte yandan, delicesine meşguldüm ve ona da fazla zaman ayıramadım. Ama belki bu gece bunu değiştirebilirim. Ve belki, eğer şanslıysam, o da bana izin verir.

Sonsuza dek mutlu olacağımızı ilan etmek istemiyorum. Ama onu bir kez tatmak yeterli değildi.

O karmaşık bir yaratık. Ve onun hakkında her şeyi öğrenmek için ölüyorum.

Sutton

İliklerime kadar ürperdiğimi hissettiğimde kapüşonumun fermuarını biraz daha yukarı çekiyorum. Sonbaharın gelmesiyle birlikte bu hafta hava biraz daha serinlediği için mi emin değilim. Ya da stüdyodan eve karanlıkta yürüdüğüm ve içten içe Koca Ayak'tan korktuğum için mi? Ya da ayılardan. Ya da pusuya yatmış olabilecek herhangi bir şeyden.

Yardım kampanyasından bir hafta sonraki solo çalışmam gerektiğinden, stüdyonun programına baktım ve geç saatlerin gerçekten boş olduğu tek zaman olduğunu gördüm. Ryann çalışıyor, Lana erkek arkadaşıyla birlikte ve ben de zifiri karanlık bir gecede burada olma nedenim olan Poppy'den beni bırakmasını istemeyecektim.

Hunter kamyonetini kullanmama izin verirdi. Ya da beni götürmenin bir yolunu bulurdu. Ama soramayacak kadar suçlu hissediyordum. Hokey antrenmanları, maçlar ve şimdi de dans rutinimize hazırlanmak arasında, adamın işi başından aşkındı. Ve bu akşam antrenmandan sonra takım yemeği vardı ve kamyonetine ihtiyacım olduğu için onu rahatsız etmek istemedim.

Arkamda farlar yanıp sönüyor ve ben nefes alıyorum. Kendime buranın güvenli bir kampüs olduğunu ve koşmaya başlarsam astım krizi geçirebileceğimi ve katilin beni yine de yakalayacağını hatırlatıyorum. Muhtemelen ciğerlerimin berbat olduğunu görür ve onun için hiçbir değerim kalmaz, bu yüzden beni rahat bırakır. Ya da ikincisi, arkamda tamamen akli başında biri varken dikkatleri üzerime çekerdim.

Araç yanımda durup camı indirdiğinde, bunun iki seçenektan biri olmadığını anlıyorum.

Hunter bir seri katil olmayabilir. Ama beni gece yürürken gördüğünde gözlerindeki ifadeye bakılırsa... o da pek akli başında sayılmaz.

Elimi kaldırıp yutkundum. "Selam." Gülümsüyorum. "Sizi burada görmek ne güzel. Ben sadece... şey, görüyorsun-"

Kamyondan atlarken homurdanıyor ve hızla yolcu kapısına doğru yürüyor. "Bin." Kapıyı açıp koltuğu işaret ediyor. "*Şimdi*."

Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokarak kamyonete doğru ilerliyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama o bana daha sert bir bakış fırlatıyor. "İyi görünüyorsun. Gerçekten güzel."

"Kapa çeneni. Eve gittiğimizde seninle ilgileneceğim."

Küçük bir çocuk gibi içeri giriyorum ama dilimi çıkarıp beş yaşındaymışım gibi yüzümü buruşturmadan önce değil. Aslında, beş yaşındakilere daha fazla kredi vereceğim. Şu anda daha çok üç yaşındaymışım gibi davranıyorum.

Arabamı garaj yoluma çekip, hiç vakit kaybetmeden dışarı çıktı. Bir dakika içinde peşime takıldı, beni içeri kadar takip etti.

Odama girdiğimde kapıyı arkasından kapatıyor ve kilidi çeviriyor.

"Gece yürümek güvenli değil. Her şeyden önce, bir sürü kötü insan var, Minik Kuş. Uyan artık. Artık bir kafeste güvende değilsin. İkincisi, tamamen siyah kıyafetler giyiyorsun!" Elini bana doğru sallıyor. "Tek bir yansıtıcı parça bile yok. Üçüncüsü, yolun kenarında astım krizi geçersen ne yapardın? Ha? Sen ne yapardın, Sutton?"

Bana doğru yürüyor, beni masama sıkıştırıyor. Kızgın. Hayır, öfkeli. Yine de şu anda o kadar ateşli ki yüzüm ısınıyor.

"Özür dilerim. Ben sadece-"

"Hayır," diye hırlıyor ve parmağını dudaklarıma götürüp orada tutuyor. "Konuşma Minik Kuş," diye hırlıyor çenemi kavramadan önce. "Şu anda senden duymak istediğim tek ses, sikimin üzerinde öğürmen ya da dölüm." Gözleri karardı. "Anlaşıldı mı?"

Ağrıyan bir his bacaklarımin arasında dönüyor ve kalçalarımin birbirine sıkıştırmama neden oluyor. Yavaşça başımı sallayarak, kendi isteğimle önünde diz çökmeden önce dudaklarımin yalıyorum. Yukarı uzanarak elimi eşofmanının içinde büyüyen şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum. Boğazından bir tıslama kaçıyor ve yavaşça göz kırpmıyor.

Eşofmanını aşağı çekerek, büyüyen ereksiyonunu serbest bırakıyorum ve avucumun içine alıyorum. Onu okşarken, önce yavaşça ama giderek hızlanarak, kendini tutarak geri çekiliyor. Yavaşça sikini dudaklarıma bastırdığında, hevesle genişçe açıyorum ve dilimin ucunu selamlamasına izin veriyorum.

"Siktir, Minik Kuş. Siktiğimin ağzı," diye tıslıyor kalçaları yüzüme doğru sarsılırken. "Tanrım, ağzını sikmem lazım. Ya da amını. Ya da belki kıcını."

İçten içe, sadece endişelendiğini biliyorum. Ama konu ben olduğumda kontrolün onda olması gerektiğini de öğreniyorum. Ve doğrusu... ben de onu bu şekilde seviyorum. Gerçi bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımin ona daha sıkı sararak başımı ileri geri sallıyorum. Yukarı doğru ona bakarak dilimi tutuyorum ve emmeye devam ediyorum.

Eli saçlarıma dolanıyor, onu çekiştiriyor, bu da benim onun üzerindeki hızımı artırmamı sağlıyor. Şu anda onu diken üstünde tuttuğumu bilmek içimi acıtıyor. Onu bu noktaya getirenin ben olmamı seviyorum.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor, sırtını duvara yaslayarak. "Tıpkı bildiğim gibi, bebeğim."

Onu çılgına çevirdiğini bildiğim o şeyi yaparak, boğazımın arkasına çarpacak kadar derine iniyorum, gözlerim en ufak bir şekilde sulanırken anında öğürüyorum. Hemen onu tatmin etmeye geri dönüyorum, ona karşı inliyorum, tam başını öne eğdiğinde kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum.

"Boğazından... aşağı inecek, Minik Kuş," diye homurdanıyor, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor. "İyice aç."

Saniyeler sonra, sıvı boğazımın arkasına çarpıyor ve onu yutarken onunla göz temasını hiç kesmiyorum. Kalçaları başıma hafifçe çarpıyor ve vücudu titriyor, sonunda geri çekilirken sakinleşiyor.

Elini saçlarımda gezdiriyor, parmak uçlarını yüzümden aşağı, dudaklarımın üzerinden çeneme doğru sürüklemekten önce yavaşça nefes veriyor. "Bir ağız dolusu sikimle bana böyle baktığında kızgın kalmamı çok zorlaştırıyorsun, Sutton." Dudakları biraz daha yukarı kalktı. "Artık gece vakti yürüme."

"Tamam," diye fısıldıyorum, ayaklarımı iterek.

"Bana yapmayacağını söyle," diye . "Söyle."

"Yapmayacağım," diyorum gözlerinin içine . "Söz veriyorum."

Cevabımdan kısmen tatmin olmuş görünüyor ama pantolonumu işaret ediyor.

"Çıkar şunları, külotunu da."

Ellerimi birbirine kenetliyorum, yanaklarım kızarıyor. "değil. Yapmak zorunda değilsin... biliyorsun. Bunu senin için yapmak istedim."

"onları, Küçük Kuş. Dizlerinin üzerine çöküp sikimi emerek iyi bir kız oldun. İyi kızlar sahte erkek arkadaşlarına amlarını yalatırlar." Bakışları üzerimde geziniyor, tüm bedenimi ısıtıyor. "O gece yüzüme bindiğinden beri seni arzuluyorum. Ayrıca, bacaklarının arası benim yeni favori lezzetim."

Tereddüt ettiğimde bana doğru bir adım atıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve dilini etimde gezdirdikten sonra tenimi emip ısıtıyor.

"Hey!" diye bağırdım. "Bu bir morluk bırakacak!"

"Güzel," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Böylece herkes sana , senin alındığını görecekler."

Aşağı uzanıyor, taytımı ve külotumu zahmetsizce yere çekiyor. Kolunu belime dolayarak beni yatağa fırlatıyor ve ön kollarını kalçalarımın dolayarak beni yatağın kenarına ve ağzına doğru çekiyor.

"Ahh," diye haykırıyorum, kalçalarım boynunu daha da sıkarken saçlarını kavırıyorum.

Aynı anda bir parmağını içeri iterken dili içime dalıyor. Bir elimle çarşafı kavrayıp onu izliyorum, gözlerim zevkten geri dönmekle tehdit etse de.

Dilini genişletip her yerimde gezdirdiğinde ve her yerimde hissettirdiğinde... Kendimi kaybediyorum. Orgazm bana bir yük treni gibi çarpıyor ve yavaş yavaş boşalmak yerine bir anda boşalıyorum.

Kalçalarımı yüzüne doğru kaldırarak çığlık atıyorum.

Hunter Thompson'ın dilinden gelen büyüye zihinsel ve fiziksel olarak tamamen kapılmış bir halde yavaşça ağzına doğru ileri geri sallanırken, elini ağzıma koyarak beni susturuyor.

Vücudumu yatağa doğru iterek sırtüstü çöküyorum ve birkaç titrek nefes alıyorum. Bacaklarım titriyor ve tenim soğuk bir ter tabakasıyla kaplanıyor. Karşılığında bir şey bekleyerek dizlerimin üzerine çökmedim. Ama yine de bu iyiliğe karşılık vermeye karar verdiğine sevindim.

Oral seksten zevk almak veya birinin ağzıyla oraya girmesi benim için hiçbir zaman bir şey olmadı. Her zaman garip ve zorlama gelmiştir. Ama Hunter'la? Kesinlikle akıllara durgunluk veriyor. Ölmek ve cennete gitmek gibi. Sadece cennette muhtemelen böyle şeyler yoktur.

Yanıma uzanıp beni kendine doğru çekti. "Ne yapıyorsun lan bana?" Derin sesi beni sarsıyor. "Hayatımda başka bir insan için hiç bu kadar çıldırmamıştım. Seninleyken, kontrol etmeye bile çalışmıyorum."

Sadece gece geç saatte eve yürümeme değil, aynı zamanda Elliot'ın bana asılmasına verdiği tepki, işimin gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde ortalığın karışacağını anlamamı sağladı. Kıskanç biri. Ve aşırı korumacı. Ama ona söylemem gerektiğini bilsem de söyleyemiyorum. Söylediğimde bana aynı gözle bakmayabilir ve bu beni korkutuyor. Çünkü son zamanlarda bana bakışı *gerçekten* çok hoşuma gidiyor.

"Bunun Haley'e olanlarla bir ilgisi var mı?" Yanına doğru mırıldanıyorum. "Bunun seni neden endişelendirdiğini anlayabiliyorum."

Vücudu biraz sertleşiyor. "Bunu biliyor muydun?"

Çenemi ona doğru sallıyorum. "İşin özünü anlayacak kadar duydum," diye fısıldıyorum, duyduğumda ona ulaşamadığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Ama bunu duymak isteyeceği son kişinin ben olduğumu düşündüm. "O şimdi iyi mi? Yani... Onu yatta kısa bir süre gördüm ama pek konuşmadık."

"Kabul etmese de her zaman korkuyor." İç çekiyor. "Ama sadece senin için endişelenmiyorum, Sutton. Başka bir erkeğin sana bakma düşüncesi bile beni çıldırtıyor. Elliot'ı kolayca tekneden atabilirdim ve bu konuda iki kez düşünmezdim." Eli beni kavırıyor, beni kendisine daha sıkı bastırıyor. "Beni bir canavara dönüştürüyorsun, Minik Kuş. Ama senden uzaklaşamam."

Dudaklarımı göğsüne bastırarak ona bakıyorum. "Artık ne yapıyoruz ki Hunter?" Fısıldıyorum.

"Biliyorsam ne olayım," mırıldanıyor. "Ama durmak istemiyorum."

Elimi göğsüne koyuyorum, kalp atışlarını avucumda hissediyorum. "Ben de öyle."

Ve bu iki kelimedede gerçekten çok ciddiylim.

Hayatım boyunca kimsenin beni gerçekten anlamadığını hissettim. O anlıyor. Ve bunu söylemesine bile gerek yok.

"Yarın gece seni bir yere götürebilir miyim?" diye soruyor usulca. "Söz veriyorum çok seveceksin. En azından ben öyle düşünüyorum."

Ona başımı sallayıp esniyorum. "Bunu çok isterim."

Karmaşık noktayı çoktan geçtik. Neden şimdi geri dönelim?

Hunter

Sutton yürüyor. Bol, açık renkli kot pantolonu ve beyaz bluzuyla, makyajsız ve ıslak saçlarını topuz yapmış haliyle bile gördüğüm en güzel kadın.

Tabelaya doğru sırtarak onu işaret ediyor. "Blind Rage? Öfke odasına mı gidiyoruz?"

Ona doğru birkaç adım atıyorum ve elimi onun yanına koyduğumda duruyorum. "Evet, öyleyiz."

"Bok mu kıracağız?" diye fısıldıyor, gözleri genişliyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor.

onu öpüyorum. "Bu kıracağız."

Ellerini birbirine vurarak aşağı yukarı zıplıyor. "Hep bunu denemek istemişimdir!" Bir kaşını kaldırarak durdu. "Ama seni uyarıyorum, eğer bunu *kim daha fazla kırabilir* yarışına dönüştürürsek, sen mahvolursun!"

"O kadarını zaten anlamıştım." Kıkırdıyorum, parmağımı kemer halkalarından birine sokuyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Ailen ya da astımın söz konusu olduğunda içindeki tüm o öfke... dışarı çıksın." Alnından öpüyorum. "Bunu yaptığında kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Ellerini yanlarıma koyarak yavaşça başını sallıyor ve bana bakıyor. "Peki ya sen? Sen ne için buradasın?"

Bir an düşündüm. Onu buraya getirmek çoğunlukla onun içindi ama benim için de öyleydi. Daha önce hiç böyle bir yere gelmemiştim. Birkaç yıl önce Paige'e bahsetmiştim. Brody ve bazı çocukların buraya gelip denediklerini duymuştum. Bunun çok aptalca bir şey olduğunu düşündü ve hayatında bir şeyleri kıracak kadar üzülecek bir şey olduğunu hissetmedi. Bundan bir daha hiç bahsetmedim.

Sutton'da, kendimde gördüğüm hayal kırıklıklarının, baskıların ve yeterli olamama duygularının aynısını görüyorum. Belki böyle bir şey bize yardımcı olabilir diye düşündüm. Kim bilir?

"Kardeşimi kaybetmek ve ona yardım edememek. Doktor olmam için ailemden gelen sürekli baskı. Asla NHL'ye gidememe ve babamın gölgesinde kalma korkusu. Yaşanan her şey

Haley ile." Duruyorum. "Ailenin seni terk etmesi ve bunun için onlara duyduğum nefret. Keşke onları düzeltebilseydim de sana karşı daha iyi olabilseylerdi."

"Saydığın şeylerin çoğu senin savaşın değil Hunter," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Ama sonuncusu *kesinlikle* senin savaşın değil. Benim için üzölmene gerek yok." Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Eğer sen de dahilsen Minik Kuş, bu artık benim kavgam," diyorum ona ve ciddiğim. Başımı kapıya doğru sallayarak sırtıtıyorum. "Hadi gidip bir şeyler sikelim." "Tabii ." O da bana gülümsüyor. "Ama unutma, sen de aşağı."

Sutton

Gözlüklerimi, tulumlarımı ve diğer çirkin koruyucu giysilerimi giydim.

Hunter bana sırtıyor. "Şu anda çok tatlısın."

"Bir dakika içinde öyle düşünmeyeceksin," diye uyarıyorum onu. "Burayı yerle bir ettiğimi gördüğünde beni kızdırmaman gerektiğini hatırlayacaksın."

Dürüst olmak gerekirse, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Eğlenceli olacak mı? Duygusal mı olacak? Garip mi olacak? Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama sadece Hunter'ın beni buraya getirdiğini bilmek bile... Onun düşünceliliği beni gerçekten şaşırttı.

Güvenlik duvarının arkasında durarak, eski bilgisayarlardan yemek tabaklarına kadar her şeyin yayıldığı odanın içini işaret ediyor. "Devam edin. Elinizden gelenin en kötüsünü yapın."

"Önce sen git," diyorum. Arkasına geçip kollarımı ona doluyorum ve yanağımı sırtına yaslıyorum. "Teşekkür ederim Hunter. Bu gerçekten harika."

Elleri benimkilerin üzerinde duruyor ve yavaşça arkasını dönüyor. Eğilip beni öpüyor. "Senin için her şeyi yaparım," diyor bana gülümseyerek. "Bu sana çok . Kahretsin, bu öpücük gözlüklerini buğulandırdı."

Güvenlik gözlüklerini çıkarıp pantolonuma siliyorum. "Kapa çeneni! Burası çok sıcak."

"Evet, benim yüzümden." Göz kırıyor. "Önce sen gitmek istemediğine emin misin?" "Hayır, sen önden git." Duvara yaslandım. "Bana nasıl yapıldığını göster, büyük adam."

Bir sopa kapıp omuz silkiyor. "Pekala, işte gidiyorum."

Yerden bir cam şişe alıp metal masanın üzerine koyuyor ve beyzbol sopasıyla şişeye vuruyor. Başka bir şeye geçmeden önce delicesine tatmin edici bir cam çatırdama sesi odayı dolduruyor. Dinozor çağından kalma eski bir bilgisayarı kaldırıyor ve sopayı tekrar eline almadan önce hiçbir ağırlığı yokmuş gibi fırlatıyor. Odadaki sayısız eşyaya darbeler yağdırıyor ve onları geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar parçalıyor.

Birkaç dakika daha öfkelendikten sonra bana doğru yürüdü, sopayı bana uzattı, sırtırken göğsü kabarıyordu.

"Tamam, sende."

Sopayı alarak parmak uçlarımda duruyorum ve bu sefer onu öpüyorum. Şaşırmış görünüyor ama hemen derinleştiriyor, kıcıma uzanıp sıkıyor. Koruyucu giysiler içinde bile, biraz daha öpüştükten sonra ... bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

Geri çekilerek ona hafifçe vurdum. "Terbiyeli ol, seni azgın köpek. Yapar mısın?" Başımı sallayarak öfke odasına doğru yürümeye başladım.

İlk başta ne yapacağımı bilemediğimden, ilk nesnemin ne olması gerektiğine karar vermeye çalışır gibi etrafıma bakıyorum. Odanın köşesinde bir yığın cam tabak görüyorum ve Hunter'ın şişeyi kırdığı gibi aynı cam kırılma sesini duymak için onlara doğru yöneliyorum.

Tüm gücümü kullanarak sopayı cama indirmeden önce yukarı kaldırıyorum. İndirdiğimde cam paramparça oluyor ve hiç vakit kaybetmeden bir sonraki nesneye, eski bir televizyona geçiyorum.

Köşede yerde duran eski bir pencere gördüğümde ona saldırıyorum. Döşemesi bana çocukluğumda okuma odamdaki pencereyi hatırlatıyor ve ona vurmaya başladığımda ... duramıyorum.

O lanet cama darbe üstüne darbe indiriyorum. Uzun zaman önce kırıldı ama devam ediyorum. Göğsüm yanıyor ve kısa bir süre sonra inhalerimi kullanmam gerekeceğini biliyorum, ama bir zamanlar cam pencerenin olduğu yerde aynı noktayı parçalamaya devam ediyorum. Ve sonra yıllar sonra ilk kez ağladığımı fark ediyorum.

Ağlıyorum ve bir türlü duramıyorum. Yere çöküp dizlerimi göğsüme çekmeden önce birkaç kez hırıldıyorum.

Hunter'ı yanımda hissediyorum, beni kendine doğru çekiyor ama bir şey söyleyip söylemediğini duyamıyorum. Tek gördüğüm nefes açıcımın yüzümün önüne itildiği ve yüzümü göğsüne gömmeden önce bana bir nefes verdiği.

Kendimi bildim bileli içimde tuttuğum duygular şu anda dışarı çıkıyor. Utanmalıyım. Onları geri çalışmalıyım. Ama yapamıyorum. Hunter sırtıma daireler çizerken, onları serbest bırakıyorum. Ve beni asla bırakmıyor.

Hunter

Dışarı çıkıyoruz, Sutton elimi sıkıca tutarken yüzü kızarmış ve lekeli.

Muhtemelen kollarımda geçirdiği yarım saatten sonra nihayet başını kaldırdı, bana küçük bir gülümseme verdi ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, o kız hiç duygularını göstermedi. Yıllarca otomatik pilottaydı, iki kez düşünmeden ailesinin emirlerini yerine getirdi. Ailesi onu terk etti. Burada olmak için sevdiği bir şehri terk etmek zorunda kaldı. Sonra da eski sevgilimi kıskandırmak için bana evlenme teklif ettirdi.

Kızın yıkılmak için her türlü hakkı vardı. Ama bunu yaptıktan sonra sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Ve eninde sonunda, yakın bir zamanda, ona gerçekten ne hissettiğimi söyleyeceğim.

Onu kamyonetimin bulunduğu otoparkın önünden geçirerek yolun aşağısını işaret ediyorum. "Bir sonraki durağımıza yürüyebiliriz," diyorum ona, küçük bir göletin etrafından dolaşan tahta kaldırıma doğru ilerlerken. "Eğer kendini iyi hissediyorsan tabii."

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Ve bir bebek gibi ağlamama rağmen, gerçekten çok eğlendim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bunun ne kadar... dokunaklı bir his olduğunu fark etmemiştim."

"Seni kızdırmamam gerektiğini biliyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Dürüst olmak gerekirse biraz korkuyorum."

Kıkırdayarak beni itti. "Kazanacağımı söylemiştim. Kesinlikle senden daha fazla zarar verdim."

"Evet... Bununla tartışmaya bile çalışmayacağım." Ona başımı salladım.

O kadar ağladıktan sonra bitkin görünüyor.

Önünde durup diz çöküyorum. "Bugün sana çok fazla duygusal sıkıntı verdiğim için, seni sırtıma alacağım." Boynumu ona doğru uzattım. "Anlaştık mı?"

Gözleri parlıyor ve sırtıma tırmanıyor. "Tabii ki evet. Anlaştık. Bu yürümekten daha iyi."

Ayağa kalkarak tahta kaldırım boyunca yürümeye devam ediyorum. Çenesini sırtıma yaslıyor ve bana sıkıca tutunuyor.

"Jolene bizi eşleştirdiğinde çok kızmıştım." İ ekiyor. "Görünüşe göre... o kadar da kötü biri değilmişsin. Aslına bakarsan, o kadar zaman harcadığın ve kendini öyle göstermeye çalıştığın adama hiç benzemiyorsun."

"O kadar da iyi bir insan değilim Minik Kuş," diye itiraf ediyorum. "ok fazla hata yapıyorum. Bencil biriyim. Öfkem bazen başımı belaya sokuyor."

"Kendine verdiğin değerden daha iyisin, Hunter Thompson." Bir an sessiz kaldı. "İyi bir insan olmak için doktor olmana ya da nadir görülen bir hastalığı tedavi etmene gerek yok."

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "İşte geldik." Sosisli sandviç standına doğru başımı sallıyorum. "Muhtemelen New York'ta duyduğum meşhur sosisli sandviç standlarına benzemediğini biliyorum. Ama sosisli sandviç sosislidir, değil mi?"

Onu hafifçe yere bıraktığımda benden tezgâha bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Beni bir sosisli sandviç standına mı getirdin?"

"Ah... evet? Sorun olur mu?"

Kendini bana atıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni birkaç kez öpüyor. "Sen bir pislikten en uzak şeysin, Hunter Thompson. Teşekkür ederim!"

"Uh... teşekkürler?" Kaşlarımı attım. "Pislik olmamak iyi bir şey sanırım?"

"ok iyi." Hızla başını sallıyor ve beni son bir kez öpüyor. "Hadi gidelim!"

Onu gülümsetecek şeyler yapmaktan bıkaığını hiç sanmıyorum. Bu bir bağımlılık haline geliyor.

Avcı

Tribünlere bakıyorum, Sutton'ı orada otururken göremediğim için üzülüyorum, tıpkı dün geceki maçta olduğu gibi. Daha önce attığı mesajdan gelmeme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum çünkü vardiyasını tamamlayıp tamamlayamayacağından emin olmadığını söylemişti. Ona çalıştığı restoranın adını defalarca sordum ama o hep konuyu değiştirdi. Bu çok garip.

O yatta işler değiştiğinden beri daha da yakınlaştık. Etrafta kimse yokken bile bir çift gibi davranıyoruz. Ama henüz seks yapmadık, gerçi aynı derecede harika olan bir sürü başka şey de oldu. Ama dürüst olmak gerekirse, onun içine girmek için sabırsızlanıyorum.

Jake bu sabah Helena ile ilgili her şeyi bana gönderdi ve ben de Sutton'a iletmek istiyorum. Bütün gün elimde olup da ona söylememek şimdiden kendimi kirli hissetmeme neden oldu. Planım maçtan sonra onu aramak ve hemen yanına gitmek.

Dosyaların ne içerdiği hakkında hiçbir şey bilmek istemedim. Bu beni ilgilendirmez. Ama onları bana gönderdikten hemen sonra beni aradı. Ve ben onu durduramadan Sutton'ın babası annesiyle tanıştığında annesinin bir fahişe olduğunu söyledi. Adı aslında Helen'miş, Helena değil. Ve bir şekilde Sutton'ın babası onu bir ev hanımına dönüştürmüş.

"İyi misin, Thompson?" Link yanımda kayıyor, patenleriyle biraz buz fırlatacak kadar duruyor. "Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun."

Dikkatimi boş sandalyelerden ona çevirerek başımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Ben iyiyim. Bir W daha almaya hazırım, hepsi bu. Sence bunu yapabilir miyiz?"

Omzuma vurmadan önce bana baktı. "Tabii ki yapabiliriz."

Kötü görünen tek kişi ben değilim. Cade'in durumu kötüye gidiyor ve yine yapmaması gereken şeyler yapmasından endişeleniyorum. Yanına kâr kalacağını düşünürse içki ya da esrar içmek onun yapacağı bir şey değil. Ama son zamanlardaki davranışları normal değil ve Watson'la benim devreye girip ona yardım etmemiz gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım.

Buzda harika iş çıkarıyor. Öfkesi her zamankinden daha kötü ve bu da çoğu zaman başını belaya sokuyor. Ama bir defans oyuncusu olarak

bölge ile. Cade geçen yıl kendi pozisyonunda harikaydı ama Brody'yi kaybettiğimizde, onun adım atmasına gerçekten ihtiyacımız vardı. Ve sahada, elbette, yapıyor. Ama bu sadece maçlarla ilgili değil. Takımınız için zaman ortaya çıkmakla ilgili. Ve son zamanlarda bunu yapmıyor.

Pak düşmeden hemen önce, Cade'in yanında kayıyorum.

"Her şey yolunda mı, dostum?" Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Şu lanet şeyi yapmaya hazır mısın?"

Bana her zamanki ukala başını sallayarak sırtıyor. "Öyle olduğumu biliyorsun Thompson. Öyle olduğumu biliyorsun."

Ve ben sadece onun bunu kastettiğini ummak zorundayım. Çünkü o olmadan, yeriz.

Altıncı maç ve şimdiden elimizde bir mağlubiyet var. Ve bu da iyi hissettirmiyor. Gerçekten boktan bir his. Dün gece bu takıma karşı kazandıktan sonra, sanırım bazılarımız bu maça çok ukala geldi.

Ve bazılarına göre... Devam edeceğim ve denkleme kendi aptallığımı da ekleyeceğim.

Geçen sene yenilmemiştik. Sezona bu kadar erken girmişken bu mağlubiyetle karşılaşmak bize çok ağır geldi.

Soyunma odası kasvetli. Bazılarımız etrafa bir şeyler fırlatırken, diğerleri zombi gibi odada dolaşıyor, giyiniyor ve eşyalarını topluyor.

"Anlıyorum; kızgınsınız," diyor Koç, hepimizin önünde durarak. "Ben de kızgıyım. Kaybetmeyi sevmediğimi hepiniz biliyorsunuz. Ama az önce yaptığımız gibi kaybetmeyi daha da az seviyorum." Gözlerini tekrar kaldırmadan önce yere bakıyor. "Bazılarınızın kafası neredeydi bilmiyorum ama buzun üzerinde olmadığı kesin."

Soyunma odası o kadar sessiz ki, yeterince dikkatli dinlesem Watson'ın midesinin guruldadığını duyabileceğimden eminim. Çünkü o orospu çocuğu her zaman açtır.

"Pazartesi günkü antrenmana çalışmaya hazır bir şekilde gelmeni istiyorum çünkü gece gördüklerimden sonra buradan ayrıldığında annen için ağlıyor olacaksın." Kapıyı işaret ediyor. "Yarın antrenmanlardan izin al."

oyun kaseti ya da hokeyle ilgili herhangi bir şey. İyi davrandığımı düşünüyorsanız, öyle davranmıyorum. Sadece yüzlerinize bakmaya dayanamıyorum."

Dönüp ofisine gidiyor. Hepimizi aptal gibi görünmeye ve hissetmeye bırakarak.

Walker James yanıma gelerek, "Cade'e göre, takımın bir kısmı bundan sonra Peaches'e gidecekmiş," diyor. "Var mısın?"

Walker James ilk pivot olarak Cam'in yerini aldı. Birinci sınıf öğrencisi olarak doldurması gereken büyük bir boşluk var ama şu ana kadar oldukça iyi iş çıkardı. Bir sonraki Cam Hardy olma pozisyonunu kimseye dilemem. Çünkü doğrusu, bu imkansız.

"Striptiz kulübü mü?" Kaşlarımı çattım. "Bu pek benim tarzım değil, dostum."

"Gentry de aynı şeyi söyledi. Sizler çok sıkıcısınız," diye alay ediyor. "Hepiniz bir avuç yaşlı adam gibi davranıyorsunuz. Hayır, sözümü geri alıyorum. Yaşlılar bile striptiz kulüplerini sever."

Cade, "Tabii ," diye . "Bizimle gel Thompson." "Bu pek mümkün değil, beyler."

Sutton'ı görmem gerek. Jake'in annesi hakkında bulduğu bilgiyi ona vermeliyim. Ve bencilce nedenlerden dolayı, sanırım ben de onu görmek

istiyorum.

Sutton

Müzik, dans etmenin aşırı yorucu olmadığı kadar yavaş bir ritme sahip ve kendimi diğer vardiyalar kadar inhalerime ihtiyaç duyarken bulmuyorum. Doğrusu, ilaçlarımı beri son zamanlarda çok daha iyiyim. Bu odadaki parfüm kokusu çok güçlü. İçlerinden biri Ryann ve beni arka odada özel bir performansla davet etse de reddettim. ki patronumuz rahat edeceğimiz şeyi seçmemize izin veriyor. ve ne olmadığımızı.

Ve bir arka odada bir grup azgın erkekle yalnız kalmak... evet, zor pas.

Parmaklarımı soğuk metalin etrafına sararken kalçalarımı döndürerek dans etmeye devam ediyorum. Bu geceki kıyafetim şimdiye kadarki en seksi kıyafetim olabilir. Ama bir sürü ilacın yeniden doldurulması gerektiği için biraz para kazanmam gerekiyor. Ve Tanrı biliyor ya, ne kadar seksi görünürsen, buradaki azgınlar söz konusu olduğunda bahşişler o kadar iyi oluyor.

Suçluluk duygusu beni vuruyor. Keşke bu gece Hunter'ın maçında orada olabilseydim. Bir arkadaş olarak tabii ki. Ve eğer çalışmak zorunda olmasaydım, muhtemelen giderdim. Saat o kadar geç ki, maç bitmediyse bile çok yakında biter. Umarım Brooks kazanmıştır. O takımdaki çocuklar her şeylerini veriyorlar ve iyi bir sezonu hak ediyorlar.

Biraz daha bekledikten sonra mola zamanımın geldiğini anlıyorum ve yavaşça arkaya doğru ilerliyorum.

Tam oturmuş, suyum içiyor ve birkaç kraker yiyordum ki telefonum çaldı. Ekranda Hunter'ın adı beliriyor ve ne yapacağımı bilemeyerek kaşlarımı çatıyorum.

Kulübün müziğinin arka plan gürültüsü bu odaya akıyor ve muhtemelen nerede olduğumu merak edecek. Ama cevap vermezsem kendimi kötü hissedeceğim çünkü bir sorun olabilir.

"Alo?" Telefonu kulağıma götürerek söylüyorum.

"Hey, yakışıklı. Hâlâ çalışıyor musun?" Duraksıyor. "Bu ses de ne?"

Alt dudağımı çiğniyorum. "Uh, hayır. Ben, uh... Yeni çıktım ve Ryann'la küçük bir buluşmaya geldim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Görünüşe göre iyi olduğum bir şey. "Kazandın mı?"

"Biliyor musun, eğer oyunuma gelmek istemiyorsan, bunu sadece söyleyebilirdin," diyor soğukkanlılıkla. "Sahte ilişki ya da değil, en azından birbirimize lanet olası gerçeği söyleyebiliriz."

"Hayır, ben . Gelmek istedim. Sadece-"

"Gitmem gerek," diye tersliyor.

Telefon görüşmesini aniden bitiriyor ve beni striptiz kulübünün soyunma odasında yalnız bırakıyor, kendimi tam bir bok gibi hissediyorum.

Avcı

Olmak istediğim son yer olmasına rağmen, Sutton'la yaptığım telefon görüşmesinden sonra, siktir et diyorum ve çocuklarla Peaches'e gidiyorum. İnsanların inandığının aksine, bütün erkekler striptiz kulüpleri için yanıp tutuşmaz. Ben olmadığımı biliyorum. Etrafımdaki erkeklerin yarısının muhtemelen pantolonlarının içine çadır kurduğunu bile bile oturup kızların bir direği becermesini izlemek bana garip geliyor. İğrenç.

Etrafı U şeklinde saran deri bankta yerimizi alıyoruz ve birkaç dakika içinde bir hatun içki siparişimizi alıyor. Üzerinde sadece sütyen ve iç çamaşırı var, kalçaları dışarı sarkıyor ve yüzü bir maskeyle kapalı.

Etrafıma bakıyorum. Hepsi maske takıyor. Kahretsin, bu kızlar muhtemelen Brooks'a gidiyordur ve bizim haberimiz bile olmaz. Mekan sahibi açısından akıllıca bir fikir. Açıkçası, dansçıları koruyor, kimse gerçekte kim olduklarını bilmiyor.

İçkiler dağıtıldıktan sonra biramı yudumluyorum. Telefonumu çıkarıp Sutton'ın Instagram'daki profilini açıyorum ve bu gece nerede olduğunu gösterebilecek herhangi bir fotoğrafta onu etiketleyen biri olup olmadığına bakıyorum. Ama hiçbir şey bulamadım, bu da beni daha da sinirlendirdi. Tek bildiğim, bir grup sürüngenin etrafında olabileceği ve hatta ondan faydalanmaya çalışıyor olabilecekleri.

Telefonumu cebime geri koyup tüm kulübe bakıyorum. Burası hayal ettiğim gibi bir yer değil. Çocuklar yıllardır beni Peaches'e getirmeye çalışıyorlardı ama hiç ilgilenmedim. Ve şu anda burada oturup bir sapık gibi görünmemin tek nedeninin Sutton'ın dışarıda bir yerlerde muhtemelen Romeo'sunu bulmasına kızmam olduğunu biliyorum.

"Geldiğine sevindim kardeşim," diyor Cade, bir kadeh daha atarak. "Manzara oldukça güzel, değil mi?"

"Evet, sanırım," diye mırıldandım.

"O kadar etkilenmiş görünme. Eğer etle daha çok ilgileniyorsan, eminim birimiz takım için bir tane alabilir ve senin için kışımızı sallayabiliriz," diye dalga geçiyor Walker. "Cidden dostum, nasıl mutlu olmazsın? Memeler ve kışlar."

"Memeler. Ve. Göt," diye taklit ediyor Cade, aptal gibi sırtarak. "Cennet olarak da bilinir."

Onlara kafamı sallıyorum, gözlerim bir sonraki kabinde dans eden kıza takılana kadar etrafıma tekrar bakıyorum. Göğüs uçları hariç göğüslerinin çoğunu açıkta bırakan şeffaf siyah bir sutyen giyiyor. Tangası da sütyeniyle uyumlu, kalçaları da öyle. Ama ayaklarında sıcak pembe yüksek topuklu ayakkabılar var. Tam beni sikecek topuklular. Onda beni kendine çeken bir şey var.

Göğsü, sürdüğü bir çeşit ısıltıyla parlıyor. Uzun siyah saçları dalga dalga yüzüne ve sırtına dökülüyor. Ama onda da tanıdık bir şeyler var. Ve kollarını yukarı kaldırıp direği kavradığında... Tanıdık bir dövme görüyorum. 5... 6... 7... 8...

Ve onu öksürüğünü tutarken, açıkça nefesini tutmaya çalışırken izlediğimde ... kırmızı görüyorum.

Bir saniye içinde ayağa kalktım, ona doğru gidiyordum. Ve bir sonraki hamlemi yaparken nasıl görüneceğimi ya da bir fedai olduğunu düşünmüyorum bile. Açıkçası, umurumda değil. Ama ben ona ulaşmadan sahnedan iniyor, fedainin etrafından dolaşıyor ve bir kapıdan geçiyor.

Onun geçtiği kapıya doğru gidip, ona işaret ediyorum. "O benim kız arkadaşım, dostum. Bir erkeğe yardım et. Bu gece onu izlemeye geleceğimi biliyordun."

Başka bir fedaiye işaret edip koluma girmeden önce bana şüpheyle bakıyor. Beni arka tarafa götürüp kapıyı birkaç kez çalıyor ve Sutton elinde inhaler cihazıyla kapıda belirliyor.

"Öyle mi?" diyor boş boş, sonra gözleri benimkileri bulup açılıyor. "Hunter mı? Burada ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben cevap veremedim fedai kolumu daha sıkı kavlıyor.

"Bana burada olduğunu bildiğini söylemiştin. Bu birinci vuruş, puck çocuğu." Ona şaşkın bir bakış attığımda omuz silkti. "Evet, kim olduğunu biliyorum. Üniversite hokeyini severim. Ne diyebilirim ki?"

Şu anda önümüzde duran kıza çok kızgıyım. Ve bu herifin muhtemelen onun vücuduna baktığını bilmek, geçen hafta öfke odasındaki sopayı alıp ona saldırma isteği uyandırıyor.

Kolumu işaret ederek sırtıma çalışıyorum. "Koluma fazla yüklenme koca oğlan. Ezildiğinde bir sopayı taşımak çok zor olur."

"Telefonumu kontrol etmedim," diye ağzından kaçırdı Sutton. "Muhtemelen bana geleceğine dair mesaj atmıştır ama ben mesajı henüz görmedim." Bana baktı.

"Değil mi?"

"Doğru. Evet." Başımı sallıyorum ama ona ters ters bakıyorum çünkü şu anda ona bu sürtük kıyafetiyle bakıp, bu orospu çocuğunun içindeki her erkeğin onun mükemmel vücudunu görmesine izin verdiğim için öfkeden kuduruyorum.

Sonunda çekip gitti. Burada benden ve Sutton'dan başka kimseyi bırakmadan. Ve onu odaya geri götürüp kapıyı arkamdan kilitlediğimde, vücudumla duvara yaslıyorum. Sadece o ve ben.

Ve yapması gereken bazı açıklamalar var. Ve bunu gerçekten hızlı yapsa iyi olur.

Sutton

Mavi gözleri neredeyse simsiyah, göğsü kabarmış bir şekilde bana bakıyor. "Yani yaptığın şey bu mu? Bana bir restoranda çalışacağını söylediğinde, gerçekten buraya gelip yabancılar için kışını sallıyorsun." Dişlerini sıkıyor; tüm vücudu kaskatı. "Siktiğimin sürüngeleleri evlerine gidip seni düşünerek otuz bir çekiyorlar. Benimle dalga mı geçiyorsun, Sutton?" Sesi söylediği her kelimeyle birlikte yükseliyor ve titriyor.

Zor olsa da dik duruyorum. "Evet, öyle. Çünkü bu," diyorum elimi aşağıya doğru sallayarak, "benim bedenim. Ve onunla ne istersem yaparım."

Ellerini yanlarıma koyarak beni sıkıştırdı. "Şu anda bu lanet yeri ateşe verebilirim, Sutton. İşte bu kadar kızgınım." Gözeneklerinden sızan öfkeyle ısı yayıyor. "Bunun sahte bir anlaşma olması gerekiyordu. Bir ay öncesine kadar birbirimize tahammül edemiyorduk. Ama işte buradayım, senin mükemmel vücudunun görüntüsünü beynine kazımış bu binadaki her orospu çocuğunu öldürmek istiyorum."

Elini aşağı indiriyor, parmak uçlarıyla meme ucumu sıyrıyor ve ben inliyorum.

"Ve insanların bunlara açıkça bakabileceğini bilmek? Hay sikeyim. Bu." Dudaklarını dudaklarıma dayayıp ağzıma karşı hırlıyor.

Bacaklarımin arasına uzanarak beni sertçe kavırıyor. "Ya da tadına baktığımda bunun neredeyse sergileniyor olması ve lanet bir kek kadar tatlı olması? Beni hasta ediyor, Küçük Kuş."

Morarmış gözleri benimkilere dik dik bakarken boynundaki bir damar ne kadar öfkeli olduğunu kanıtıyor.

"Ama beni daha da kızdıran ne biliyor musun?" diye homurdanıyor, dudakları neredeyse benimkilere değiyor. "Ne kadar ateşli görüldüğün o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, şu anda sikim taş gibi ve seni sikmek için yalvarıyor. Yalan söylemiş olmana ve bu konuda çok öfkeli olmama rağmen, tek düşünebildiğim seni domaltmak ve tüm yükümü lanet kışına boşaltmak."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum dudağımı ısırarak. "Sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." Yutkundum. "Ve dürüst olmak gerekirse, umursayacağını düşünmemiştim."

Elleri belime doğru ilerliyor, etime batıyor. "Minik Kuş, sana asıldığı için Elliot'ı teknenin kenarından aşağı atmak istedim. Nasıl oldu da

"Sence bu konuda ne hissederim?" Bir eli çenemi kavramadan önce boynuma gidiyor. "Sahte bir kız arkadaş olarak başlamış olabilirsin. Ama hâlâ benimsin. Öyle davran."

"Öyle davranmamı mı istiyorsun?" Çenemi daha yukarı kaldırarak tıslıyorum. "Evet, istiyorum."

Müzik soyunma odasının içinde titreşiyor. Elini çekip onu odanın köşesine götürüyorum. Ellerim göğsüne gidiyor ve onu sandalyeye itiyorum. Duvara doğru yürüyorum, ona doğru tekrar yürümeden önce ışıkları karartıyorum. Son birkaç haftadır bu kulüpte yüzlerce insan için dans ettim. Ancak bu, sinirlerim bedenimi ele geçirirken bacaklarımın titrediği ve kalbimin çarptığı tek dans.

Kucağına tırmanıyorum, ona sarılıyorum. Kalçalarımı müziğin ritmine uydurarak başımı geriye atıyorum.

Elleri kalçalarımaya kayıyor ve inliyor, "Kahretsin, Minik Kuş. Sikime böyle sürtünürken sana kızgın kalmak çok zor."

Birinin kapının dışında olabileceği aklıma geliyor. Ama neyse ki binada yeterince soyunma odası var da, biri kilitliyse biri diğerine geçebilir.

Eğilip boynunu öperken sertliğinin arttığını, kalçama baskı yaptığını hissediyorum. Dilimi çenesinde gezdiriyorum ve aniden eli enseme kavrayıp ağızlarımızı birbirine bastırıyor.

Öpücüğü sahiplenici ve öfkeli. Eli yukarı kalkıyor ve saçlarımı sıkıca kavıyor. Şu anda ona çok ihtiyacım var. Çaresizlik beni ele geçiriyor ve kendimi ona doğru sertçe itiyorum.

"Beni delirtiyorsun, Sutton. Bunun farkında mısın?" diye homurdanıyor, başımı aşağı çekerken saçlarımı daha sıkı tutuyor ve boynumu ısıyor. "Lanet olsun. Delirtiyorsun."

"Becer beni Hunter," diye inliyorum, dudağımı o kadar kötü ısıyorum ki acıyor. "Lütfen."

"Yine de kötü bir kız oldun," diye homurdanıyor. "Ve kötü kızlar siki alamazlar, değil mi?" Eli sertçe kığımın üst kısmına iniyor ve beni inletiyor. "Yatak odadaki o geceden beri sikimi yalamayı düşündün mü?" Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ya da yüzümün kalçalarının arasına gömülmesine ne dersin? Bu düşünce o güzel kafandan geçti mi? Sen dilime boşalırken benim sana ziyafet çektiğimi hayal ettin mi?"

"Evet," diye ağlıyorum. "Evet, birçok kez."

Elini saçlarımdan çekip bacaklarımın arasına uzanıyor. "Lanet olsun. Sırılsıklam, Küçük Kuş." Parmaklarını içimde gezdiriyor. "Çok sıkı ve çok

hazır."

"Benim kurallarına göre oynayacaksın. Ve benim kurallarına göre, bu vücut sadece benim gözlerim için." Elini bacaklarımın arasından kaydırıp bir parmağını dudaklarında gezdiriyor. "Çok tatlı. Ve hepsi benim."

Şu anda, gerçek erkek arkadaşım bile olmayan biri için bu işi bırakmanın ne kadar mantıksız olacağını düşünmüyorum. Sadece bir dokunuşla nasıl çözüleceğimi düşünüyorum. Onun avucunun içindeyim ve o da bunu biliyor.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun, Minik Kuş? Çünkü aramızda hiçbir şey olmadan sana sahip çıkmam gerekiyor. Seni çiğ çiğ sikmem ve sikimin üzerine boşalırken seni cennete teslim ettiğimde sikimi sıkıldığını hissetmem gerek." Öne doğru eğiliyor, file sütyenimi yana çekiyor ve meme ucumu ağzına alıp dişlerinin arasında hafifçe ısıyor. "Ve ben de senin içine boşalmalıyım, seni döllerimle öyle bir doldurmalıyım ki benimle sikiştiğini hatırlamalısın."

"Öyleyim," diye tıslıyorum, ona o kadar çok ihtiyacım var ki çığlık atmak istiyorum. "Lütfen Hunter."

"Madem lütfen dedin, aferin kızıma" diyor ve ikimizi de ayağa kaldırırken beni yukarı doğru itiyor. Beni çevirerek pelüş sandalyenin üzerine yatırıyor. Yanağımı sandalyeye bastırıp kendi pantolonunu indirdikten sonra tangamın kumaşını yana itiyor ve parmak uçlarını bacaklarımın arasında gezdiriyor.

Aynı elini kullanarak parmak uçlarını boğazımda gezdiriyor. "Kendini hisset, bebeğim. Seni almam için bu kadar hazırsın." Eli boynumu kavırıyor, yavaşça sıkıyor.

Aletin başını içime iterek omzumu hafifçe ısıyor. Yavaş yavaş, bir ritim içinde hareket edene kadar acı giderek azalıyor. Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve boğulmaktan hoşlandığımı hiç hayal etmemiş olsam da, o bunu ne kadar sert yaparsa... o kadar tahrik oluyorum. Ve ne kadar ıslak olduğumu hissetmiş olmalı çünkü dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor.

"Pis kız, seni bu şekilde domaltırken boğazını sıkmamı seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye sızlanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çünkü neredeyse sikime damlıyorsun bebeğim."

Arka planda hâlâ kulüpten gelen müziğin sesini duyuyorum ama beynim sadece kalçalarımın yanaklarına çarparken çıkardığı sese odaklanabiliyor.

Boynumdaki tutuşunu bırakarak saçlarımdan bir tutam alıyor ve yüzümü sandalyeye biraz daha bastırıyor. "Bu kış, Sutton. Tanrım, bu açıdan çok güzel görünüyor. Sikimi açgözlü amına sokmanı, beni sıkmanı izliyorum çünkü bunu seviyorsun." Diğer eli kışıma gidip parmak uçlarını kışıma geçirirken kelimeleri havlayarak söylüyor. "Tanrım, beni çok iyi alıyorsun. Sanki benim sikkem için yaratılmışsın."

Hepsi bu kadar. İğrenç sözlerin ve beni sonuna kadar doldurmasının birleşimi bir anda orgazm tsunamisi yaratıyor ve işe yaramasa da sandalyeyi bir dengeleyici olarak kavramama neden oluyor.

"İçine giriyorum," diye mırıldanıyor alçak sesle, üstümde titrerken daha sert itiyor.

Ciğerlerime çekebildiğim kadar çok hava çekerken içimde serbest kaldığını, beni daha fazla ıslattığını hissediyorum. Bir iki dakika sonra eğilip sırtımı öpüyor.

"Aklımı kaçırmama neden oluyorsun Kuş," diyor sesi titreyerek.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye fısıldıyorum beni bırakırken.

Ayağa kalkıp rafta asılı duran bornozu almadan önce kendimi düzeltiyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum - sessizliği dolduracak herhangi bir şey - o sırada kapı çalınıyor ve ikimiz de irkiliyoruz.

"Sutton, orada olduğunu biliyorum," diye tıslıyor Ryann'ın sesi. "Aç . Şimdi."

Hunter'a bakarken gözlerim açılıyor, o da omuz silkiyor. Ama kapıya doğru yürüyüp birkaç santim açıyorum.

"Patrona hasta olduğunu ve hemen gitmen gerektiğini söyleyeceğim." Gözlerini kısar. "Arka kapıdan çık ve buradan defol git." Başını kapıdan içeri sokup Hunter'a baktıktan sonra gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Ama bir yolunu bul, Sutton. Patron dağınık dramayı sevmez ve buradaki boktan gösterinin de böyle olacağına dair bir his var içimde."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Özür dileme. Buraya geri dönüp soyunma odasında senin puck oğlanı görmeden önce defol git buradan." Bana uyarıcı bir bakış gönderdi. "Evine git, Sutton. Evine git ve ne yapacağını düşün."

"Tamam," .

Ve sonra gitti.

Avcı

Eve dönüş yolculuğunun başlangıcı sessiz ve ben onun o küçük güzel kafasının içinde neler olup bittiğini merak ediyorum. Bu gece, olacağını düşündüğüm şeyin tam tersi oldu. Oyunumuzu kazanacağımızı düşünmüştüm. Sutton'ı bulup ona annesi hakkında bilgi vereceğimi düşünmüştüm. Biraz takılırız, sonra da eve morarmış taşaklarla giderim. Onun yerine, oyunumuzu kaybettik ve Sutton lanet bir striptizci oldu.

Mesele şu ki, bu bir ay önce olsaydı bile etkilenirdim. Hayatımı onun bir koyun olduğunu, kendisine söyleneni yaptığını düşünerek geçirdim. Ailesinin isteklerini körü körüne yerine getirdi. Sonra onu gerçekten tanıdım. Ve şimdi, yaşamak için bunu yaptığı düşüncesine katlanamıyorum.

"Eğer mesele paraysa, sana ne istersen veririm," diyerek sessizliği bozuyorum. "Sadece söyle ve olsun bitsin."

Başımı hemen bana doğru çeviriyor ve gözlerini kısıyor. "Seni lanet olası pislik. *Tabii ki* lanet olası parayla ilgili! Ben ailesi olmayan ve bir ton sağlık faturası olan bir üniversite çocuğuyum! Ama gerçekten ailem tarafından kontrol edilmeyi senin tarafından satın alınmaya değişeceğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ne kadar kalın kafalısın?"

Kamyoneti kenara çekip park ettim. "Umurumda değil, Sutton. Gerçekten, umurumda değil." Ona ters ters bakıyorum. "Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyorsun. Rol yapmaktan bıktım."

"Ne dediğini bile bilmiyorsun!" diye bağırıyor. "Birkaç hafta öncesine kadar Paige'i o kadar kışkındıracaktın ki sana sürünerek geri dönecekti! Şimdi ne oldu? Birlikte olmamız gerektiğini mi düşünüyorsun? Gerçekten seninle birlikte olmayı kabul edeceğimi mi?"

Yumruğumu direksiyona vuruyorum. "Ne düşündüğümü bilmiyorum, Sutton! Beynimdeki her düşünceyi bulandırdın. Ve şimdi, tek gördüğüm sensin." Başımı sallıyorum ve koltuk başlığına yaslıyorum. "Antrenmanda, maçta -ki kaybettik bu arada. Arkadaşlarımla olduğumda. Her zaman. Lanet olası. İkinci. Tek görebildiğim sensin. Ve şimdi, sana bakan yüzlerce pisliğin olduğunu mu öğreniyorum? Benim olması gerekeni mi görüyorlar? Tanrım, Sutton. Nasıl hissetmemi istiyorsun?"

"Sırf sen öyle düşünüyorsun diye işimi bırakmayacağım," diye tersliyor. "Ben o kadar zavallı değilim."

Kontrol edilemeyen öfke damarlarımda dolaşüyor ve arka dişlerimi gıcırdatıyorum, söylememem gereken bir şey söylemek üzere olduğumu biliyor ama kendimi durduramıyorum. Çünkü bu kız beni böyle delirtiyor.

"Sanırım sen sadece Senin. Siktiğimin. Annen gibisin, Minik Kuş." Başımın döndüğünü hissederek titrek bir nefes alıyorum. "Şok edici. Hepinizin aynı olduğu konusunda uyarılmıştım."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Kaşlarını çatıyor. "Annemin şu anda yaptığımız konuşmayla ne ilgisi var?"

Telefonumu çıkarıp e-postalarımı açıyorum ve dosyayı yukarı çekiyorum. "Al bakalım, Sutton. İşte anlaşmanın benim tarafımdaki kısmı. Görünüşe göre çıkmak için sabırsızlandığın bir anlaşma."

Elimden kapıldığı gibi her şeyi okuyor. Gözleri her şeyi kavrarken sessizleşiyor ve ben de göğsünün inip kalkmasını izliyorum.

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldıyor benden çok kendi kendine. "Eğer bu doğruysa, o zaman babam... benim babam değil."

"Ne?" ki, şaşkınlığım çünkü aslında okumamıştım.

Annesinin bir fahişe olduğunu biliyordum çünkü Jake aradığında telefonumu açar açmaz bana söyledi. Ve kesinlikle bu bombayı böyle patlatacağımı düşünmemiştim. Ama kız beni o kadar kızdırdı ki ağızımdan kaçırdım. Şimdi, keşke geri alabilseydim ve beni kızdırsa bile daha nazıkçe söyleyebilseydim.

"Tanıştıklarında annem hamileydi," diye . "O benim babam değil. Ben bir Vahşi değilim."

"Siktir," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken. "Siktir."

"Güney Carolina'dan bir kardeşim var." Yüzü solmadan önce okumaya devam ediyor. "Burada üniversiteye gitti."

"Ne?" Telefonumu elime alıp yeri bulmaya çalışıyorum. "Kim?"

Gözlerini kaldırıyor ama doğrudan benimkilere bakmıyor. "Brody O'Brien," diye zar zor fısıldıyor. "Brody O'Brien benim kardeşim."

Tamamen inanmaz bir halde ona bakıyorum. Bırakın bir kelime söylemeyi, bir düşünce bile oluşturmıyordum. Çünkü bildiğini sandığı her şeyin bir yalan olduğunu öğrenmek üzere olan birine karşı tam bir pisliktim.

Ve muhtemelen beni asla affetmeyecek. Gerçek bir şansım bile olmadan her şeyi mahvettim.

Sutton

Yolun kenarında bir saate yakın otururken yağmur ön cama yağıyor. Hunter bana defalarca iyi olup olmadığımı sordu, ben de başımı sallayarak ona iyi olduğumu söyledim. Ama gerçek şu ki, iyi değilim.

Dans bağışımızın ne için olduğunu öğrendikten sonra, One Wish'i başlattığı için Brody hakkında araştırma yaptım. Brody O'Brien'in bu vakfı kurduğunu öğrendim çünkü çocukluğu o kadar kötü geçmişti ki benzer durumdaki çocuklara yardım etmeyi kendine görev edinmek istemişti. Babası -ki bu benim babam olabilir- görünüşe göre onu her gün döven azılı bir alkolikmiş. Ve annesi -benim annem- onu daha küçük bir çocukken o canavarla yalnız bırakmıştı. Brody One Wish'e ilk başladığında tüm bu acı verici şeyleri paylaştı. Bu inanılmaz derecede cesurca.

Annemin bana yaptıkları için affedilebileceğini düşündüysem bile, bunu öğrendikten sonra ona asla aynı gözle bakamayacağımı biliyorum.

"Brody'yi görmek ve onunla bu konu hakkında konuşmak istersen seni götürebilirim. benim iyi bir arkadaşım ve seni görmeye açık olacağını biliyorum. *Eğer* istediğin buysa. İstemiyorsan da sorun değil." Uzanıp dizimi okşuyor. "Neye ihtiyacın olursa bana söyle."

"Beni eve götürmeni istiyorum," diye mırıldandım. "Ve anlaşmamızın iptal edilmesini istiyorum." "Sutt-"

"Hayır," diye çıktım. "Senin kafan karışık. Paige'i özölüyorsun ve şimdi aramızda geçen seks muhakeme yeteneğini gölgeliyor. Ama günün sonunda, sevdiğin kişi o. Beni değil." Pencereden dışarı bakıyorum. "Dansımız çok iyi gidiyor. Sen kendi adımlarını çalış, ben de benimkileri. Birkaç hafta içinde, bağış gecesinde buluşup bu işi halledeceğiz."

"Ya sonra?" diye mırıldanıyor. "Ondan sonra ne olacak, Sutton?"

"Ayrı yollara gideceğiz. Ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranırız."

"Biz hiç gibi mi davranmak istiyorsun?" diye . "Geçen ay hiç yaşanmamış gibi mi? Yat, yatak odan, öfke odası?" Başparmağını arkasına doğru salladı. "O soyunma odasında mı?" Vücudu gözle görülür şekilde sertleşiyor. "Bunu unutamam. Bunu görmüyor musun?"

"Her şey bitti Hunter." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Hiç başlamamış gibi. Pek sayılmaz."

"İstedğim bu değil," diye mırıldanıyor. "Ve senin de istediğin bu değil."

"Beni eve götür, Hunter. Eve gitmem gerek."

Muhtemelen dakikalarca orada oturup bana baktı. Ama ben onu görmezden gelmeye devam edince kamyoneti vitese takıp yolun kenarından uzaklaşıyor.

Ve nihayet evime vardığımızda, fikrimi değiştirmemi sağlayacak bir şey söyleyemeden kaçıyorum. Çünkü ağızdan çıkacak birkaç kelime bunu kolayca yapabilirdi.

Bundan uzaklaşmalıyım. Çünkü içten içe biliyorum ki onun ilk tercihi ben değildim. Ve eğer ikinciye razı olursam lanetleneceğim.

Avcı

Antrenmanlar acımasızdı ama Cumartesi gecesi maçı kaybettikten sonra böyle olacağını hepimiz biliyorduk. Dün günü Sutton'a mesaj atarak ve arayarak geçirdim, ailesi hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum. Tüm mesajlarımı görmezden geldi, yani bu harikaydı.

Soyunmayı bırakması için ona para teklif ettiğim için kızgın. Ama yapardım. Bunu yapmaya devam etmesi düşüncesine katlanamıyorum. Watson bu hafta sonu Ryann'ın Peaches'te çalıştığını da öğrendi. Ve bu onlar için bir sorun çünkü kıza kafayı takmış durumda. Ama iyi tarafından bakarsak, Sutton'ın çalışma programını Ryann sayesinde öğrendi. Yani en azından bir sonraki vardiyasında kimsenin onunla uğraşmayacağından emin olabilirim.

"Ölebilirim." Cade yan tarafını tutuyor. "Sanırım Koç'un planı bu - bizi öldürüp yeni bir kadro kurmak."

"Taşak emmeyen bir tane," diye inledim.

"Siktirin gidin çocuklar. Berbat olmadıgımdan eminim." Biz Koç'un on beş saniyelik dinlenme süremizin bittiğine karar vermesini beklerken Walker başını sallıyor ve bir emir daha veriyor. "Thompson, Cumartesi günü Peaches'ta sana ne oldu? Bir saniye önce oradaydın, bir saniye sonra ortalıkta yoktun."

Cade kaşlarını oynatarak sesini fısıltıya indiriyor. "Seni kapıya giderken gördüm, dansçıların arka tarafa çıkmak için kullandıkları kapıya. Peki, bu konuda, o fedaiye seni dışarı çıkarması için ne söyledin? Gelecek , bilirsin. Kendimi benzer bir durumda bulursam diye."

"Cade, kapa çeneni," diye homurdanıyorum Walker'ı işaret etmeden önce. "Ve sen, bir arkadaşımı görmeye gitmek zorundaydım, bilmen gereken tek şey bu," diye bağıryorum ki Koç elindeki panodan başını kaldırıp birçoğumuzun boş durduğunu görünce tekrar bağırmaya başlıyor.

Bir kez olsun, Koç'a bu kadar sert olduğu için minnettarım. Çünkü beni bu adamların milyonlarca sorusundan kurtardı.

En azından şimdilik.

Antrenman bittiğine, duş aldığıma ve artık birinin pis, yıkanmamış kıcı gibi kokmadığıma göre soyunma odasından çıkıyoruz. Link bize bu akşam takım olarak yemek yiyeceğimizi söyledi, biz de tam olarak bunu yapacağız. Aramızdaki bağ sıkı ama Cam ve Brody buradayken olduğu gibi değil. Bir şekilde Cam, Link ve Brody herkesi bir arada tutan tutkal gibiydi. Şimdi sanırım bocalıyoruz.

"Bakın kim gelmiş," diye mırıldandı Cade, çenesini arenanın kapılarına doğru sallayarak. "Kimin için burada olduğunu sanıyorsunuz?"

Sutton'ı bulmayı dileyerek başımı kaldırıyorum ve Paige'in bana doğru gülümsediğini görünce iç çekiyorum. Ama dudakları yukarı kalkık olsa bile gergin olduğunu söyleyebilirim. Sanırım iki insan birlikteyken yabancılaştıklarında böyle oluyor.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "Bugün bunun için enerjim yok."

Haftalar önce onu gördüğüm için çok heyecanlanırdım. Bu belki de her şeyin normale döndüğü anlamına gelirdi. Şimdi... Keşke çekip gitse.

"Hunter," diyor, bana bakıp gülümseyerek.

Eskiden günümü aydınlatacağına güvendiğim bir manzara, aniden beni rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyor. Ve eskiden bakmayı sevdiğim gözler beni utandırıyor.

"Sizinle otoparkta görüşürüz," diyorum çocuklara ve hepsi dışarı çıkıp beni tanıdığım en inişli çıkışlı insanla baş başa bırakıyorlar.

Ta ki Poppy yanından geçip yüzünü acıtacak kadar sert bir şekilde sırtına kadar.

"Paige, burada ne yapıyorsun? Son konuşmamızda ilişkimizin bittiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum. Bu bok gerçekten eskimeye başladı."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Ve eğer gerçekten istediğin buysa... ben gidiyorum. Bu benim hatalarımı düzeltmek için son girişimim olacak. Ama seni özledim. Ve ben

Korktuğum ve ailenin beni uzaklaştırmasına izin verdiğim için *gerçekten* çok üzgünüm. Ama bu ayrı zaman bana hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişinin sen olduğunu fark ettirdi. Hayallerin gerçekleştiğinde senin yanında olmak istiyorum."

"Hayır, sorun ayrı geçirdiğimiz zaman değildi. Yıllardır ayrı zaman geçiriyoruz. Beni başka biriyle görmektir, olan buydu." Omuz silkerek ona baktım. "Sorun değil Paige. Biz çocuktuk. Ailemin berbat olduğunu biliyorum. Ama şunu da biliyorum ki, düşündüğüm kadar sağlam olsaydık, yine de benim yanımda olurdun. Ve eğer öyle olsaydı, birbirimiz için ne kadar yanlış olduğumuzu asla fark edemezdik." Elimi enseme gezdiriyorum. "Sen harika bir kızsın... ama benim kızım değilsin. Artık değilsin."

"Peki senin kız kim Hunter?" diye soruyor, dudağı titreyerek. "Sutton mı?"

"Eğer şanslıysam, evet. Evet, olacak," diyorum dürüstçe, kendimi tutmayı bırakarak. "Belki bugün değil, belki yarın bile değil. Ama bir gün Paige... o benim olacak. Ve bunun için üzgünüm. Ama sen ve ben, biz bittik. Temelli olarak."

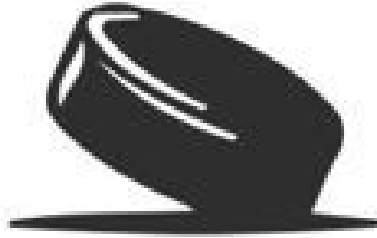
"Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?" diye fısıldıyor, gözlerinden yaşlar dökülüyor. Ellerini belime doluyor ve bana bakıyor. "Sadece her şeyin eski haline dönmesini istiyorum."

"Yapamayız," diyorum hemen. "Haftalar önce mi? Evet... muhtemelen. Şimdi mi? Hiç şansımız yok." Ellerini vücudumdan sıyrıp etrafından dolanıyorum ve ona son bir kez bakıyorum. "Güle güle, Paige. Sana her şeyin en iyisini diliyorum. Ama aramızdaki bu etkileşimler sona erdi. Bu yolculuktan inmek istiyorum."

Onun için en iyisini istediğimi söylerken ciddiyim. O kötü biri değil. Korktu. Çok derin ve çok hızlıydık ve bir çıkış yolu aradı. Dürüst olmak yerine ailemi günah keçisi olarak kullandı. Ama yine de onun için iyi şeyler istiyorum.

Sutton hakkında söylediklerimde de ciddiydim. Belki bugün, yarın ya da bir hafta sonra değil. Ama bir gün, duman dağıldığında... o benim olacak. Ve o zaman, bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Sadece henüz bilmiyor.

Sutton

"Hanımlar, bildiğiniz gibi One Wish bağış kampanyasına iki haftadan az bir süre kaldı ve tüm okulun önünde gerçekleştireceğiniz solo performanslarınıza sadece üç hafta kaldı." Gözlüklerini taktı ve telefonuna baktı. "Tarihlere bakınca, kısa bir süre içinde yapmamız gereken çok şey var. Düşünüyorum da, bağış kampanyasının kostümlü provası asıl etkinliğin yapılacağı oditoryumda olacak. O alanı kullanalım ve hokey oyuncularından birkaç saat önce gelelim. Bu, her birinize bir sonraki etkinlik için solo rutininizi uygulamak için zaman verecektir." Kıkırdıyor. "Devasa bir hokey oyuncusunun üzerinize düşmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağınız ve sadece kendiniz için endişeleneceğiniz bir etkinlik."

Gözlüklerini çıkarıp başının üstüne takıyor. "Bir başka şey de, yardım etkinliği için yerel bir stüdyodan bazı genç balerinlerin bize katılacak olması. Önce onlar sahne alacak ve dans eğitmenleri onlara dansları boyunca liderlik edecek. Ama sizlerden de ilgi görmek isterler. O yüzden lütfen prova sırasında ve etkinlik gecesi onlara kendilerini özel hissettirin. Ve sinirlerinin bozulmamasına yardımcı olun."

Işıldıyor. "Çok heyecanlıyım!"

Sonunda Jolene bizi danstan çıkardı ve ben de eşyalarımı topladım. Ailesi onu mağazaya götürdüğünde istediği oyuncağı alamayan bir çocuk gibi etrafta dolanıyorum. Huysuzum ve öyle olmasam bile regl olduğuma yemin edebilirsin.

"Beni eve bırakacak mısın?" Ryann ayakkabılarını değiştiriyor. "Lokantaya gidip milkshake alabiliriz."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Sorun değil. Sanırım yürüyeceğim. Temiz hava işime yarayabilir. Ayrıca bugün hava çok güzel."

Bana bir bakış atıyor ve gerçekten sadece binmemi istediğini söylüyor. Ama sonunda omuz silkti. "Madem öyle diyorsun. Evde görüşürüz."

Dışarı çıkıyorum, güneş yüzüme vuruyor ve ruhumu ısıtıyor. Hafta sonuna kadar çalışmak zorunda olmadığım için şükrediyorum çünkü açıkçası şu anda kendimi Peaches'te dans edecek kadar iyi hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hayatımı kazanmak için vücudumu sergilemeyi bir daha sevecek miyim bilmiyorum.

Hunter sayılamayacak kadar çok kez bana ulaştı. Ve ben de cevap vermeye çok yaklaştım. Ama günün sonunda ona aşık olduğumu hissediyorum - bir yanımdan aşık olduğumu biliyor. Onu içeri alabilirim. Tek bir nefes bile almadan balıklama atlayabilirim. Ama herkes bilir ki ribauntlar uzun sürmez. Ve uyandığında, benim sadece bu olduğumu fark ettiğinde, kırık bir kalp, boktan bir ciğer seti ve yabancılaşmış bir aileyle baş başa kalırdım. Bu daha iyi. Bulabildiğim çözüme en yakın şey bu.

Büyük bir parçam Peaches'te çalışmayı hiç sevmediğimi biliyor. Ryann'a ya da bu işi yapan diğer kızlara karşı değilim ama bana hiç doğal gelmiyor. Ama şimdi Hunter işi bırakmamı ve yol paramı ödemesini istediğine göre -sanki bu o kadar kolaymış gibi- inatçılık ediyorum ve işi bırakmak istemiyorum. Eğer bırakırsam, bunun kendisi için olduğunu düşünecek.

Ve lanet olası işimi sorgulamamın nedenlerinden birinin de o olmasından gerçekten nefret ediyorum.

Kaldırım boyunca yürürken kampüse bakıyorum. Ne kadar huysuz olursam olayım, burayı gerçekten sevmeye başladım. Ryann ve Lana'yı da seviyorum. Poppy bile o kadar kötü davranmıyor. Berbat değil derken, o beni görmezden geliyor, ben de onu görmezden geliyorum ve diğerimiz yokmuş gibi davranıyoruz.

Bu harika.

Gürültüyle geçen bir kamyon Hunter'ın ne yaptığını ve rutinimizi uygulamayı planlayıp planlamadığını merak etmeme neden oluyor. Tek başına pratik yapmak zor olacak ama yapılabilir.

Yapılması gerekiyor.

Ama eninde sonunda birbirimizi görmemiz gerekecek. Ve görüştüğümüzde...

yikes.

Eve varıp kendime bir şeyler hazırladıktan sonra Ryann'ın yanındaki kanepeye kışımı dayıyorum.

Fıstık ezmesi dilimlenmiş elmalarıma ve bir Slim Jim'e bakıyor. "Lokantadaki peynirli patates kızartması ve çikolatalı milkshake, senin hazırladığın şeyden çok daha iyi olurdu."

"Muhtemelen." Başımı sallayarak onaylıyorum.

Kapı açılıyor ve göz ucuyla Poppy'nin içeri girdiğini görüyorum. Normalde, yakınım olsaydım, kışını kaldırıp odasına giderdi. Bugün öyle olmadı. Bugün, diğer kanepeye oturdu.

"Selam kızım," diye sesleniyor Ryann ona. "Danstan sonra nereye gittin?"

"Sadece birkaç yere koşmam gerekti," diyor, sesindeki eğlenceyi gizlemeden.

Sinirle ona baktığımda gerçekten, kelimenin tam anlamıyla gülümsediğini görüyorum. Ama istediğim gibi yorum yapmak yerine, Ryann Netflix'te gezinirken dikkatimi tekrar televizyona veriyorum.

"Moralin bozuk görünüyor, Sutton," diyor Poppy yumuşak bir sesle. "Sorun ne? Hunter Paige'e bu kadar çabuk döndüğü için üzgün müsün?"

"Ne?" Gözlerimi ona dikerek mırıldandım. "Ne dedin sen?"

Telefonunu uzatarak bana Hunter'ın Paige'in önünde durduğu ve kollarını ona doladığı bir fotoğrafı gösteriyor. "Ve eğer bana inanmıyorsan, tarihi kontrol et."

Tarih ve saate bakınca, kısa bir süre önce çekildiğini görüyorum. Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Ama bunun ne geldiğini biliyorum. Birkaç hafta içinde solo performanslarımız var ve bunun için kritik bir zaman. Kafamın içine girmeye çalışıyor.

Maalesef işe yarıyor.

Telefonu elimden iterek ona sert bir bakış fırlatmaya çalışıyorum. Ama hiçbir işe yaramadı. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi Poppy? İnsanların incindiğini görmek hoşuna gidiyor mu?"

"İnsanlar değil, sadece sen." Omuz silkiyor. "Buraya gelip buranın sahibiymişsin gibi davrandığında bunu beklemeliydin."

"Öyle bir şey yapmadı Poppy," diye araya giriyor Ryann, elini havaya kaldırarak. "Şu anda tam bir sürtük gibi davranıyorsun. Ve doğrusu, bu hiç de iyi bir görüntü değil."

Ayağa kalkıp onunla burun buruna gelene kadar yürümeden önce derin bir nefes alıp veriyorum. "Aklıma girmek için istediğin her şeyi deneyebilirsin. Ama günün sonunda, solo etkinliğe gittiğimizde, herkes kimin daha iyi dans ettiğini bilecek." Ona ters ters baktım. "Ateşimi körüklemeye devam et, Poppy. Sana meydan okuyorum."

Sonra oradan çünkü açıkçası Hunter ve Paige'in görüntüsü beynimi yakıyor ve midemi bulandırıyor.

Hemen ona geri döneceğini bilmeliydim. İsteddiği asla ben değildim. Her zaman Paige'di.

Hunter

Şapkam ve kapüşonumla bu köşedeki kulübede otururken sürünge gibi mi görünüyorum? Muhtemelen. Ama kabul edelim... Umurumda bile değil.

Sutton'ı görmeyeli bir hafta oldu ve zavallı bir ezik gibi görünmeme rağmen işte buradayım, Peaches'dayım çünkü bu gece vardiyası olduğunu biliyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve onu görmem uzun sürmüyor, vücudunu sarmadan önce küçük sahnelerden birine doğru yürüyor

Direğin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde. Çok sıcak.

Lanet olsun, çok sıcak.

Ancak gösteriden keyif almamı engelleyen şey, yaklaşık yirmi ila otuz çift gözün daha izlediğini bilmek.

Eğer biri cennetin en hüznü meleğini yakalayıp şişeleseydi, Sutton Savage'a sahip olurdu.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. En azından tam olarak ne zaman olduğunu. Ama bir şekilde artık benim için önemli olan her şey bu kızla başlayıp onunla bitiyor. Dünya o var olduğu için değil, sonunda onu gerçekten tanıdığım için dönüyor. Ve eğer onunla gerçek bir fırsat yakalayamazsam, bu benim en büyük pişmanlığım olacak.

Şarkı üstüne şarkı, burada oturuyorum. Gözlerim onu hiç bırakmıyor, o da beni hiç fark etmiyor gibi. Biliyorum, yakında bir molaya ihtiyacı olacak. Sürekli böyle hareket ettiğinde ciğerlerinin yorulup yorulmadığını merak ediyorum. Ya da hiç korkuyor ya da rahatsız oluyor mu? Bu kulübün önüne çıkıp kendini olduğu gibi gösterecek kadar cesur. Bunun için ona kredi vermeliyim. Ama yine de nefret ediyorum.

Direkten uzaklaşıp yavaşça vücudunu hareket ettirerek kenara yaklaştığında, sarhoş bir orospu çocuğunun bacağını yakalayışını izliyorum. Kız onu tekmeleyip uzaklaştırdığında, adam bu kez daha yükseğe uzanmaya çalışarak bir kez daha tutuyor.

Korumanın ona doğru geldiğini görüyorum ama umurumda değil. Yeterince hızlı gelmeyecek. Birkaç büyük adım atarak, bacağını yakalayan aptal kapüşonundan geriye doğru çekiyorum ve kafasının arkasını sandalyeye çarpıyorum.

Üstünde durarak öne eğildim ve gömleğini kavradım. "Eğer kızıma bir daha dokunursan, seni aptal saksocu, kollarının çalışmadığından emin olacağım.

hayatının geri kalanı için."

"Sakin ol! Kız arkadaşının kendisine bakılmasını isteyen bir sürtük olması benim suçum değil!" diye homurdanıyor. "Resmen sikmem için yalvarıyor."

Gömleğinin kumaşını sıkarken yumruğum yüzüne defalarca çarpıyor. Tam bir yumruk daha atmak üzereydim ki güvenlik olduğundan emin olduğum bir kişi tarafından geriye doğru çekildim.

"Seni öldüreceğim, seni aptal orospu çocuğu!" Adrenalin damarlarımda dolaşırken nefesimi içime çekerek homurdanıyorum. "Eğer ona dokunursan seni diri diri gömerim! Beni duyuyor musun lan!"

Beni kapıdan içeri iten gardiyanlardan biri parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Beni dinle, seni küçük serseri. Polisleri çağırmamamızın tek nedeni senin kim biliyor olmamız. Sen Hunter Thompson'sın, Brooks Wolves'un kanat oyuncusu. Takımın sezonunu olduğundan daha fazla mahvetmeyeceğiz." Parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Ama patron mutlu olmayacak. Böyle müşterilerle ilgilenmenin bir yolunu buluruz." Başparmağını kapıya doğru uzatırken gözleri açılıyor. "Peki ya az önce yaptığın şey? Bu o değil!"

"Onu görebilir miyim?" Kolumu tuttuğu yerden çekip elimi saçlarımdan arasında gezdiriyorum. "İyi olduğundan emin olmak için onu görebilir miyim?"

"Her gece bu bokla uğraşıyorlar, evlat." Omuz silkiyor. "Bu iş için kaydoldu. Sık sık bunun gibi sarhoş, kendini beğenmiş sık kafalılarla karşılaşırız. Biz hallederiz. Gece devam ediyor."

"Hunter, ne oluyor lan?" Sutton, üzerinde uzun siyah bir bornozla kapıyı iterek feryat ediyor. "O da neydi öyle? Ne? Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Bayan Sutton, bu çocuğu yanınızdan uzaklaştırmamızı ister misiniz?" diyor muhafızlardan biri.

"Yakında gidecek, güven bana. İçeri geri dönebilirsin. Ben iyiyim," diye tıslıyor, benimle göz temasını hiç kesmiyor. Onlar gittikten sonra parmağını göğsüme sapladı. "Buraya gelip olay çıkarmaya hakkın yok. Hayır. Doğru."

"Ne yapmamı istiyorsun, ha? Böyle pisliklerin seni yakalamasına izin mi vereyim?" Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Bunu yapamam. Seni başka kim güvende tutacak?"

"Lanet olası fedailer!" diye bağıyor. "Onlar. Siktiğimin. Fedailer!"

"Evet, bu işi çok iyi yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Eğer oturuyor olmasaydım o pislik elini bacaklarının arasına sokabilirdi.

Nerede olduğumu."

Titriyorum, kesik kesik nefesler alıyorum. "Gerçekten istediğin bu mu?" Elimi sallıyorum. "Hayatının her gecesi yakalanmak mı? Korkmak mı?"

"Korkmuyorum," diyor.

"Olmalısın," diyorum gözlerim dudaklarına kaymadan ve yaklaşmadan önce.

"Yapma," diye fısıldıyor.

"Ne yapmayayım, Minik Kuş?" Uzanıp başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Seni öpmeyeyim mi?"

"Beni öpme," nefes alıyor. "Sakın buna cüret etme!"

Daha da yaklaşıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. "Neden? Hoşuna gidebilir diye mi? Beni ne kadar özlediğini anlayabileceğin için mi?" Ağzının köşesini öpüyorum ve o kıpırdamıyor. "Beni ne kadar özlediğini hatırladığında benimle hemen şimdi ayrılmayı kabul edebileceğin için mi?"

"Hayır, yapmayacağım." Başını sallıyor.

"Sikimi dondurma gibi emerken dilimi nasıl becerdiğini , değil mi? Ya da belki seni arkadan nasıl becerdiğimi, çok derine vurduğumu, yine de daha fazlası için açgözlülikle sikimi sıkığını hatırlayacaksın."

Titriyor, bana bakıyor. "Hayır."

"Boğazından aşağıya boşaldığımda her zerremi yuttuğunu hatırlayacaksın. Ve sen buna bayılmıştın. Sırılsıklamdın, Sutton."

"Hayır," diye inliyor, dizlerinin bağı çözölüyor.

Dudaklarını dudaklarımla kavrayıp onu öpüyorum, dilini nazikçe ağzımın içine çekiyorum. Bana karşı inliyor ve ben de onu kıcından tutup kaldırarak omzuma atıp eve götürmek üzereyim, güneş doğmadan önce en az dört kez boşalmasını sağlayacağım.

"Sutton," diye gürlüyor bir kadın sesi ve benden uzaklaşıyor.

"Ginger, şey... bu görüldüğü gibi değil," diyor patronu olması gereken bayana. "Ben sadece... biz-"

"Sakla onu. Benimle gelin. Siz *benim* iş yerimde bir olay daha çıkarmadan önce." Sutton'a tısladıktan sonra bana sert bir bakış fırlattı. "Sen, mülkümden defol git. Ve bir daha da gelme. Brooks'ta bir disk çocuğu olduğunu biliyorum ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben daha çok basketbol hayranıyım."

Sutton döndüğünde elini tutuyorum. "Sensiz gitmiyorum."

Bana zgn bir bakış atarak i geçiriyor. "O zaman uzun süre bekleyeceksin." Yere bakıyor. "Evine git Hunter. Bir gün için yeterince sorun yarattın." Omuzlarını silkiyor. "Ayrıca, Paige beklemiyor mu?"

Ona ne demek istediğini sormadan kaçtı. Patronunun arkasından kulüpte kayboluşunu izliyorum. Aslında gitmeye hiç niyetim yoktu. Kamyonetimde oturup eve sağ salım varmasını sağlayacağım.

Sutton

"Kapıyı arkandan kapat," diye mırıldandı Ginger, masasına otururken.

Kapıyı kapatırken iç çektim. "Bakın, gerçekten üzgünüm. İçime ne girdi bilmiyorum-"

"Aynı çocuğun geçen hafta seni soyunma odasına kadar takip ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerini kısıyor. "Ya da aslında hasta olmadığını ama Ryann'ın -en iyi çalışanlarımdan biri- başının belaya girmesini istemediği için senin için yalan söylediğini?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan parmağını bana doğru kaldırıyor.

"Burası sizin için sadece bir striptiz kulübü olabilir, kendinizi aşağılanmış ve utanmış hissedeceğiniz bir yer olabilir ama benim için... her şey demek. Burası kızların masalara servis yaparak kazanacaklarından çok daha fazla para kazanabilecekleri bir yer. Çalışanlarımdan sadece işlerini yaptıkları için utanmamaları gereken bir yer." Yavaşça nefes veriyor, burun delikleri açılıyor. "Ve dansçılarımla vebalı gibi takip etmek için dramaya ihtiyaç duymadığım bir yer."

Çekmecesine uzanıyor. Bir çek çıkarıp üzerine bir şeyler karaladıktan sonra masasına doğru kaydırıyor. "Bu, önümüzdeki birkaç vardiyada daha fazla. Al ve git. Burayı bu hale getirmek için bu geceki gibi geceler yaşanmaması için çok çalıştım."

Tartışabilirdim. Ona bunun bir daha olmayacağına ve Hunter'ın benim için hiç kimse olmadığına dair söz verebilirdim. Ama gerçek şu ki, o bana bir iyilik yaptı. Ben bu sektör için biçilmiş kaftan değilim. İlk birkaç vardiya bana gizemli ve cesur hissettirdi. Ama şimdi, sadece insanların zevk için vücuduma bakmadığı bir iş istiyorum.

Elimi ona uzattım ve tutmasını bekledim. "İşlerin bu hale gelmesinden dolayı gerçekten çok üzgünüm. Sıfırdan bir şey inşa ettiğiniz ve dansçılarınıza dürüstlüklerini koruyarak para kazanabilecekleri güvenli bir yer sağladığınız için sizi örnek alıyorum."

Yavaşça elimi tutuyor, ben de onunkini sıkıyorum.

"Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim, Ginger. İşe yaramadığı için gerçekten üzgünüm."

Elimi bırakarak omuz silkiyor ve bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Hey, daha önce de oldu ve yine olacak." Ayağa kalkarak bana küçük bir

başını salladı. "İyi geceler, Sutton. O çocukla aranızdaki sorunu çözmeniz size bol şans."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum arkamı dönüp çıkmadan önce.

Şu anda dışarıya, otoparka koşup kollarına atlamaktan daha çok istediğim şey yok. Hâlâ burada olduğunu biliyorum. Güvende olduğumdan emin olmak için bekliyor. Ama sonra hatırlıyorum ki eğer eski sevgilisi onu terk olsaydı... bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Onun yerine Ryann'a mesaj atıp gelip zavallı kızımla almasını istedim.

Avcı

Çocuklarla birlikte kamyonetimden indik ve kostümlü prova için salona doğru yola çıktık. Watson'ın e-postayı okuyan kişi olduğu için bize yanlış saati söylemesi sayesinde kırk dakika erken geldik. O bunu anladığında, biz lanet giriyorduk. Biz de siktir et dedik ve işte buradayız.

Geçen hafta çok kötü geçti. Ryann'ın eski püskü arabasıyla gelip Sutton'ı Peaches'in önünden alıp gitmesini izlediğimden beri Sutton'ı görmedim. Watson ve Ryann yakınlaşıyor olmalılar çünkü Ryann ona Peaches'in sahibi Ginger'ın o gece Sutton'ı kovduğunu söyledi. Mutlu olmalıydım. Ne de olsa orada çalışmasını istemiyordum. Ama onun yerine, gelirini ve ilaç mahvettiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

İşte buradayım, benden nefret eden ya da etmeyen bir kızla yüzleşmeye hazırım. Aklımdan çıkaramadığım bir kızla.

"Huff, sarhoş musun sen?" Watson Cade'e bakarak alay eder. "Lütfen hayır de. Bu, hayatında ortaya çıkmamız ve doğru düzgün yapmamız gereken tek gece. Bu hayır işi için."

"Teknik olarak iki gece," diyor Cade. "Bu gece ve yarın. Ama hayır, sarhoş değilim. Biraz kafam güzel, hepsi bu." Uzanıp Watson'ın meme ucunu sıkıyor. "Olumsuz bir Nelly olma, Watson."

Watson, Cade'in ona saldırdığı yeri ovuşturarak, "Siktir git," diye homurdandı. "Kendine hakim ol. Bütün bunlar Brody'nin vakfı için. İçimizden birini utandırmayalım, anladın mı?"

Cade, "Bayan Jolene'i duydunuz," diyor. "Hepiniz arasında en iyi hareketlerin bende olduğunu söyledi. O yüzden defolun, arkanıza yaslanın ve siz taşaklarınızı yalarken bırakın bu işi ben yapayım."

Link kapıyı çekip açarak ikisine de bakar. "Kapa çeneni, olur mu?"

Watson, "Üzgünüm Kaptan," der ve Cade elbette hiçbir şey söylemez.

Salona girerken sahneye bakıyorum ve baktığımda nefesim kesiliyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Sutton tek başına dans ederken ona bakıyorum. Jolene kenarda durmuş onu izliyor, başını rastgele aşağı yukarı sallıyor ve bir kâğıda notlar alıyor. O hareket ediyor ve yemin ederim dünya duruyor. Tüm mekandaki gözler ona çevrilmiş, o zarifçe hareket ederken çalan müziğin sesinden başka bir şey duymuyorlar.

Onun varlığı büyük. O kadar büyük ki, her odayı kolayca doldurabilir. Ve onun bu yönünü seviyorum.

Müzik nihayet durduğunda ve keskin bir şekilde nefes alırken göğsünün yükselip alçalmasını izlediğimde, bana doğru bakıyor. Omuzları çöküyor ve birden o kadar da zarif görünmüyor. Onun yerine, benim Minik Kuş'um gibi görünüyor. Benim *kırık Minik Kuşum*.

Bu kadar güzel bir şeyden nasıl nefret edebildim? Kardeşimin sevdiği kıza aşık olmaktan korktuğum için onu tam olarak görmeme izin vermeyerek yıllarımı harcadım. Ve bak beni nereye getirdi. Burada, işkence çekiyorum ve onu öpmek

istiyorum.

Sutton

Dans etmeyi bıraktığımda ve gözlerim kalabalığın içinde Hunter'ı gördüğünde tüm dünyam duruyor. Nabzım hızla atıyor ve vücudumdaki her hücre onun bakışlarını hissediyor. Sanki tüm varlığım ona teslim olmak istiyor ve aklım, yapamayacağımı bilecek kadar akli başında olan tek parçam. Birbirimizi son görüşümüzden bu yana neredeyse bir hafta geçti ama hiçbiri -uzaklaşmak, uzak kalmak, hatta günleri atlatmak- kolaylaşmadı. Onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki tüm bedenim kaybımı hissediyor.

Gözlerimi kaçırarak sahneden inmeye çalışıyorum. Ama Jolene beni durdurmadan önce değil.

"Harika iş çıkardın, Sutton. Seni dans ederken izlemenin oldukça büyüleyici olduğunu söylemeliyim. Birkaç notum var. Daha sonra üzerinden geçebiliriz."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Poppy'nin gözlerini tenimde hissediyorum. Sanki lanet olası bir hedefmişim gibi beni öldüresiye süzüyor.

Şimdi benden uzakta zaman geçirdiği için, eminim her şeyi daha net görüyordur. Ve Paige'i geri aldı, sanırım amacına ulaşmasına yardım ettim. Kızı aldı. Ve ben... şey, annem hakkında bir sürü çılgınca bilgi edindim. Ne yapacağımı bilmediğim bilgiler.

Teknik olarak, babam herhangi biri olabilir. Yani, Tanrı aşkına, kadın babam -yani sahte babam- ayaklarını yerden kesmeden önce altı hafta boyunca fahişe olarak çalışıyordu. Ama dosyaları okuduktan ve olayların zaman çizelgesini düşündükten sonra bir şey bana ... Brody ile aynı babayı paylaşıyor olabileceğimi söyledi. Bu da bizi tam kardeş yapar.

Şimdiye kadar pek çok kişiden numarasını almış olabilirdim. Ryann'ın arabasını ödünç alıp onu bulmaya gidebilirdim. Ama Brody hakkında duyduklarıma göre, mutlu sonunu bulması uzun zaman almış. Yapmak istediğim son şey onun üzerine bir bomba bırakmak. Yani, ailemin beni ezik olduğum için terk etmesi beni incitti. Ama onu daha küçük bir çocukken terk etti. Hem de bir canavarla. Hissetmiş olması gereken acıyı hayal etmek bile beni öldürüyor.

Koltuğuma doğru ilerleyerek, tüm varlığımın en acı verici ya da en garip dansı olacak şeyi bekliyorum.

Her zamanki gibi hareket etmiyoruz. Ben soğuk ve kapalıyım. O da gergin davranıyor, derinlere inmekten ve bu performansı kendimize ait kılmak için ihtiyacımız olan yere gitmekten kaçınıyor.

Eli kalçamı sıyrıyor ve yemin ederim benim alev alev yanıyor olmalı. Tüylerim diken diken oluyor, başım dönüyor.

Müzik şarkının ortasında duruyor ve Jolene önümüze geçiyor.

"Beş dakikanızı ayırın. Git konuş. Ya da kavga edin. Ya da birbirinizden hoşlanıyormuş gibi davranmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın." Başını sallıyor. "Siz ikiniz birkaç hafta önce izlediğim çift *değilsiniz*. O yüzden gidin tekrar prova yapın, geri döndüğünüzde o eski çift olsanız iyi olur."

Sessizce inliyorum, sadece tüm bu fiyaskonun bitmesini istiyorum. Şu anda berbat olduğumuzu biliyorum. Ama ikimizin de buna engel olabileceğini sanmıyorum.

Perdenin arkasında yürürken onu arkamda hissediyorum. Güçlü eli beni vücudum ona dönük olacak şekilde çevirdiğinde neredeyse su şişeme ulaşmıştım.

"Öp beni Minik Kuş," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. Göğsünü iterek, "Hayır! Seni öpmeyeceğim!" diye hırlıyorum.

Beni demirleyerek dudaklarımı dudaklarına götürüyor ve o zaman ona sert bir tokat atıyorum.

"Uzak dur benden," diye homurdanıyorum.

"Hayır," diye mırıldandı. "İstediğin bu değil."

Bu sefer dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığında ona tokat atmıyorum. Sadece duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak hava emmeye devam ediyorum.

"Öp beni, Sutton. Senin için bir şey ifade etmesi gerekmiyor ama o sahnede dans ederken bu öpücüğü hatırlamanı istiyorum."

"Bu senin için bir oyun mu Hunter?" Ona ters ters bakıyorum. "Paige ve benim aramda gidip geliyorsun? Onu unutmuş gibi davranıyorsun, sonra da her ne haltsa biter bitmez ona mı koşuyorsun? Yalnız kalmaktan bu kadar mı acizsin?" Yüzümün öfkeyle ısındığını hissediyorum ve ona tekrar tokat atmamak için kendime söz veriyorum. "Artık senin oyununu oynamıyorum. Ben yetişkin bir kadıyım." Acı acı gülüyorum. "Yani, son zamanlarda, bu kadar çocukça

Aramızdaki saçmalıklar hiç de öyle görünmüyordu. Ama öyleyim. Ve yapacağım son lanet şey seni öpmek olacak, pislik."

"Sen neden bahsediyorsun? Ve neden bunu bana Peaches'in dışında söyledin?" Kaşlarını çatıyor. "Paige'e geri mi kaçayım? Paige'i istemiyorum."

"Arenada gördüğüm resminize bakılırsa... hepiniz çok samimi görünüyordunuz," diye hırladım. "Sorun değil Hunter. Ama lütfen, şimdi siktir git."

Uzaklaşmaya başladığımda beni durdurdu. "Ona geri dönmedim. Asla da dönmeyeceğim." Gözlerinde bir şey parlıyor ve iç geçiriyor. "Geçen gün arenaya geldi ve ben de onu istemediğimi söyledim. Ona gerçeği söyledim."

"Hangisi ne, Hunter? Artık biliyor musun?"

"Seni istediğimi," diye karşılık veriyor, bana ters ters bakıyor, vücudu çok yakın olduğu için benimkine değişiyor. "Onunla her şeyin bittiğini. Ve seni geri alacağım, Sutton."

"Beni geri almak mı? Bana hiç sahip olmadın," diyorum dişlerimi sıkarak. Kulaklarımdan dumanlar çıkıyor ama yemin ederim ağlayabilirim de.

"Belki de bu doğrudur, Minik Kuş," diye dudaklarıma karşı hırlıyor. "Ama bana sahiptin. *Hâlâ* bana sahiptin."

Ve sonra ensemi yumuşakça kavrayarak beni sertçe öpüyor. Büyük bir parçam öpmek istese de onu itmiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse... yapamam. Donup kaldım. Hunter Thompson'ın cazibesinin bir kurbanı.

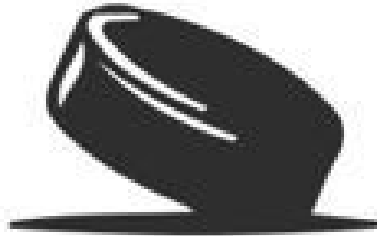
Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrıldığında geri çekiliyorum. "Hadi gidip şu provayı bitirelim. Bunu başka bir zaman konuşmalıyız. Her şeyin yoluna girdiği bir zamanda." Başımı sallıyorum. "İşime gelmek, bu, şu anda" -elimi aramızda sallıyorum- "yaptığın her şey çok fazla."

"Sadece seni güvende tutmak istiyorum." "Bu senin işin değil."

"Keşke öyle olsaydı," diyor hemen. "Hem de çok fena."

Ona bakarken, beynim ne cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyor. Ve tam denemek için ağızımı açtığımda, Jolene tekrar prova yapma sırasının bizde olduğunu söylüyor.

Ve evet... Muhtemelen tüm dans boyunca o öpücüğü düşüneceğim.

Hunter

Hayatım buna bağıymış gibi onu kollarımda tutuyorum. Sanki gitmesine izin verirsem, onu bir daha asla bu şekilde tutamayacağım. Ve bu düşünce beni gerçekten rahatsız ediyor.

Onun varlığının her bir zerresi beni delirme noktasına getiriyor. Ama dürüst olmak gerekirse, o yanımda olmadan tamamen aklı başında olmak kulağa oldukça sıkıcı geliyor.

Şarkımız bitiyor ve onu havadan indirdiğimde yüzlerimiz o kadar yakın ki burnu neredeyse benimkine değiyor.

Onu özlüyorum. Onu *gerçekten* özlüyorum.

Sahneden çıkarken onu arkadan takip ediyorum ve o da küçük soyunma odalarından birine girip perdeyi çekiyor.

"Konuşacak mıyız? Yani, gerçekten konuşacak mıyız?" Bir yanımla onu omzuma atıp benimle eve gelmeye zorlamak istese de sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor Hunter?" diye karşılık veriyor.

"Seni özlüyorum," diyorum ona, o kadar içten söylüyorum ki canımı acıtıyor. "Ve bugünden önce seni son öptüğüm andan beri her saniye özlüyorum. Tek yaptığım seni özlemek." Perdeyi geri çekip onunla birlikte içeri giriyorum. "Ve senin için endişelendim. Ginger seni kovmadan önce, iş yerinde saldırıya uğraman konusunda endişeliydim. Sana verdiğim bilgiler için endişelendim. Boktan ciğerlerin için endişelendim." Başımı sallıyorum, yere bakıyorum. "Her şey için endişeliyim. Endişeliyim. endişeleniyorum. Zaman. Ve bu şekilde olmak istemiyorum, Sutton. Daha önce hiç böyle olmamıştım, en azından gerçekten." İç çekiyorum. "Seninleyken çok korkuyorum. Durmadan."

Eşofmanını üzerine çekerken yüz ifadesi yumuşuyor. "Ben iyiyim Hunter. Söz veriyorum." Bana doğru adım atıyor, yukarı bakıyor. "Gidip mutlu olmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

"Beni ne mutlu eder biliyor musun? Eğer istersen, bu akşam seni Brody'yi görmeye götüreyim. Kendisi şehirde ve buradan ayrıldıktan sonra onunla bir şeyler içebileceğimi söyledim." Elimi yanağına götürüyorum. "Bu senin şansın, Sutton. Kardeşini tanıma şansın." Hafifçe gülüyorum. "O çılgın bir orospu çocuğu, ama altından yapılmış bir kalbi var. Sana söz veriyorum."

Gergin görünüyor, gözleri benimkiler arasında dans ediyor. "Ya beni tanımak istemezse?" diye fısıldıyor. "Ya kızarsa?"

"Kızmayacak," diye onu temin ederim. "Şok olabilir ve anlaması birkaç dakikasını alabilir ama kızmayacak. O kadarını biliyorum."

Bana bakıyor, kaşları birbirine yapışmış. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim Thompson, ama... seni özledim." Kollarını bana doladı. "Yani, gerçekten, gerçekten özledim."

"Ben de seni özledim. Hem de çok." Gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım hiç hakkım olmamasına rağmen öyle bir yerde çalışmandan endişelendim." Omuz silktim. "Ama aynı zamanda gerçekten kıskanıyorum. İşin sayesinde erkeklerin iğrenç gözlerini senin mükemmel vücudunda gezdirmesinden nefret ediyorum Sutton. Bu beni hasta etti çünkü ne tür şeyler düşündüklerini biliyorum. Ama kovulmanın sebebi ben olduğum için gerçekten üzgünüm." Başımı salladım. "Niyetim bu değildi."

"Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Ben de işimi sevmiyordum Hunter. Utanç duyduğum için değil - çünkü dürüst olmak gerekirse, gerçekte öyle değildi. Kendilerine ve çocuklarına daha iyi bir hayat sağlamak için çalışan kadınlar var. Bunda utanılacak bir şey yok. Ama ben de bana öyle bakılmasından hoşlanmıyordum. Rastgele insanlar tarafından değil. Ama iyi paraydı. *Gerçekten* iyi para. O kadar iyi ki, şansıma, birkaç ay boyunca ilaçlarımı ödeyecek kadar para biriktirdim."

"Keşke sana yardım etmeme izin verseydin," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı. "İzin vermeyeceğini biliyorum. Ama bir kalp atışında yapardım."

"Yapacağını biliyorum," diyor usulca. "Brody'yi görmeye gideceğim. Kaybedecek neyim var ki, değil mi?"

"Sanırım bu da bir bakış açısı," diyorum, onu kendime doğru çekerek. "Seni sevecek. Göreceksin. Sadece uyarayım... Kaba bir adamdır."

Gülüyor. "Harika. Öz kardeşim bir sapık."

"Evet, ama şanslısın ki aşık olduğu ve yakında baba olacağı için Bria'dan önce tanıdığımdan tamamen farklı bir adam. Yanında kaldığı için o kızı kutsa."

"Bebekleri mi olacak?" diye fısıldar, gözleri büyür.

Başımı salladım. "Evet. Görünüşe göre bir alana iki bedava. Kardeş ve yeğen, hepsi bir arada." Onu yanıma çekip kolumu omzuna atıyorum. "Şimdi gidelim Minik Kuş. Kardeşinle tanışma zamanı."

Şu anda yeterince şey yaşıyor ve buna bir de benim ekleyip ona aşık olduğumu söylememe gerek yok. O yüzden içimde tutuyorum.

En azından şimdilik.

Yakında .

Sutton

Midem yumuşak servisli bir dondurma makinesiyle aynı hızda çalkalanıyor. Koltuk altlarımın terlediğini biliyorum. Alnımda bile ter damlaları birikmiş gibi hissediyorum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Bu barda, Brody ve hamile nişanlısı Bria'nın yanında oturuyoruz ve ben gerçekten kusacakmışım gibi hissediyorum. Kardeş olduğumuzu nasıl söyleyeceğim? Hayatının harika gittiği açık. Artık NHL'de oynuyor ve bir bebeği olacak. Ve şimdi, tüm bunları karıştırmak üzereyim. Ama belki bilmek istiyordur. Belki de dışarıda berbat, tacizci babası olmayan gerçek bir kanı olduğunu bilmek istiyordur.

Son yirmi dakikadır Hunter ve Brody hokey konuşurken, Bria ve ben hamileliğinden profesyonel bir hokey oyuncusunun sevgilisi olarak yaşamına ve dans kariyerime kadar her konuda havadan sudan konuşuyoruz. Ama Hunter bana yan gözle baktığında, konuyu ne zaman açacağımı merak ettiğini biliyorum.

Hunter'ın omzunu sıvazlayarak ona hazır olduğumu belirten bir bakış atıyorum. Midemin daha da bulandığını hissediyorum, sadece kelimeleri çıkarmam gerektiğini biliyorum. Ondan dışarı çıkmasını isteyecektim ama bar tamamen ölü. Bu yüzden konuyu buraya getirmenin güvenli bir yer olduğunu hissediyorum.

"Bak dostum, her ne kadar seni görüp sohbet etmek istesem de, aslında bunu daha çok Sutton'ın seninle konuşmaya ihtiyacı olduğu için yaptım." Hunter elini bacağıma koyarak burada olduğunu belli etti. "Sana anlatması gereken önemli şeyler var. Benim için çok şey ifade ediyor, o yüzden lütfen dinle."

Brody'nin gözleri benimkilere kayıyor ve kafası karışmış görünüyor. "Öyle mi? Ne var ne yok?" Gergin bir şekilde gülüyor. "Kimse beni dava etmeye falan çalışmıyor, değil mi?"

Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum, boğazım düğümleniyor gibi oluyor, sözcüklerin çıkmasına izin vermek istemiyorum. Nefes alarak çenemi yukarı kaldırıyorum ve doğrudan ona bakıyorum.

"Hayır. Hayır. Öyle bir şey değil." Sesim aptal gibi çıkıyordu. "Sanırım... şey, sanırım sen benim kardeşimsin," diyorum çabucak. "Annemiz ve babamız aynı." Bu hafta başında teyit ettiğim bilgiyi ağzımdan kaçırdıktan sonra ağzımı kapatıyorum. "Özür dilerim. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir

Kart. Ya da şahsen. Ya da kapınızda. Belki bir e-posta." Bir nefes çekiyorum. "Boşboğazlık ediyorum. Kahretsin, çok gerginim."

Bria onun tesellisi olduğu için, ilk içgüdüleriyle, en az onun kadar şok olmuş görünen ama sakın kalmaya çalışan Bria'ya bakıp destek ister.

Onun elini kendi elinin içine alıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. " yok. Sadece... sadece onu dinle, tamam mı?"

Hunter'ın edindiği bilgilerden çıkardığım kâğıtları ona uzattım. "Biyolojik babam olduğunu düşündüğüm Sam ya da Samuel Savage onunla tanıştığında annem -annemiz- bir fahişeymiş. Bana hamileydi. Ve sen... sen-"

"Babamla birlikte Güney Carolina'ya döndüm," diye mırıldanıyor, hiçbir şeye bakmadan.

"Evet." Kederle başımı salladım. "Çok özür dilerim. Yakın zamana kadar varlığından haberim yoktu."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, gözleri kâğıtları karıştırırken yutkunuyor. "Lanet olsun. Bu... bu çok fazla." Boğazını temizliyor ve elini tıraşlı kafasında gezdiriyor. "Hayır... bu köpek bokuyla başlayan lanet olası bir çöplük yangını. Vay canına. Vay be..." Eli başından çenesine doğru hareket ediyor. "Evet... vay canına."

"Brody... sadece nefes al," diye fısıldar Bria. "Her şey yolunda."

Ona tekrar baktıktan sonra başını hafifçe sallıyor ve taburesinden kalkıp dışarı çıkıyor.

"Ona bir dakika ver," diyor Bria usulca, elimi okşayarak. "Annesi -Bildiğiniz gibi anneniz de onu küçük bir çocukken o canavar adamla bıraktı. Ve bence... Bence bu onun için sindirmesi gereken çok fazla bilgi. Bence, derinlerde bir yerde, onun öldüğünü varsaydı. Ya da öyle olmasını umdu. Hayatı boyunca sebepsiz yere ondan uzak durmamış olmasını."

Kendi taburesinden tırmanarak kapıya doğru başını sallıyor. "İkimiz de hemen döneceğiz. Söz veriyorum." Gitmeden önce elini omzuma koydu. "Ona gelerek doğru şeyi yaptın." Gözlerinde biriken yaşlar, aynı kanı paylaştığımız ama bana yabancı olan bu adamı ne kadar sevdiğini açıkça ortaya koyuyor. "Hiç gerçek bir ailesi olmadı. Yani, benim dışımda. Onun adına çok mutluyum, Sutton. Ben de senin için mutluyum."

O dışarı çıkarken Hunter'a bakıyorum. "Umarım doğru şeyi yapmışımdır," diye fısıldıyorum. "Ya onun yıllarca sürecek iyileşme sürecini mahvettiysen?"

Öne doğru eğilerek yanaklarımı okşadı. "Yapmadın, Sutton. Ve bu gece buraya gelip ona söylemenin senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Alnımdan öptüğünde, acaba bir daha dudaklarımı öpecek mi, yoksa sonsuza dek arkadaşlığım bitecek mi diye merak ediyorum. "Sen gerçekten inanılmazsın Minik Kuş. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," diyorum. Ona bakarken gözlerim alışılmadık bir ıslaklıkla doluyor. Duygular bedenimi kaplıyor ama bunun yeni bulduğum ağabeyimden mi yoksa Hunter'ın yanımda olduğunu ve bu süreçte beni taşıdığını bilmekten mi kaynaklandığından emin değilim. "Teşekkür ederim. Bunun olmasını sağladığın için. Sanırım... Sanırım her şey yoluna girecek."

"Şu anda bok fırtınası gibi görünebilir ama iyi olacak." Göz kırpıyor. "Söz veriyorum."

Hunter

Brody geri döndüğünde, lanet olası Hayalet Casper kadar solgun görünüyordu, oturdu ve Sutton'a baktı.

"Pekâlâ. Bunu bir kez daha gözden geçirmeni istiyorum çünkü bana az önce kız kardeşim olduğunu söylemişsin gibi geldi. Ve sanırım her zaman babamın boktan taşaklarından çıkan tek çocuğun ben olduğumu düşünmüşümdür." Sutton'dan Bria'ya ve tekrar Sutton'a bakıyor. "Ne kadar eminsin?"

Sutton nefes alırken göğsü yükseliyor. Ellerinin azıcık titrediğini görüyorum ve parmaklarını avucunun içine sıkıştırıyor.

"Elbette emin olmak için DNA testi yapabiliriz. Ama Hunter benim için annemi araştıran birini tuttu. Buldukları şey bu." Bana baktı. "Hunter'ın ailesini de yeterince tanıyorum, iş kimi işe alacaklarına gelince en saygın kişilerden başkasını seçmezler. Yani, evet... Bulduğu şeyin doğru olduğundan oldukça eminim."

Brody bir an için taburesinde bir ileri bir geri sallanıyor, gözleri tekrar onunkilere kaymadan önce her şeyi değerlendiriyor. "Peki... ne yapmayı planlıyorsun? Yani, anneni bu konuda uyaracak mısın? Babamızla tanışmak için Güney Carolina'ya gidecek misin? Çünkü sana söylemek zorundayım... O muhtemelen kafanda canlandırdığın gibi biri değil. O kötü, çok *kötü* bir adam. Onun gerçekte ne kadar çirkin olduğunu anladığınızı düşünebilirsiniz, ama bana güvenin, onunla on sekiz yıl boyunca yalnız yaşadım. Çok daha kötü." Yutkunuyor. "Bu yüzden, bu bilgiyle her ne yapmayı planlıyorsan, iyice düşün. Seni uyarıyorum Sutton, dikkatli ol."

Uzaklara bakarken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Sonunda tekrar ona bakıyor. "Babamızla tanışmayı asla planlamıyorum. Tek Dilek'i neden başlattığının arka planını duydum. Babamızın iyi bir adam olmadığı çok açık ve onunla görüşmek istediğim bir şey değil. Annemize , aylardır benimle konuşmuyor. Brooks'a transfer olduğumda bağlantım kesilmişti, yani o zaten benim bok listemdeydi. Ama şimdi? Seni o şekilde terk için benim için öldü. Ama bir tür kapanışa ihtiyacım var. Aklımdan geçenleri söylemem ve ona nasıl hissettiğimi ve onun ne kadar aşağılık bir insan olduğunu düşündüğümü anlatmam gerekiyor." Sesi büyüyor

daha kalın ve bunu atlatmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim. "Artık ailem yok. Hem de hiç. Ama seni ailem olarak görmek istiyorum. Bria'yı ve doğmamış bebeğini de." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Seni tanımak isterdim Brody. Gerçekten kardeşin olmak isterdim. Ve bir erkek kardeşim olmasını çok isterdim. Ama bunun bir gecede olacağını düşünecek kadar saf değilim. Biz yabancıyız. Ama sonsuza kadar öyle kalmak zorunda değiliz."

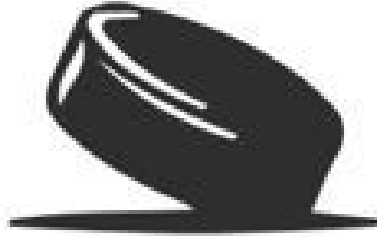
Gözleri ondan Bria'ya kayıyor ve duygularını kontrol altında tutmaya çalıştığını biliyorum. Brody O'Brien hiçbir zaman bir şey onu etkilediğinde bunu göstermeyi seven bir adam olmadı. Her şey her zaman mizah ya da şiddetle maskelenmiştir.

Ama sonunda ayağa kalkar. "Siktir et. Demek istediğim, damarlarında benimle aynı boktan kan dolaşıyor. Şimdi sarılalım mı? Ya da ne halt edeceğiz? Bu dokunaklı aile saçmalığında yeniyim."

Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor. "Genelde yeni tanıştığım insanlara sarılmam. Ama bizim durumumuzda, bunun başlamak için iyi bir yer olacağını düşünüyorum."

Sarıldıklarında bana bakıyor ve küçük bir gülümseme veriyor. Onun adına gerçekten mutluyum. Çünkü belki artık kendini o kadar yalnız hissetmek zorunda kalmayacak. Belki de bu dünyada ailesinden biri varmış gibi hissedecek.

Umarım bir gün ben de onun gibi biri olabilirim. Çünkü kulağa ne kadar çılgınca gelse de, o zaten benim.

Sutton

Brody ve Bria ile buluştuktan sonra eve dönerken Hunter müziğin sesini kısıyor ve pek konuşmuyor. Onun ne kadar saygılı olduğunu fark ettim. Bazen de haddini aşmak istemiyor. Bunu takdir ediyorum ama şu anda kafamda binlerce düşünce dolaşırken... Sadece yakınımnda olmasını istiyorum.

"Yer lazımsa seni eve götürebilirim," diyor usulca, bana bakarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece benimle kalmanı tercih ederim."

Bir dakika sessiz kaldım ve o omuz silkti.

"Daha yumuşak olmaya çalışıyorum. O kadar psikopat falan değilim. Ama... lanet olsun, seni şu anda bırakma düşüncesinden nefret ediyorum."

"Eve gitmek istemiyorum. Yalnız kalmak da istemiyorum," . "En azından sensiz."

Bu süslü kamyonda bank koltuğu olmamasından nefret ediyorum. Çünkü şu anda tek istediğim ona olabildiğince yaklaşmak. Kardeşimi ve sahip olduğum tek aileyi bulmuş olabilirim ama hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Hunter'la aramızdaki küçük mesafe bana milyonlarca kilometre gibi geliyor. Ve ben buna dayanamıyorum.

Hunter hislerimi sezmiş gibi uzanıp elimi içine alıyor. Dudaklarına götürüp tenimi öpüyor. "Ben buradayım, Minik Kuş. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Sözlerinin içinde eriyip gitmek ve başladığımız her neyse ona balıklama atlamak istiyorum. Ama günün sonunda, her şey sahte bir randevuyla başladı.

Hala numara mı yapıyor?

Mesele şu ki, onu seviyorum. Sanırım ikinci kez birlikte dans ettiğimizden beri seviyorum. Ama reddedilmekten korkuyorum. Çünkü hayatım boyunca bildiğim tek şey buydu.

Hiçbir zaman yeterince yetenekli olamadım. Duruşum mükemmel değil. Cildim kusursuz olmaktan çok uzak. İnatçıyım ve çoğu zaman kendimden utanıyorum. Doğduğum günden beri milyonlarca küçük şeyle uğraşıldı. Ve ben korkuyorum. Gerçek beni gördüğünde gördüklerini beğenmeyeceğinden korkuyorum.

Evinin önüne çekiyoruz. Elimi bırakıp iniyor ve koşarak yanıma gelip kapımı açıyor. Onu eve kadar takip ettiğimde aramızda bir şeylerin değişmek üzere olduğunu anlıyorum. Enerji değişiyor. Bu artık şehvet ya da cinsel gerilimle ilgili değil. Elbette, onlar da var. Ama şimdi, aşkı en beklenmedik koşullarda bulduğumuz gerçeğiyle ilgili. Ve sanırım, *umarım* ikimiz de bunu hissederiz.

Cade kanepede oturuyor, yarı uykulu ve içeri girdiğimizi duymuyor. Watson ortalıkta görünmüyor, Haley de öyle. Hunter beni odasına götürüp kapıyı arkasından kapattığında kalbim küt küt atıyor.

Çekmecesine gidip bir tişört çıkardı ve bana uzattı. "İstersen bununla uyuyabilirsin."

Sessizce başımı sallıyorum, tek kelime edemeyecek kadar duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Tekrar yatağa oturduğumda, önümde diz çöküyor ve gömleğimin kumaşını parmaklarının ucuna alıyor.

"Sana yardım etmeme izin ver bebeğim," diye fısıldıyor gömleğimi yavaşça başımın üzerinden sıyırmadan önce. Beni sütyenim ve taytımla bıraktı.

Kalın kalın , sütyenimin askısına dokunurken adem elması sallanıyor. "Bunu açık mı bırakmak istersin yoksa..."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

Arkama uzanıp sütyenimi çözmeden önce yavaşça başını sallıyor. Şimdiye kadar, seks yapmış olmamıza rağmen -diğer şeylerin yanı sıra- beni tamamen çıplak görmemişti. Şu anda tamamen soyunmuş durumdayım. Fiziksel ve duygusal olarak. Hepsini görecekt.

Sütyenim düşüp çıplak göğüslerimi ortaya çıkardığında, nefesini içine çekerken çıkardığı ses hiç de yanlış değil. Ama kendini tutmaya çalıştığını biliyorum çünkü muhtemelen bütün gece yaşadıklarımızdan sonra işleri daha da zorlamak için uygun bir zaman olmadığını düşünüyor.

Yavaşça Brooks hokey tişörtünü alıp başımdan geçiriyor ve beni lanet bir bebekmişim gibi giydiriyor. Buna karşı koymuyorum çünkü Hunter'ın insanlar için güzel şeyler yapmaktan hoşlandığını biliyorum. O böyle biri.

Parmakları taytımın bel bandını bulduğunda, kıcımlı hafifçe kaldırarak taytımı bacaklarımdan sıyırmaya yardım ediyorum. Onları yere atıp beni sadece tangamla bırakarak gömleğinin altına uzanıyorum ve elimi karnına dayıyorum.

"Hunter," diye , yıllarca bastırdığım duygular sesime karışıyor. "Lütfen, bu sahte olsa bile... bu gece beni sev. Öyle değilmiş gibi sev beni."

Tekrar önümde diz çökerek yanağımı okşuyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Minik Kuş, bu konuda sahte *bir şey yok*. Sana söz veriyorum."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Bunu bu gece yapmak istediğine emin misin?" Alnı benimkine değiyor. "Yapmak zorunda değiliz. Seni kollarımda tutabilir ve mutlu olabilirim."

Elimi uzatıp kot pantolonunun düğmelerini yavaşça açıyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere değdiriyorum. "Eminim. Şu anda tek istediğim sensin. Olabildiğince yakın olmak istiyorum."

Kot pantolonu ve külotu yere düştüğünde boynumu öpüyor. Bir eliyle tangamı aşağı itiyor, yere düşmesine izin verdikten sonra kolunu yavaşça sırtıma doluyor ve beni yatağın başına doğru kaldırıyor.

Vücudunu benimkinin üzerinde tutarak aletini bacaklarımdan arasına sokuyor ve alnını benimkine dayamaya devam ediyor. Yavaşça içeri girip çıkıyor, daha derine itiyor ve bacaklarım beline dolanıyor.

"Hunter," diye fısıldıyorum, dudağımı ısırarak.

"Çok güzelsin Sutton," diye dudaklarımı törpülüyor. "Ve güçlü. Ve akıllı. Cesur. Komik. Birinin isteyebileceği her şey."

"Sen bile mi?" Mırıldanıyorum.

"Özellikle de ben," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Bu sevişmek gibi hissettirmiyor. Soyunma odasında olduğu gibi değil. Bu aşk gibi hissettiriyor. Ama bu üç kelime dudaklarımda dolaşsa da söylemiyorum. Çünkü belki de çok erken. Muhtemelen onu korkutup kaçıracaktı. Ve doğrusu, onu korkutmak istemiyorum. Onun kalmasını istiyorum. Belki sonsuza kadar.

Parmak uçlarımda sırtındaki eti buluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Hunter," diye nefes alıyorum. "Lütfen. Yapma. Dur," diye haykırıyorum
usulca, kalçaları benimkilere uyacak şekilde itilirken onu kalçalarımla tekrar
tekrar daha derine sürüklüyorum. Bedenlerimiz birbirine çarparken ona daha sıkı
sarılıyorum. Sertçe , sadece içine girmek ve asla ayrılmamak istiyorum çünkü
kendimi hiç bu kadar

şu anda yaptığımdan daha fazla.

"Ben... Ben..." Bir elimi sırtından çekip çarşafı kavrayarak inliyorum.

"Ben de bebeğim." Kelimeleri boğuk boğuk . "Seninle geliyorum."

Boynumu öperken vücut hareketleri yavaşlamaya başlıyor, daha uzun sürüyor. Titreyerek başını kaldırıyor ve alnıma bir öpücük kondurmadan önce bana bakıyor.

Seksin her şeyi düzeltemeyeceğini biliyorum. Ama mükemmel biriyle seks yapmanın insanı çok daha az yalnız hissettirdiğini öğrendim.

Hunter Thompson benim kişiliğim oldu. Ve bir bakıma, benim hayatım olan hikayenin ilham perisi. Umarım onu elimde tutabilirim.

Sutton

Jolene'in benim için seçtiği kıyafeti giyiyorum. Soluk mavi prenses kesimli bir mayo, payetlerden yapılmış bir korsaj ve hareket ettiğimde parıldayan şeffaf bir etek, eşleşen bale terlikleri ile eşleştirildi. Ardından stilist biraz makyaj yapıyor ve saçlarımı Fransız örgüsü şeklinde başımın yan tarafına doğru topluyor. Bu dans kesinlikle hayır için. Profesyonel bir dansçı olmak için altın bir bilet yok. Muhtemelen özgeçmişimde yer almayacak ya da bana brownie kazandırmayacak. İyi iş çıkarırsam Broadway'den puan alacağım. Yine de , çok gerginim.

Gerginim çünkü beni öyle sersemleten biriyle dans ediyorum ki muhtemelen rutinimizi unutacağım. Ünlü ve über yetenekli yeni keşfettiğim erkek kardeşimin önünde aptal gibi görüneceğimden korkuyorum. Ve ona nasıl hissettiğimi söyleyemeyecek kadar korkak olmama rağmen bu dansın beni daha da aşık edeceğinden korkuyorum.

Gösteri başlamak üzere ve ikimiz de kıyafetlerimizi giydiğimizden beri Hunter'ı görmedim ve midemdeki çukur daha fazla kelebek çıkarmaya devam ediyor.

"Vay canına, çok tatlısın," diyor küçük bir kız yanıma gelerek. "Keşke saçlarım bu aptal topuz yerine örgü olsaydı."

Kıkırdıyorum, soluk pembe mayosu ve mükemmel yapılmış balerin topuzuyla ona bakıyorum.

"Bayıldım." Gülümsüyorum. "Ayrıca, bu topuzla gerçek bir balerin gibisin." Saçımı gösteriyorum. "Benim aksime."

Dudaklarını yana çekerek sözlerimi düşünüyor. "Evet... ama saçların Elsa'ya benziyor. Sadece siyah saçlı. Ve Elsa gelmiş geçmiş en güçlü Disney karakteridir."

"Bu doğru. Ama Elsa bir balerin değil, değil mi?" Topuzunu hafifçe okşadım. "Bence bu gece buradaki en güzel saç sende."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor, etrafına bakınarak. "Şu kırmızı elbiseli kızdan bile daha mı iyisin?"

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum, Poppy'den bahsettiğini anlıyorum. "Senin adın ne?"

"Carter," diyor gururla. "Carter Anne."

"Carter... Carter Anne, sahneye çıkacağın için heyecanlı mısın?"

Ellerini birbirine vurarak yere bakıyor. "Korkuyorum. Dışarıda bir sürü insan var." Gözleri bana bakıyor, kalbimin tellerini çekiyor. "Ya düşersen?"

"Yapmayacaksın." Gülümsüyorum, onun hizasına kadar diz çöküyorum. "Ve eğer yaparsan, kimse bunu hatırlamayacak çünkü sadece ne kadar sevimli olduğunu düşünecekler." Ayağa kalkıyorum, parmağımı döndürüyorum. "Adımlarını pratik etmek ister misin? Ben de gerginim. Bana yardım edeceksin."

Çabucak başını sallıyor ve çok geçmeden, işte oradayız, o kıkırdarken performansını uyguluyoruz. Onu hayranlıkla izliyorum çünkü baskı yok. Beklenti yok. Sadece eğlence için. Bu ve dansa olan aşkı. Ve onu kıskanıyorum.

Carter'ın sinirlerini yatıştırmaya yardım ettikten sonra -ya da belki o benimkini yatıştırmama yardım ettikten sonra- eğitmeni onu ve diğer sevimli balerinleri almaya geliyor ve kısa bir süre sonra diğer gösteriler başlıyor. Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için arada bir kafamı yan perdeden dışarı çıkarıyorum. Ama sıra bize gelene kadar arkada kalıyorum.

Dans partnerimin nerede olduğu konusunda biraz endişelenmeye başlıyorum. Çantama doğru yönelip telefonumu aramaya başlıyorum.

"Vay canına, çok güzel görünüyorsun," diyor Hunter'ın sesi arkamdan ve döndüğümde onu soluk mavi bir elbise gömleği ve pantolon giymiş halde buluyorum. Saçları her zamanki gibi dağınık ve çok lezzetli görünüyor. Beni kucaklamak için kendine çektiğinde de aynı derecede güzel kokuyor.

Yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümsemeyle çantamı tekrar yere bıraktım. "Teşekkür ederim. Sen de güzel görünüyorsun."

Geri çekildiğinde bana çocuksu bir sırıtış atarak elini uzatıyor. Avucunda en çarpıcı çiçeklerden oluşan güzel bir korsaj var. "Bunun balo olmadığını biliyorum, ama baloya hiç gidemediğin için en yakın şeyin bu olacağını düşündüm." Bileğimi parmaklarının arasına alarak korsajı taktı. "Bu gece tek bir dans yeterli olmayacak, Minik Kuş." Elini boynumdan yukarı kaydırarak gülümsüyor. "Şimdi benimle dans eder misin? Çünkü

Dürüst olmak gerekirse, o sahneye çıkacağım için gerçekten çok gerginim. Ve şu anda beni sakinleştirebilecek tek şey sensin."

Ed Sheeran'ın "Perfect" şarkısı arka plandaki performanslardan birinde çalışıyor ve sahnenin arkasına doğru ilerliyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve elleri belime düşüyor. Yavaşça sallanıyoruz ve gülümsemekten yüzüm acıyor.

Binlerce kez dans ettim. Ama bu dans... bu benim favorim.

İşin en çılgın tarafı, kimse izlemiyor bile ve bu bir şekilde işi daha da güzelleştiriyor.

Yanağımı göğsüne yaslayıp onu içime çekiyorum. Şarkının bitmesini hiç istemedim. Hayatımda ilişkilerim oldu ama hiçbiri bu kadar kutsal olmamıştı. Ve başka bir insanı hiç bu kadar sevmemiştim.

Şarkı bittiğinde ve alkışları duyduğumuzda, sahneye çıkma sırasının bizde olduğunu anlıyoruz.

Ona bakarak yanağından öpüyorum ve küçük bir sırıtma yapıyorum. "Bunu biz . Unutma, bu hayır işi için, değil mi?"

"Doğru." Başını sallıyor. "Ama ben düşersen, sen de düşmek zorunda kalırsın." "Anlaştık."

Kıkırdıyorum. "Sana da."

"Bunu biliyorsun. Eğer sen , ben de batırım."

Saniyeler sonra isimlerimiz anons edildi ve sahneye el ele çıktık. Ve müzik başladığında, hayatımın performansını sergilemek üzere olduğumu biliyorum.

Çünkü Hunter'a duyduğum sevgiyi kalabalığın görmemesi mümkün değil.

Avcı

Şarkımız sona yaklaşırken, Sutton'ın bu rutini beni aptal gibi göstermemek için hazırladığına şükrediyorum. Çünkü bunu yaparken, tüm gösteriyi çaldı.

Temelde onu kaldırmaya ihtiyacı olduğunda kaldırmak ve sahnenin ortasında ölü bir hayvan gibi görünmemek için birkaç hareket yaparken etrafta dans etmesi için buradayım.

Kollarıma atlayacağı an geliyor ve onu kolaylıkla yakalıyorum, yavaşça dönerek onu yavaşça aşağı indiriyorum, elimi boynundan yukarı doğru yüzünü kavrayana kadar gezdiriyorum. Ama beni her zamanki gülümsemesiyle karşılamaşının aksine, öksürüğünü bastırıyor. Perde kapanırken dudaklarından küçük bir hırıltı çıktığında onu tekrar kucağıma alıyorum ve içinde inhalerlerinin olduğunu bildiğim çantasına doğru koşuyorum.

Nefes almakta zorlanırken hırıltısı daha da kötüleşiyor ve duyulabilir hale geliyor. Ona iki inhaler veriyorum ve o da kurtarıcı olanı işaret ediyor. Dudaklarına doğru tutuyorum ve başparmağımı bastırarak ciğerlerine biraz ilaç salıyorum. Ne kadar çok ya da az olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Keşke böyle durumlarda ne yapmam gerektiği konusunda daha fazla bilgi edinmek için zaman ayırsaydım.

Daha fazla ilaç almasına rağmen hırıltısı devam ediyor. Gözlerindeki paniği görebiliyorum ve dudaklarının hızla maviye döndüğünü fark ediyorum.

Çantasından telefonunu çıkarıp 911'i arıyorum. Ve saniyeler sonra biri telefonu açtığında, paniklememek için elimden geleni yaparken başarısız oluyorum.

"Ambulansa ihtiyacım var. Kız arkadaşımın astımı var ve astım krizi geçiriyor." Ona bakıyorum, insanlar etrafımda toplanıp yardım etmeye çalışırken gözlerim doluyor.

Ve karşımdaki hanımefendinin beşinci sorusuymuş gibi görünen bir sorudan sonra yıkılıyorum.

"Buraya birini gönderin! Nickerson Oditoryumu'ndayız ve bana daha fazla soru sorman için zamanı yok!" Yavaş yavaş hayattan koptuğunu görerek homurdanıyorum. "Bilincini kaybetmeye başlıyor!"

"Efendim, lütfen sakın olmaya çalışın. Yolda birileri var. Yaklaşık üç dakika uzaktalar" dedi. "Lütfen telefonda kalın."

Brody odaya girdiğinde telefonu ona uzattım. "Sevk görevlisiyle konuş. Ambulans gelmek üzere. Onu dışarı taşıyacağım."

Tam kapıya ulaşip iterek açtığımda ambulans sirenlerinin çığlıklarını duyuyorum. Ona bakarak daha sıkı sarılıyorum. "Her şey . İyi olacaksın."

Ryann yanıma koştu. "Aman Tanrım, Hunter. Hiçbir fikrim yoktu," diye hıçkırıyor. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum."

Birkaç küçük hırıltı sesi çıkarıyor, ben onu kendime doğru çekerken gözlerini kapatıyor.

"Kurtarıcı inhaleri denedim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum! Onun için ne yapacağımı bilmiyorum."

Ambulans durdu ve ben ona doğru koştum. Arka kapıları açtılar ve onu sedyeye yatırdım.

"Seni seviyorum bebeğim. Lütfen, lütfen iyi ol." Gözlerimi siliyorum, ona ihtiyacı olanı verebilmeleri için geri çekiliyorum.

Sağlık görevlisi bana hiç bakmadan, "Bayım, eğer yakın akrabanız değilseniz, dışarı çıkmanızı istiyorum," dedi.

"Ben o-"

"O... kalıyor," Sutton'ın sesi hırıltılı çıkmadan önce güçlkle fısıldıyor. "O ... kalıyor."

Sağlık görevlisi bana bakıyor ve diğeri de küçük bankı işaret ediyor. "Oraya otur ve ona yardım etmemize izin ver."

"Bilincini kaybediyor!" diye bağıyor kız iş arkadaşına. "Onu kaybediyoruz!"

Boğazım düğümleniyor ve hiç ağlamadığım kadar çok ağlayarak bankın üzerine yığılıyorum.

"Lütfen," diye bebek gibi ağlıyorum. "Lütfen iyi ol."

Avcı

Bir hafta. Yedi gün. On bin seksen dakika. Altı yüz dört bin sekiz yüz uzun saniye.

Sutton'ın güzel mavi gözlerini açmasının üzerinden bu kadar zaman geçti. Her gün Groundhog Day gibi. Bir önceki günün aynısını getiriyor. Bunun bitmesine ve Minik Kuşumun uyanmasına hazırım.

Astımla ilgili hiç düşünmediğim şey, şiddetli olduğunda ve beyniniz ihtiyacı olan oksijeni alamadığında ... komaya girebileceğinizdir. Ya da daha kötüsü, ölebilirsiniz. Ama doktorlar vücudunun kurtarma inhalerine neden yanıt vermediğini anlayamıyor. Ya da neden hala iyileşmediğini.

Şu anda Sutton kendi başına nefes almıyor. Ve uyanmayacak diye çok korkuyorum. Beni gerçekten duyabildiği bir anda ona onu sevdiğimi söyleme şansım bile olmadı. Ve eğer ambulasta o kelimeleri zorla söyletmeseydi, şu anda burada olmama bile izin verilmezdi.

Antrenmanlar dışında yanından hiç ayrılmadım. Tüm derslerimi uzaktan yaptım ve o bu hastanenin kapısından çıkana kadar da yapacağım. Ama bu hafta sonu deplasman maçlarımız var. Her ne kadar burada kamp kurup oynamamak istesem de bu bir seçenek değil. Bunu yaparsam Sutton'ın kıcıma tekmeyle basacağını da biliyorum.

Uyanmak zorunda. Çünkü eğer uyanmazsa, artık hiçbir şeyin iyi olduğuna inanacağımı sanmıyorum. Çünkü bana geri dönmezse, bunun ne anlamı kalır ki?

Paige'i sevmiştim. Sevmediğimi asla söylemeyeceğim çünkü o benim ilk aşkımdı ve gerçekten de hayatımı onunla geçirmek istediğimi düşünüyordum. Sanırım bunun nedeni istediğimi sandığım her şeyin onda olmasıydı. Ama Sutton'a duyduğum aşk daha önce hiç hissetmediğim bir şey. İçimde hissedebileceğimi bile bilmediğim şeyler hissettiriyor. Kimi iyi, kimi kötü. Kız beni deli ediyor ama bundan sonra birlikte olmayı hayal edebileceğim tek kişi o.

Annesiyle iletişime geçmeyi düşündüm ama Sutton'ın bunu isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum. Annesi onu aylardır aramadı. Kızının durumu için her gün ilaç aldığını biliyor ama yine de nasıl olduğunu kontrol etme zahmetine katlanmıyor ki bu delilik. Ve aslında Helen olan Helena'nın Brody'yi bir çocukken geride bıraktığını öğrendiğinde, bu onu gerçekten incitti. O yüzden annesini yanında istediğini sanmıyorum. Belki de hiç. Yaptığı onca şey için, onun taş kalpli bir sürtük olduğunu düşünüyorum. Ve şu anda onun yüzüne bakmak istemiyorum.

Sutton'a bakarak başımı elinin yanına koyuyorum. "O güzel mavi gözlerini aç bebeğim," diye fısıldıyorum elini öperek. "Aç onları ve bana aptal de ya da aptal olduğumu söyle. Ne istersen söyle. Sadece gözlerini görmek ve sesini duymak istiyorum."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve gökyüzüne bakıyorum.

"Lütfen Holden, eğer dinliyorsan... ki muhtemelen dinlemiyorsundur... bilmiyorum amına koyayım." Başımı kaşıyorum, kendimi çok garip hissediyorum. "Eğer söylediklerinde ciddiyse... eğer bana gibi beni gerçekten onaylıyorsan, onu hak ettiği şekilde sevmem için bana bir şans ver. Lütfen. Eğer orada bir torpilin varsa ya da... onu bana geri getirmek için yapabileceğin bir şey varsa, yap." Elimizi gözlerime sildim. "Keşke şansını deneseydin. Haftanın herhangi bir günü benim kığım yerine seni seçeceğinden hiç şüphem yok. Ama sana yalvarıyorum dostum. Ona ihtiyacım var. Ona gerçekten ihtiyacım var."

Sutton

Boğazında bir tüple uyanmaktan daha kötü bir şey yoktur. Kimsenin başına gelmesini istemem. Her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmaya çalışırım. Yine de buradayım, hayatımda ikinci kez, tam bir panik içinde uyanıyorum çünkü gerçekten plastikten yapılmış bir yapay penisle boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Çırpınışımlı izleyen Hunter'ı hayal meyal görüyorum ve koşarak odadan çıkıyor. Saniyeler sonra bir hemşire içeri daldı, Tanrı'ya şükür.

"Şşş, entübasyonla mücadele etme. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir," diye fısıldıyor, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Rahatla, Sutton. Lütfen."

Dinlemek istiyorum, gerçekten istiyorum. Ama vücudumdaki her hücre onunla savaşmamı söylüyor. Sanki boğazıma sokulan dev bir kılıç beni kesip açacakmış gibi savaşmamı. Birinin elimi tuttuğunu hissediyorum, Hunter'ın sesini duyuyorum.

"Sadece güçlü ol, bebeğim. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Ben buradayım."

Elimdeki halkaların hissi beni biraz olsun sakinleştiriyor ama yeterli değil. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kelimenin tam anlamıyla boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Alıştığım bir duygu ama yine de tepkime hakim olamadım.

Gözlerimi sıkarak elimi okşadığını hissediyorum ve bana gülümsediğini hayal ediyorum. Bir hastane odasında değil de yavaş bir şarkıda sallanıyormuşuz gibi davranıyorum.

Ambulansta bana söylediğini hayal ettiğim sözleri fısıldamadan önce bana bakıyor. Ve dünyada her şey yolunda görünüyor. Bedenimi gevşetiyorum, kendimi hayalimde yaşamaya bırakıyorum.

Entübasyon tüpünün basıncı azalıyor ve tüp boğazımdan kayarak , rahatlatıcı olduğu kadar kötü bir his hissediyorum. Birkaç kez öksürerek, boğazımdan gelen katıksız çiğliğin acısıyla yüzümü buruşturuyorum.

Gözlerimi açtığımda Hunter'ı yanımda, hâlâ elimi tutarken buluyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"Selam, Minik Kuş." Sırıttırıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Beni çok korkuttun, biliyorsun. Aslında çok kızgınım."

Omuz silkmeye çalışıyorum ama bedenim ölüm döşeğindeki yüz yaşındaki bir çocuğunki kadar zayıf. "Benim hatam." Sesim kelimeleri zorlukla çıkarıyor. "Kazandık mı? Hayır kurumunu mu? En çok puanı biz mi aldık?"

Bir kahkaha atıyor, gözyaşları yüzünden akıyor ve alnımdan öpüyor. "Öptük. Yani, muhtemelen her şey benim yeteneğimle ilgiliydi, seninkiyle değil, ama biliyorsun." Yüzü ciddileşmeden önce gülüyor. "O gösteriyi senin çaldığını hepimiz biliyoruz, Sutton."

"de o kadar kötü değildin, Thompson."

"Geçtiğimiz dokuz gün boyunca bu yatakta yatarken, kendime binlerce kez eğer uyanırsan - gözlerini bana bakarsan - konu bize geldiğinde tam olarak nerede durduğumu bildiğinden emin olacağımı söyledim." Nefes alıyor. "Minik Kuş, düşmanım olması gereken biriyle aptalca bir dans için eğitim olarak başlayan şey, hayal ettiğimden daha büyük bir şeye dönüştü. Ve sana söylemeliyim ki, birkaç önemsiz dans seninle asla yeterli olmayacak. Çünkü ben bir ömür boyu istiyorum." Dudaklarımı öpüyor ve ben onun tuzlu gözyaşlarının tadını alıyorum. "O yüzden lütfen beni bir daha korkutma. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Gülümsüyorum.

"Öyle olsa iyi olur." Beni tekrar öpüyor. "Eminim şimdiye kadar anlamışsındır, ama yine de söyleyeceğim. Seni seviyorum. Sana çok aşığım." Bana sırtıyor. "Beni kesinlikle delirtiyorsun, ama her gün her saniye aklımdasın. Sana daha önce bunun sahte olmadığını söylemiştim ve bunda ciddiydim."

Kuru, çatlak dudaklarımı yalıyorum. Köpek boku gibi görüldüğümünden eminim ama bana bakma şekli... Kendimi güvensiz hissetmiyorum.

"Ben de seni seviyorum." Nefes alıyorum. "Sen de beni çıldırtsan bile." "İşi ilginç kılıyor, değil mi?" Omuz silkiyor.

Kıkırdıyorum ama tüm vücudumu acıtınca irkiliyorum, yine de acıya rağmen gülümsüyorum. "Sanırım öyle."

Sanırım evren iki insanın birlikte olmasını istediğinde, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buluyor. Soyadı Thompson olan birine aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Hunter Thompson'ı boş ver.

Birbirlerine tahammül edemeyen iki insan, mutluluk için aniden birbirlerine güvenmeye başlarlar. Talihsiz koşullarda bile kurulan beklenmedik bir bağ. Ve her bir çizgiyi bulanıklaştıran imkansız bir anlaşma. Ve yüzlerce barikattan sonra... işte buradayız.

Hissettiklerimizle savaşabiliriz. Hatta görmezden gelmeye bile çalışabiliriz. Ancak kesin olan bir şey var: aşk her zaman sizi yere serecek ve ait olduğunuz yere indirecek bir yol bulacaktır.

Ve ben Hunter'a aidim.

Hunter

Dün geceyi Sutton'la onun evinde geçirdikten sonra antrenman için bir an önce toparlanmak için elimden geleni yaparak odamda koşuşturuyorum.

Hastaneden çıkalı birkaç hafta oldu ve onunla çok fazla zaman geçiriyorum çünkü dürüst olmak gerekirse onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Doktorlar, bazı ilaçlara iyi yanıt vermeyen nadir bir astım türü olduğunu öğrendiler. Onun için işe yarayanlar bile bazen her zaman çözüm olamıyordu. Özellikle de kurtarıcı inhalerine ihtiyaç duyduğu zamanlarda. Bu yüzden diğer zamanlarda hastanelik oluyordu. Bu son derece nadir görülen ve teşhis edilmesi zor bir hastalık. Bu yüzden amcam ve diğer birkaç göğüs hastalıkları uzmanı bunu gözden kaçırdı. Ama artık hastalığının ne olduğuna dair gerçek bir cevabı olduğu için uygun ilaç tedavisine başladı. Ve yeni doktoru yaşamak istediği hayatı yaşayacağı konusunda son derece umutlu.

Bana bu teşhisten önce dans konusunda havlu atmayı düşündüğünü söyledi. Ama artık yavaşlamak zorunda değil. Tekrar komaya gireceği korkusu olmadan istediği gibi dans edebiliyor. Elbette, bu mümkün. Ama artık ona yardım edecek doğru ilaca sahip olduğuna göre, bu ihtimal çok daha düşük.

Aşağı indiğimde Haley'i kanepeye kıvrılmış buldum. İlk başta sadece televizyon izlediğini düşündüm ama yaklaştığımda ağladığını fark ettim.

"Sorun nedir?" Onun önünde durarak söyledim. "Ne oldu lan?"

Beni görünce hızla yüzünü siliyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim, gerçekten." Gülümsemeye çalışıyor ama sahte olduğunu biliyorum. "Evde olduğunu bilmiyordum. Sutton'la olduğunu sanıyordum."

"Daha önce buradaydım ama antrenman için buraya gelmek ayrılmak zorunda kaldım." Gözlerimi ona diktim. "Bana olduğunu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?" "Lütfen Hunter," diyor alt dudağı titreyerek. "Bu işin peşini bırak. Şimdi. Yakında konuşacağım."

Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum, huzursuz hissediyorum. Ama onu çok zorlamak istemiyorum çünkü o zaman gerçekten istediği zaman bana asla gelmeyecek

konuşmak için.

"Peki, tamam. Ama ihtiyacın olursa söyleyeceğine söz ver. mı?" Çabucak başını salladı, gözlerini tekrar sildi. "Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Watson odasından çıktı. "Hazır mısın?" Etrafına bakınır. "Cade nerede?"

"Biliyorsam ne olayım." Omuz silkip kız kardeşime bakıyorum. "Bugün onu gördün mü?"

Yüz ifadesi sadece hüznü ve ellerini yüzüne kapatıyor. "Hiçbir şey söylemek istemiyorum. Beni asla affetmeyecek."

"Seni affetmek mi?" Watson başını geriye doğru kaldırır. "Sen neden bahsediyorsun, Haley?"

Burnunu çekiyor, ellerinin üzerinden bakıyor. "Sanırım odasında sızdı." Dudağı titriyor. "Bence yardıma ihtiyacı var Hunter. Sanırım... uyuşturucu kullanıyor."

"Siktir," diye mırıldandım.

Sutton ve benimle ilgili her şeye o kadar dalmıştım ki son zamanlarda Cade'e dikkatimi veremiyordum. Uyuşturucu geçmişini biliyorum. Daha on sekizine basmadan altı hafta rehabilitasyon merkezinde kalmıştı.

Cade geçmişinden bir sürü şey taşıyor. En iyi arkadaşının ölümünü atlatabildiğini hiç sanmıyorum. Aslında, bence kendini suçluyor.

Çantamı bırakıp odasına gidiyorum, Watson peşimde, Haley de onun hemen arkasında.

"Lütfen, ona bir şey söylediğimi söyleme," diye ağlıyor. "Benden çok nefret edecek."

Kapıyı itip açtığımda, işte oradaydı, sızmıştı. Onu ittim, biraz kıpırdandı ama sonra tekrar uykuya daldı.

Bu kez Watson sırtına bir tokat atarak yorganı yırtar. "Uyan artık, Huff! Antrenmanımız var. Ve antrenmandan sonra, lanet hayatını toparlaman için bir plan yapacağız."

"Siktir git," diye inliyor Cade, başının üzerine bir yastık çekerek.

"Hayır, siktir git," diye homurdanan Watson kolundan tutup onu sırt üstü çevirir. "Ayağa kalk, Cade! Biz bir takımız. Birlikteyiz. Kafayı bulup ya da sarhoş olup bütün gün uyuyamazsın."

Cade saniyeler içinde ayağa kalktı. Ama giyinmek yerine Watson'ın gömleğini kaptı. "Siktir , Gentry! Sen tam bir iyilik meleğisin."

Onu itiyor, damarları boynundan dışarı fırlıyor. "Çekil sikimden, amcık çocuk."

Watson onu kafasından yakaladı ve şifonyere çarptılar. Haley ağzını kapatarak feryat ediyor. Ve onları ayırmanın bana bağlı olduğunu biliyorum.

Cade'i tutup geriye doğru çektim. "Kes saçmalamayı, Huff," diye bağıyorum kulağına. "Sadece endişeleniyoruz!"

"beni!" diye bağıyor ve biraz mücadele ettikten sonra onu serbest bırakıyorum.

Üçümüze bakarak acı acı gülüyor. "Endişeli misiniz? Söz konusu ben olunca endişelenecek en ufak bir şey bile bilmiyorsun." Başını sallıyor. "Hokeyle işim bitti. Hepinizle de işim bitti."

Masasından anahtarlarını alarak kapıya doğru yönelir. "Cade!"

Haley çığlık atar. "Lütfen, dur!"

Odadan çıkmaya devam ederken, kadının yanından geçip merdivenlerden aşağı koşar. Saniyeler sonra kapının çarptığını duyarız ve onun gittiğini anlarız.

Ama hiçbirimizin bundan sonra ne yapacağını bildiğini sanmıyorum.

Sutton

Hunter'dan gelen mesaja bakıyorum, antrenmandan sonra bana geleceğini ve Cade'in bir sorunu olduğunu söylüyor. Ne bekleyeceğimi bilemediğim için kaşlarımı çatıyorum çünkü anladığım kadarıyla Cade berbat durumda. Ama arkadaşlarının bu kadar endişeleneceği bir noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim.

Geçtiğimiz birkaç hafta tam bir kasırga gibiydi. Çok fazla ders kaçırdıktan sonra yetişmeye çalışmamı, Brooks'taki ilk solo performansımı kaçırmamın duygularıyla başa çıkmamı ve ayrıca dans söz konusu olduğunda geleceği düşünmemi içeren bir hafta. Ve belki de artık bu işi yapmak istemediğim sonucuna vardım. En azından rekabetçi olarak. Bir şey ışıltısını kaybettiğinde, onu asmanın zamanı gelmiş olabilir.

One Wish etkinliğinde Carter Anne ile dans etmek, onun gözlerinde o sahnede olmaktan duyduğu heyecanı görmek... Genç kızlar ve erkekler bedenlerini müzikle hareket ettirirken içlerindeki o neşeyi hissettiklerinde orada olmak istediğimi fark ettim. Çocuklara hepimizin ne için orada olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Eğlence ve merak.

Belki de ölüme yakın bir deneyim ya da gerçekten harika bir kardeşim olduğunu öğrenmekti. Her neyse, hayatta ne istediğimi kavramamı sağladı. Ve istediğim şey küçük çocuklar için bale eğitmeni olmak. Onlar aşırı rekabetçi veletler olmadan önce.

Hunter daha sonra geldiğinde ona tüm bunları anlatacaktım ama şimdi, o arkadaşı için endişelenirken kendimden bahsetmek için en kötü zamanmış gibi hissediyorum. Ama ona anlatacağım. Belki bu gece değil.

Hokey takımı bir grup kardeş gibidir. Aralarındaki anlaşmazlıklara rağmen iyi günde kötü günde birbirlerinden ayrılmayan bir grup. Cade her ne yaşarsa yaşasın, Hunter ve diğer çocuklar yanında olduğu için çok şanslı.

Kamyonetinin geldiğini duyar duymaz Hunter'la garaj yolunda buluştum.

Kamyondan inerken bir koluyla beni kendine doğru çekiyor ve alnımdan öpüyor. "Evde başka kimse var mı?"

Başımı sallayarak eve bakıyorum. "Evet. Poppy ve Lana içeride." "Biraz yürüyebilir miyiz?" diye mırıldanıyor. Aşağıya bakarak, elini elini boynuma ve saçlarıma götürdü, sonra ağzını benimkine yaklaştırdı.

Hunter'ı öpmekten asla bıkmayacağım. O kadarını biliyorum.

"Elbette." Başımı sallayıp elini tutuyorum ve geri çekiliyorum.

Kaldırıma doğru ilerlerken endişeyle ona bakıyorum.

"Cade iyi mi?" Elini sıkarak fısıldıyorum. "Ya sen? İyi misin? İyi misin?"

Derin bir nefes alır, göğsü yükselir. "Watson, Link ve ben Koç'la konuşmak zorundaydık. Ona söylemek istemedik ama Cade bugün antrenmana gitmeyince Koç bir şekilde ona neler olduğunu anladı." Omuz silkiyor. "Sanırım birkaç hafta önce fark etmişti." Vücudu sertleşiyor ve üzgün olduğunu anlıyorum. "Cade'in rehabilitasyona gitmesi gerekecek. Koçun söylediği kadar temiz uyuşturucu testini geçene kadar takımdan uzak kalacak." Yüzünü buruşturuyor. "Koç'un yardımını kabul edip rehabilitasyona gitmezse belki de sonsuza kadar."

Duruyorum, yüzümü ona dönüyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Çok üzgünüm Hunter. Ama.. belki rehabilitasyona gitmeyi kabul eder. Eminim takımdaki yerini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Gözlerini kısarak başını hafifçe sallıyor. "Bugün nasıl davrandığını görmedin, Sutton. O... o birinci sınıftan beri tanıdığım Cade bile değildi."

Suçluluk duygusu midemi dolduruyor. "Sağlığım ile ilgili saçmalıklara bu kadar takılmasaydın muhtemelen daha erken fark ederdin. Özür dilerim Hunter."

"Hayır, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi," diye beni temin ediyor, parmak uçlarını kollarımın üst kısımlarına sürterek. "Günün sonunda Cade büyük bir çocuk. Umarım onunla savaşmak yerine hepimizin ona yardım etmesine izin verir." Başımın üstünü öpüyor. "Bu olay beri tek yapmak istediğim gelip seni görmektir."

Yavaşça başımı sallıyorum, ellerimi göğsüne götürüyorum. "Her şey girecek. Sen iyi bir arkadaşsın Hunter."

"Bundan pek emin değilim." Yüzünü buruşturuyor. "Onu görmeye gitmeliyim. Ama önce benimle biraz daha yürü. Konuşmamıza bile gerek yok. Sadece sana yakın olmak istiyorum."

"Tamam." Ona küçük bir gülümseme verdim.
Bana bakıyor. "Tamam," diye beni taklit ediyor.
Ve yürürüz. Hayatın sorunlarını birkaç dakikalığına görmezden geliyoruz.

Hunter

Cade, Watson, Haley ve beni görmezden gelerek ailesiyle birlikte evden çıkarken odada bir karanlık vardı. O geri gelene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğim bir boşluk. Ve o zaman bile, beni affedip affetmeyeceğini merak ediyorum. Herhangi birimizi affedip affetmeyeceğini.

Kız kardeşim ağlıyor, ama nedenini gerçekten anlamıyorum. Birkaç aydır bizimle yaşıyor. Ama bunun onu bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim.

Arabaları garaj yolundan çıktığında, Watson kapıyı kapattı. Yüzündeki ifade benimkiyle aynıydı. Kaybolmuş gibi. Ne yapacağımızı ya da nasıl yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi.

Sonunda Watson kaşlarını çatmadan önce kız kardeşime baktı. "Haley... pek iyi görünmüyorsun. İyi misin?"

Ona baktığımda, göğsünü tutarak yıkılıyor. "Hunter, hamileyim," diye mırıldandı.

Gözlerim açılıyor ve kalbim duruyor.

"Hamileyim... ve Cade'in bebeği."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz odasına kaçtı ve Watson'la birbirimize .

Lanet olsun.

Sutton

Gelecek hafta annemi gördüğümde onunla yapmayı planladığım konuşmayı hayal ediyorum. Geldiğini bilmeyecek ve Brooks'tan bir saat uzaklıkta katılacağını öğrendiğim aptal, süslü bir öğle yemeğinin ortasında olacak, ama ben içeri giriyorum... silahlar ateşleniyor.

Keşke bu kapanışa ihtiyacım olmasaydı ama içten içe buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Garip bir nedenden ötürü, geçmişî geçmişte bırakmadan önce yapmam gereken bir şey bu. İlk ve son kez.

Hunter'ın ailesi ben iyileşirken defalarca beni görmeye geldi. Onlarla daha fazla zaman geçirdikçe, Hunter'ın NHL'de oynama hayali söz konusu olduğunda ne kadar olumsuz davrandıklarının farkında bile olmadıklarını fark ediyorum. Kendilerini savunmak gerekirse, Hunter'ın onların izinden gitmesinin en iyisi olacağına gerçekten inandıklarını düşünüyorum.

Ders bittiğinde eşyalarımı topluyorum ve dışarı çıkmadan önce esniyorum.

Çantamdaki telefonumun çaldığını duyunca çıkarıp başparmağımı ekranda kaydırıyorum.

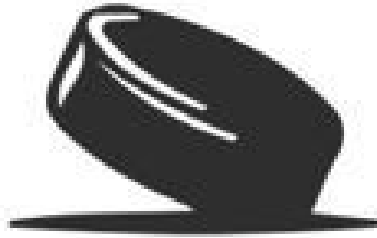
"Hey, nasıl gitti?" Endişeyle soruyorum çünkü Hunter'ın Cade'in ailesinin gelip onu fiziksel olarak rehabilitasyona götürmesinden ne kadar korktuğunu biliyorum.

"Şu anda neredesin?" diye soruyor hemen.

"Sawyer binasının yanıdayım."

"İki dakika içinde orada olacağım. Orada kal."

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan görüşmeyi sonlandırıyor ve her ne olursa iyi olmadığını biliyorum. Bankta oturmuş, endişeyle onun gelmesini bekliyorum.

Avcı

Az önce aldığım berbat haberden sonra Sutton'ı bulup içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Kız kardeşimin onun bilmesini istememesi umurumda değil. Çünkü, bir, Sutton'ın bunu asla tekrarlamayacağını biliyorum. İkincisi, etrafımda olan biten her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Ve benim dikkat dağıtıcım Sutton. Benim güzel Minik Kuşum, ona doyamıyorum.

Kaldırıma yanaşıyorum ve bir kez olsun inmiyorum bile, çünkü daha elimi tutamadan kamyonetimin kabinine giriyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, elime dokunarak.

"Şimdi öyleyim." Başımı salladım. "Cade rehabilitasyona gitti. Benden nefret ediyor. Muhtemelen bir daha benimle konuşmayacak." Bir nefes çekiyorum. "Ya beni hiç affetmezse, Sutton?"

"Yapacak. Söz veriyorum." Elini yanağıma götürdü.

"Oh, ve kız kardeşim hamile." Yaltaklanıyorum. "Cade'in bebeğine. Yani adam ayık kalmaya çalışırken bir yandan da baba olmak üzere olduğunu öğrenmek zorunda kalacak. Kendine bile bakamazken lanet olası bir insana." Emniyet kemerini gösteriyorum. "Yine de bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum. Günlerdir tüm dünyam Cade Huff ve onun sorunları etrafında dönüyor. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama şu anda sadece kız arkadaşımınla birlikte olmak istiyorum." Ona baktım. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye fısıldıyor, göz kırpmıyor. "Hey, başlık için teşekkürler. Bir kompleks yaşamaya başlamıştım. Benden gerçekten hoşlandığını duyduğuma sevindim."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Kız arkadaş dedin. Bu terimi ilk kez kullanıyorsun, koca adam." Öne doğru eğilip yanağımdan öptü. "Bunu düşüneceğim. Bilirsin, şu kız arkadaş meselesi."

Koltuğuna geri oturarak çenesine vurur. "Pekala, bunu düşündüm. Ve... evet, elbette. Yani, sanırım seninle çıkacağım."

Beni gülümsetmeye çalışıyor ve başarıyor da. Başımı sallayarak onu kendime doğru çekiyorum ve bana karşı kıkırdarken onu öpüyorum.

Uzaklaştığında, bugünkü olaydan kaynaklanan aynı suçluluk duygusu içeri sızıyor. O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü omzumu okşuyor.

"Seni bir yere götürme sırası bende. Seninle ilgilenmek için."

"Her zaman benimle ilgileniyorsun. Beni tutan sensin."

"Bu çok hoş ama kışını sürücü koltuğundan kaldır ve bana güven."

Kapısını iterek açtı ve yanıma gelmeden önce aşağı atladı. Benim kapımı açtığında elimi çekerek beni kamyonetten dışarı çıkardı.

Beni kamyona doğru itiyor, beni öyle sert öpüyor ki aletim seğiriyor ve her şeye rağmen şu anda kendimi onun içine gömebilmeyi diliyorum.

"Hunter, seni seviyorum. Seni dünyadaki hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Ama senin için bir şey yapma sırası bende, tamam mı?"

Yutkunuyorum ve ona zayıf bir baş selamı veriyorum. "Evet. Tamam."

Kışına bir şaplak atarak direksiyonun arkasına geçti. "Güzel. Hadi ."

"Evet. Bebeğim... aklımdaki şey gerçekten bu değildi." Elimini enseme gezdiriyorum. "Belki soyunuruz diye düşünmüştüm. Belki kendini kötü hissedersin ve bana sakso çekersin. Belki yüzüme bile oturursun." Tuğla binayı gösteriyorum. "Ama bu? Hayır. Olasılıklar listesinde bu yoktu."

Aşevine bakıyorum, kapının önündeki insan kuyruğuna bakıyorum. Birçoğunun kafasının iyi olduğu belli, bazıları da gerçekten kirli. Birkaçının çocuğu var. Midem bulanıyor.

"Eğer beni daha kötü hissettirmek istediysen, bunu başardın." Yaltaklanıyorum. "Kahretsin, bugünden sonra benim bile bir antidepresana ihtiyacım olabilir."

Beni iterek ters ters baktı. "Söz veriyorum, neden burada olduğumuzu birazdan anlayacaksın Hunter. Ama şimdilik küçük bir sürtük gibi mızımızlanmayı kes, yoksa bir ay boyunca seks yapmayacağım."

Ellerini tutarak kendime doğru çektim ve dudaklarımı kulağına dayadım. "İkimiz de bir ay bekleyemeyeceğini biliyoruz. Kahretsin, Minik Kuş, bensiz bir hafta bile dayanamazsın." Kulağını ısırdım. "Aslında... eğer gidip park edecek bir yer bulmak istersen, aletimi o kadar uzağa sürmek isterim-"

Beni geri iterek eliyle ağzımı kapattı. "Sus. Yüzünü sustur." Parmaklarını benimkilere dolayarak yürümeye başladı. "Saç filesi takınca çok tatlı görüneceksin bebeğim."

Durunca kaşlarımı çattım. "Lanet bir saç filesi mi? Sen ciddi misin?"

"Evet. Kimse çorbasında kıl istemez. Ew." Burnunu kıvrıyor. "Hadi gidelim. Ve eğer iyi bir çocuk olursan ve bir daha şikayet etmezsen... sana bir ödül vereceğim."

"İyi bir ödül olsa iyi olur," diye . "Öyle olacak."

"Anal gibi mi?"

"Hayır!" diye bağılıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Belki memelerini sikebilirim?" Omuz silkiyorum. "Ben buna razıyım."

". Şimdi kapa çeneni," diyor kapıya ulaştığımızda ve kapıyı açıyor.

"Sutton! Selam!" Yaşlı bir kadın onu gördüğünde gülümsüyor. "Yardım etmek için geldiğini bilmiyordum." Gözleri benimkilere kayıyor ve beyaz kaşlarını oynatıyor. "Oh, yanında göz alıcı bir şeyler de getirmişsin. Kızlar buna bayılacak."

Beni arkasından mutfağa doğru çekerken, elini çekiştiriyorum. "Hangi kızlar?" Fısıldıyorum. "Hangi kızlar?"

Parmağını ağzına götürerek beni sessizce susturuyor... yine. Mutfaka girdiğimizde, "kızların" kim olduğunu tam olarak biliyorum. Aslında, onların gerçek Altın Kızlar olabileceğinden oldukça eminim. Hatta belki daha yaşlılar. Ve bana bakışlarına bakılırsa, uzun zamandır genç bir adam görmediklerini söyleyebilirim.

Suttonun yüzündeki ifadeye bakılırsa çok hoşuna gidiyor.

Sutton

İlk yarım saat boyunca Hunter'ın neden burada olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyorum. Üzgün olduğunda onu götürebileceğim sayısız yer varken neden bir aşevini seçtiğimi anlamadı. Ama yavaş yavaş anlamaya başladığını düşünüyorum.

Bu bölgedeki müşterilerin çoğu sokaklarda yaşayan uyuşturucu bağımlıları. Burada istediğim kadar gönüllü olamıyorum ama buraya geldiğim birkaç seferde... o gün önemli bir şey yapmışım gibi hissederek ayrıldım. Önemli bir şey.

Müşterilerden bazıları onu takımdan tanıyor ve alkışlıyor. Birkaçı elini sıkıyor, bazıları da ona ne kadar inanılmaz bir oyuncu olduğunu söylüyor. Ona gözlerinde yıldızlarla bakıyorlar, muhtemelen tüm geleceğinin parmaklarının ucunda onu bekliyor olmasını kıskanıyorlar.

Herkesin karnı doyup Gloria ve diğer hanımlar onunla flört etmeyi bitirdikten sonra yanıma geldi.

"Sadece burada bulunarak bile pek çok insanın haftasına damga vurdunuz," diyorum ona, birkaç kâseyi yıkarken. "Herkes karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

Başımın yanını öpmeden önce yemek odasına bakıyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. İnsanların hikâyelerini dinlemek gerçekten hoşuma gitti. Çoğu zaman yargılayıcı bir hıyar olduğumu fark etmemi sağladı."

Onu herkesin göremeyeceği bir yere çekerek tezgâhın karşısında duruyorum. Ellerini yanımdaki tezgâhın iki yanına koyuyor ve yanağımı okşuyor.

"Bu gece gördüğümüz pek çok insanın muhtemelen evde onları bekleyen sevgi dolu bir ailesi yok. Yaptıkları pislikleri yüzlerine vuracak ve iyileşmelerine yardımcı olacak kadar onları önemseyen iyi arkadaşları. Kötü bir yola girdiler ve onları durduracak kimse yoktu." Yanağımı okşuyorum. "Cade Huff'ın hayatları şu anki haline geldiğinde hiçbirinin sahip olmadığı neye sahip olduğunu biliyor musun?"

Kalın kalın yutkunuyor, gözleri buğulanıyor. "Ne?" diye .

"Sen," diye fısıldadım. "Onların arkasını kollayacak senin gibi bir arkadaş. Hayatlarını değiştirebilecek rahatsız edici konuşmalar yapmak için. Hatta hayat kurtarıcı." Alnımı aşağı indirmeden önce dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Cade şu anda bunu göremeyebilir ama bir gün . Senin, Watson'ın, Haley'nin,

ve Link onu kurtardı." Yemek alanındaki geveze sesleri işaret ediyorum. "Eminim tüm bu insanlara hayatlarında senin gibi bir arkadaşları olmasını isteyip istemediklerini sorsan, evet derlerdi. O yüzden kendini hırpalamayı bırak Hunter. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Cade iyi olacak."

Bana küçük bir baş selamı verirken burun delikleri duyguyla alevleniyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, "her zaman bardağın dolu tarafını görmemi sağladığın için."

"Umut ışığım olduğun için teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Seni çok seviyorum Hunter Thompson."

Geri adım atarak göz kırpmıyor. "Hadi gidip temizlenelim. Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa... bana bir şey borçlusun."

Gözlerimi devirerek kıkırdıyorum. "Evet, evet."

Hunter yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir arkadaş. Şiddetli bir koruyucu. En iyi dinleyici. Ve başkalarının acısının ağırlığını iki kez düşünmeden omuzlarında taşıyan bir adam.

Ve ona duyduğum sevginin büyüklüğü beni korkutuyor. Çünkü daha önce hiç kimseyi bu kadar sevmemiş ve tapmamıştım. Günün birinde telefonu çalacak ve profesyoneller onu arayıp krallığın anahtarlarını teslim edecekler.

Ve bunun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum.

Hunter

Koç LaConte soyunma odasında bize bakarak, "Bu maçın size doğru gelmediğini biliyorum," diyor.

Sessiz. Çok sessiz. Cade gittiğinden beri böyle hissediyorum. Sürekli şakalaşan ve aptalca şeyler söyleyen biri yok. Ve doğrusu, bu gerçekten berbat.

"Bu bana da doğru gelmiyor. Ve eğer Huff'a kızgın hissediyorsan, hatta bir süreliğine buzdan uzak için verdiğim karar nedeniyle bana kızgınsan, bu benim için kabul edebileceğim bir şey." İç çekiyor. "Ama adamlarımdan birinin başına bir şey gelmesiyle yaşayamam. Biri çıkıp konuşsaydı önlenilecek bir şey." Duraksıyor. "Cade Huff hakkında ayrıntıya girmeyeceğim çünkü kendini savunmak için burada değil ve o yokken onun hakkında konuşmak doğru değil. Sadece şunu bilin ki o buza adım attığınızda her biriniz değişimi hissedeceksiniz. Onun orada olmamasının yükünü hissedeceksiniz."

Yavaşça başını sallıyor, dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor. "Ve bu değil. Ama sorun olan şey, bunu bu gece bok gibi oynamak için bir bahane olarak kullanmamız. Huff her şeyi bir kenara atmanı istemezdi. Sahaya çıkmanızı, dışınıza takmanızı ve işi bitirmenizi isterdi." Gözleri her birimizin üzerinde geziniyor. "Hepiniz bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz? Sahaya çıkıp sıkı oynayabilecek misiniz? Cade Huff için?"

Hepimiz "Evet efendim" diye bağıryoruz ama sesimiz zayıf kalıyor ve bize ters ters bakıyor.

"Lanet olsun. Eğer böyle olacaksa, gidip onlara bu gece dışarı bile çıkmayacağımızı söyleyeceğim. Hükmen mağlup sayılacağız." Sıranın üzerinde ayağa kalkıp ellerini çırpı. "Sahaya çıkıp sıkı oynayacak mısınız?!"

"Emredersiniz efendim!" diye bağıryoruz, bu sefer daha yüksek sesle.

"Güzel!" Link'i işaret ediyor. "Devam et, Sterns. Bu çocuklara kim olduklarını hatırlat!"

Link avucunu dolabın üzerine vurur. "Biz kimiz beyler?!"

"Kurtlar!"

"Peki bu gece oraya ne yapmaya gidiyoruz?"

"onları!" diye bağıyoruz.

"Çünkü bu lanet olası ev kimin?!"

"Bizim evimiz!" Hepimiz ayağa kalkıyoruz, ellerimizi çırpıyoruz, birkaçı başını yukarı kaldırıp uluyor.

Cade olmadan bu oyunu oynamak doğru gelmiyor. Ama sanırım buna alışsam iyi olacak. Çünkü görünüşe bakılırsa, bu sezon geri dönmeyebilir bile.

Sutton

Tribünde olmanın, arkasında *Thompson* yazan bir forma giymenin verdiği bir his var... iyi. O sayı attığında ve kalabalık çılgına döndüğünde içimden bir gurur duygusu geçiyor. Bu arenadaki pek çok insan, spor yapma yeteneği nedeniyle ona hayranlık duyuyor. Bir zamanlar, kısa bir süre önce, ona saygı duymamın tek nedeni bu spordu. Çünkü atletten atlete, onun oyunu sevdiğini biliyordum. Şimdi ise onu buz üzerindeki yeteneğinden çok daha fazlası için görüyorum.

Vücudu bana doğru dönüyor ve kaskının ve kalkanının arkasından bile bana baktığında yüzündeki sırıtışı görebiliyorum. Benim tatlı, hassas, koruyucu ve zaman zaman kıskanç adamım. Cade gittiğinden beri oynadığı ilk maç olduğu için acı çektiğini biliyorum. Ama Link'in ve Watson'ın enerjisiyle birlikte onun enerjisi de onları taşıyor ve üçüncü periyotta zaman azalırken onları önde tutuyor.

Hunter, diğer insanların acılarını ve sorunlarını emen insanlardan biridir. Sevdikleri acı çektiğinde, o da acı çeker. Bu onun sevdiğim özelliklerinden biri. Bir şeyleri derinden hissediyor ve bu dünyadaki diğer pek çok erkeğin aksine bunu göstermekten korkmuyor.

Kız kardeşi için endişelendiğini biliyorum. Öyle olmakta da haklı, çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu gece benimle gelmesini sağlamaya çalıştım ama kendini pek iyi hissetmiyordu, o yüzden zorlamadım. Ama yardım etmek için ne yapabilirsem yapacağım. O Hunter'ın kardeşi, bu yüzden iyi olacağını biliyorum. Olmazsa da Hunter ve ben ona yardım . Heck, tüm hokey takımının onun yanında olacağına gerçekten inanıyorum. Ne de olsa Cade Huff'ın bebeğini taşıyor. Ve her biri onu kardeşi gibi seviyor. Pak oyuna girerken hevesle izliyorum. Hayatımın bir döneminde bu oyunu bir sanat olarak görmezdim ama şimdi güzel bir şey olarak görüyorum. Her maçta arenaya gelen ve saldırganlık, koordinasyon, hız, çeviklik ve şiddet oldukça muhteşem. Ve bu oyunun bir parçası olmayı seviyorum.

Puck Boy'un kız arkadaşı.

Maçı kazanıyorlar ve ilk baktığı kişi ben oluyorum, bana sırıtıyor. Umarım bir gün ailesi gelip onu izler. Ve onlar da

Oğullarının buzda ne kadar yetenekli olduğunu hatırlayın. Ve doktor olamayacak olması onun olağanüstü olmadığı anlamına gelmiyor.

Çünkü öyle. .

Ama ne olursa olsun, onu de desteklemeseler de ben burada olacağım.
Elimden geldiğince yüksek sesle onu alkışlıyorum.

Hunter

"İyi misin?" Sutton'a söyledim.

Kamyonetimin camından dışarı bakıyor, ellerini kucağında kenetlemiş, gergin olduğunda yaptığı gibi kıpırdanmamaya çalışıyor. Muhtemelen görgü kuralları derslerinde öğrendiği bir şey.

Bana bakarak küçük bir gülümseme verdi. "Evet, ben iyiyim." Kaşlarını çatarak iç geçiriyor. "Tamam, bu bir yalan. Çıldırmağ üzereyim. *Koltuk altı terlemesi, göğüs terlemesi, muhtemelen kurdeşen dökme* korkusu gibi."

Uzanıp ellerinden birini tutuyorum ve başparmağımı elinin üstünde gezdiriyorum. "Her şey yoluna girecek. Ve eğer buradan çıkarsak ve fikrini değiştirirsen, siktir et deriz ve yapacak başka bir şey buluruz. Anlaştık mı?"

Bir kez başını sallayarak nefesini içine çekiyor. "Anlaştık. Ben sadece... bu çok mu sert oldu? Onların özenle hazırlanmış öğle yemeğinde ortaya çıkmak, büyük bir bomba patlatmak ve sonra da '*Deuces*' demek. *Biz yokuz*."

"Sert bir şey ama bunu bir masa dolusu süslü sikicinin önünde yapmayacaksın, değil mi?" Ona bakıyorum. "Bekle, bunu onun kışına yapışmış taşralı kulüp arkadaşlarının önünde mi söyleyeceksin?"

"Yani... Bunu düşündüm," diye ciyaklar. "Ama haklısın. Çok uzak. Hayır, sadece onlarla konuşmam gerektiğini söyleyeceğim, onları kenara çekeceğim ve *bam... Gerçeği biliyorum, sürtüğ*."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hoşuma gitti. Benim bebeğim acımasızdır."

Evlerine gitmeyi düşündü, ama uzun bir ve oraya vardığımızda onu kapıdan içeri almazlarsa, bu muhtemelen her şeyden daha travmatik olurdu. Ailem bugün öğle yemeğinin verildiği kulübün sık ziyaretçileridir. O yüzden içeri girmekte sorun yaşamayacağımızı biliyorum.

Bu yıl Sutton'ın etrafında olduğum süre boyunca bir kez bile ailesi onunla iletişime geçmedi. Sanki onu unutmuşlar gibi. Ondan tamamen kopmuşlar. Kabul ediyorum, bunu annesinden beklerdim ama Sam Savage her zaman bundan daha iyi görünmüştür. Elbette, senatör olarak konumunu her zaman her şeyin önünde tuttu ama Sutton'a asla Helena'nın ya da Helen'in yaptığı gibi aşağılayıcı davranmadı.

Yavaşça, hiçbir uyarı yapmadan yolun kenarına çekiyorum.

"Telefonunu bana ver." Elimi onunkinden çekip uzattım. "Ne?" Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış görünüyor. "Neden?"

"Sadece bana güven." Beklerken elimi sıktım.

Yavaşça telefonunu alıyor ve elime tutuşturuyor.

Fişe takıp Müzik uygulamasını açıyorum. Kaydırarak mükemmel şarkıyı bulduğumda sırtıyorum.

İstesek de müzik zevklerimiz bundan daha zıt olamazdı. Ben country'den biraz rap'e ve eski tarz şeylere kadar her şeyi dinlerim. O bir Taylor Swift fanatığı.

Play tuşuna basıp ona sırtıyorum, ezberlemek zorunda kaldığım şarkı çalmaya başladığında gülmemeye çalışıyorum. Ama büyük bir Swiftie olmasam da, bu şarkı *o kadar* da kötü değil.

Sesi açıyorum ve yola geri çekilmeden hemen önce hoparlörlerimden "Bad Blood" çığlıkları yükseliyor.

"Hadi kızım. Al şunu." Başımı ileri geri sallayarak ona göz kırpıyorum. "T. Swift seven benliğinle aşağı in."

Şarkı söylemekte tereddüt ettiğinde, takım için bir tane alıyorum ve şarkı sözlerini gırtlaktan söylemeye başlıyorum. Su şişemi alıp mikrofon gibi havaya kaldırıyorum. Sutton önce gülüyor, erkeğinden utandığı için yüzünü kapatıyor. Ama nakarat başladığında benimle birlikte şarkı söylemeye başladı. Daha çok, ikimiz de tam bir moron gibi davranırken sözleri haykırıyor.

Camını açıp rüzgârın saçlarını karmakarışık bir felakete sürüklemesine izin veriyor. Kot şortu ve mavi atleti pek de şık bir öğle yemeği kıyafeti sayılmaz. Tam da bu yüzden giymesini söyledim. Çöp poşeti giyerek bir çöp konteynerinden çıkabilir ve yine de annesinin on katı bir insan olurdu. Ayrıca yine de odadaki en güzel kadın olurdu.

Şarkı bitiyor ve bana bakıyor. Artık karton bir kutuya kapatılmış, korkmuş bir köpek yavrusu gibi görünmüyor. Ama lanet bir savaşçı, savaşmaya hazır.

"Teşekkür ederim." Konsola doğru eğilip yanağımdan öptü. "Buna ihtiyacım vardı."

"Biliyorum." Ona yan gözle bakıyorum. "Ne zaman T. Swift jam session'larından birine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Artık bunu kabullenmeye başladım."

"Ve bunun için seni seviyorum." Kıkırdıyor.

Taylor Swift'in gülümsemesini sürdürmek için hayatımın geri kalanında onu tekrar tekrar dinlemek zorunda kalsaydım - kulaklarımın içi kanayabilir ve zihinsel olarak

Bunu yapardım. En azından onun için.

Sutton

Ailemle yüzleşirken Hunter'ın yanımda olmasını istediğim için bana korkak, bağımlı biri diyebilirsiniz. Gerçekten umurumda değil. Şeytanın diyarına tek başıma gitmemin imkanı yoktu. Kesinlikle hayır.

Hunter bizi kapıdan geçirdikten sonra arkadaki açık alana doğru yürüyoruz. Ama hostes bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirmeden ve erkek arkadaşına baştan çıkarıcı bir seks kedisi bakışı atmadan önce değil.

"Seni istiyor," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek. "Onun seninle göz göze gelmesini izlerken kendimi kirli hissediyorum."

"Eh, şey, ben alındım." Omuz silkiyor. "Ayrıca, kızıl saçlılardan pek hoşlanmıyorum." "Kız arkadaşından başka kimseden hoşlanmıyorsun, göt herif," diye tısladım.

onun tarafında.

"Tabii ki bebeğim." Köşeyi dönüp çimenlerin üzerine yayılmış masaları gördüğümüzde kolunu bana doluyor.

Etrafıma bakarken büyük, süslü şapkalar, takım elbiseler ve tasarım kıyafetler avluyu dolduruyor.

"Başka bir jam session zamanı mı?" Yutkunuyorum.

"Hayır. Sadece bir orospu seansı," diyor ve kolunu bedenimden çekip bırakıyor. "Solunda, üçüncü masanın üzerinde. İğrenç mavi elbise."

Gözlerim annem ve Sam'i diğer iki çiftle birlikte otururken bulana kadar hareket ediyor. Ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum, inhalerime ihtiyacım olup olmadığını merak ediyorum.

Hayır. Ben hallederim.

Çenemi cesurca yukarı kaldırarak onlara doğru yürümeye başlıyorum. Bacaklarım titriyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hunter'ın elimi tutmaması için dua ediyorum çünkü avuç içim muhtemelen terden yapış yapış olmuş.

Annem beni içeri almadan önce önüme bakıyor ve gözleri açılıyor. Yüzündeki panik ifadesi hiç de yanlış anlaşılmıyor.

Onu havalı arkadaşlarından ayırıp onunla konuşmamı hak ediyor mu? Hak etmiyor.

Peki, onların önünde olay çıkaracak mıyım? Evet, yapacağım.

"Sutton." Sahte bir gülümseme takınıyor ve kimin baktığını görmek için arkadaşlarına göz atıyor. "Göstermeniz ne kadar hoş." Gözleri aşağıya doğru

Kıyafetime baktı ve küçümsediğini gizleyemedi. "Ama tatlım, sen ne giyiyorsun böyle?"

"Sutton." Babam-Sam-ayağa kalkıyor, hemen bana yürüyor ve ellerini kollarımın üst kısmına koyuyor. "Bu ne sürpriz." Beni içine çekerken gözlerindeki duyguyu görebiliyorum. Bana sarılarak fısıldıyor: "Teşekkür ederim. Sonunda bize geri döndüğün için teşekkür ederim."

Başımı arkaya attım. "Ne?"

Kafası karışmış görünüyor. "Aylardır telefonlarıma ya da e-postalarıma cevap vermiyorsun. Annen sadece zamana ihtiyacın olduğunu ve senden uzak durmamızı istediğini söyledi. Ama sana söylemeliyim ki, bu çok zor oldu." Yutkunuyor, gözleri Hunter'a kayıyor. "Telefonda sana söylediklerim için özür dilerim, Hunter. Sadece sinirlenmiştim. O beni dışlarken senin Sutton'la vakit geçirmene kızmıştım."

Hunter kaşlarını çatır. "Evet, bence hikayen çarpıtılmış Sammy. Gerçeğin ne olduğunu karına sorsan iyi olur." Anneme ters ters bakıyor. "Değil mi *Helen*?"

Şimdiye kadar olay çıkarmıştık. Masa arkadaşlarından birkaçı kalkıp gitmiş olsa da iki kişi kalıyor ve her hareketi izliyor.

Annem ayağa kalkıp dirseğimden tutarak bana doğru yürüdü. "Daha özel bir yerde konuşalım."

"Hayır," diye çıkıştım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Sam'i gösteriyorum. "O gerçeği biliyor mu *anne*? Evliliğiniz boyunca ona yalan mı söylediniz? Senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu? Nasıl bir canavar olduğunu?"

"Helena, neden bahsediyor bu?" Kaşlarını çatıyor. "Kafam çok karışık."

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben parmağımı kaldırıp yüzüne doğru tutuyorum.

"Aslında onun çocuğu olmadığını bilmeyecek kadar aptal değil. Çünkü matematik yapabiliyor," diye homurdanıyorum. "Ama senin terk ettiğin tek çocuğun ben olmadığını biliyor mu?"

Sam'e bakıyorum ve yüzü soluyor.

"Sutton," diye fısıldıyor. "Sana söylemediğimiz için üzgünüm. Annen... bana babanın ne kadar kötü biri olduğunu anlattı. Onu bulmaya çalışmanı hiç istemedim." Yüzü pişmanlıkla doluyor. "Başka ne yapacağımı bilemedim." Anneme bakıyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "O neden bahsediyor? Başka çocuğunuz var mı?"

"Kesinlikle öyle," diyor Brody, yanında Bria ile bir anda ortaya çıkarak.

Solmuş kot pantolonu, beyaz tişörtü ve dövmeli kollarıyla onu gören birkaç kişinin nefes nefese kaldığını duyduğuma yemin edebilirim. Yaşlı teyzelerin incilerini sıkarken gözlerini onun üzerinde gezdirdiklerini de biliyorum.

Birkaç gün önce onu arayıp ne yapacağımı söylediğimde, bana geleceğini sanmadığını söyledi. Annemizle aramızın düzelmesini umursamadığını söyledi. Görünüşe göre fikrini değiştirmiş.

"Brody O'Brien?" Sam'in gözleri genişler. "Tampa Bay Lightning'in defans oyuncusu mu?"

"Kanlı canlı, Senatör." Brody beni göstererek başını salladı. "Ben sadece Sutton için buradayım."

Annemin rengi soluyor, Brody'ye bakarken bayılacakmış gibi görünüyor. Yüzünün her duygular, ama bu duyguların ne olduğunu çözemiyorum.

"Brody küçük bir çocukken annesi tarafından terk edildi," diyorum sesim kısık bir şekilde. "Tacizci, alkolik, manyak bir adamın yanına bırakıldı." Bakışlarım Helen'a dönmeden önce kardeşime kayıyor. "Sen, Helen, onu terk ettin." Başımı hafifçe sallıyorum. "Beni terk etmen yeterince kötüydü, sırf senin mükemmel küçük dünyana artık uymadığım için beni bir hiçmişim gibi terk ettin." Elimi sallayarak sesimi yükseltiyorum. "Bu sahte, sığ, kibirli dünya." Elimle Brody'yi işaret ediyorum. "Ama kaçarken onu yanında götürmediğin gerçeği?" Gözlerimde yaşlar birikiyor çünkü tam bir canavarın ürünü olduğumu biliyorum. Gerçek bir caninin. "Sen kötü bir insansın Helen. Ve yaptığın şey için senden nefret ediyorum."

"Helena, bu doğru mu?" Sam homurdanıyor, ellerini Helena'nın kollarına koyuyor ve onu yumuşak bir şekilde sarsıyor. "Bir çocuğu -*bu* çocuğu- geride mi bıraktın?" Elini başının üzerinde gezdirerek sendeliyor. "Ve aylarca bana Sutton'ın bizimle ilişkisini kestiğini söyledin. Numaralarımızı engellediğini ve boşluğa ihtiyacı olduğunu." Adam ona iğrenerek bakıyor. "Bu doğru değil, değil mi? Başından beri sendin."

"Samuel, lütfen," diye ağlıyor annem. "Söylediklerimi asla dinlemeyecekti. Her şeyi kendi bildiği gibi yapmaya kararlıydı." Gözlerini bana çeviriyor ve hırslıyor: "Sonun böyle olacaktı. *gibi. Benim gibi*, Sutton. Hayatını bir kenara attığını ve ne olabileceğini asla bilemeden sıkışıp kalacağını söyleyebilirim."

"Brooks Üniversitesi hayatımı bir kenara atmaktan çok uzak," diyorum acı bir şekilde. "Ve kaç üniversiteden geçiş yapayım -ya da tamamen bıraksam bile- yine de senden iki kat daha iyi *bir* insan olacağım." Nefes alıyorum, dik duruyorum. "Buraya senin hayatını yıkmaya gelmedim."

Yine de... dürüst olmak gerekirse, burası tam olarak hak ettiğin şey. Buraya kendim için geldim. Gözlerinin içine bakıp benim hakkımda ne düşündüğünün umurunda olmadığını söylemek için. Ve beni yanımda duracak kadar sevememeni de umursamıyorum." Brody'nin elini tuttum. "Umurumuzda değil. Hayatımıza devam ediyoruz."

"Başka seçeneğim yoktu," diye tıslıyor Brody'ye bakarak. "O adam beni öldürecekti."

Brody'nin gözleri muziplikle dans ediyor ve ona biraz daha yaklaşıyor. "Öyle mi? Bunu yapmadığına sevinmemin tek nedeni, eğer yapsaydı Sutton'a sahip olamayacak olmam. Eğer o olmasaydı, senin plastik, botokslu kışının cehennemde çürüdüğünü düşünecektim." Dudağı yukarı kalkıyor. "Unutma, biz gittikten sonra Sammy seni kovduğunda... yaşamak için horoz sürmeye geri dönebilirsin."

Bana doğru dönerek, elimi bırakmadan önce bir kez sıktı. "Buradan, bu eziklerden uzaklaşmaya hazır mısın?"

"Kesinlikle evet." Vücuduma yayılan acıya rağmen gülümsüyorum. Yavaş yavaş varlığımdan çıkıyor.

"Sutton, bekle," diyor Sam, elimi tutarak. "Annenin yalan söylediğini bilseydim, sana çok daha erken gelirdim. Bunca zamandır bizim ya da benim seni kestiğimizi düşündüğünü bilmiyordum." Başını öne eğdi. "Bunu asla yapmam. Kan bağın olsun ya da olmasın, sen benim kızsınsın. *Her zaman* benim kızım olacaksın."

Her şeyin yolunda olduğunu söylememi istediğini bilsem de yapamam. Çünkü kendi güvenliğim için olsa da bana yalan söyledi. Ve beni daha iyi tanıyacak kadar iyi bilmesi gerekirken karısının iyiliğine inandı. Karısının onu inandırdığı gibi onu hayatımdan asla çıkarmayacağıma.

"Yapamam," diye fısıldadım. "En azından şimdi olmaz."

Yavaşça başını sallar. "kadar zaman ayırabilirsin. Ama hazır olduğunuz... ben burada olacağım." Brody'ye bakar. "Annenin uzak kalmasında rol oynadığım özür dilerim."

Brody başını sallar. ". Her geri gelmeyecekti."

Sonra dönüp gidiyor. Ben de onu takip ediyorum. Çünkü, lanet olsun, bu benim ailem.

Hunter elimi dudaklarına götürüyor. "Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seviyorum. Ve ben de seni seviyorum." Gülümsüyorum. "Şimdi beni eve götür. Bir gün için yeterince çılgınlık yaşadım."

"Aynı, bebeğim. Aynı."

30

Sutton

Yedi Ay Sonra

Sahil havasını uzun ve abartılı bir şekilde ciğerlerime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yüzüme vuran güneş ışığını içime **çekiyorum**. Havayı solumak bile daha kolay geliyor. Belki de sadece bugün yeni başlangıcımızın ilk günü olduğu içindir. Çünkü bugün Florida'daki yeni evimize taşındık.

Tamam. Üzerinde. Bu. Lanet olası. Sahilde.

İğrenç, pis kokulu, yosun kaplı bir plajdan bahsetmiyorum. Bu, içinde yürürken ayaklarınıza masaj yapan ince beyaz kumdur.

Tampa Bay Lightning geçen kış Hunter'ı arayıp ona bir yer önerdiğinde onun adına çok mutlu oldum. O da çok heyecanlanmıştı. Ama aynı zamanda endişeliydi çünkü mezun olmama daha iki yıl vardı ve yapmak istediği son şey gelecek planlarımı mahvetmektir. Ancak ne istediğimi ve beni neyin mutlu edeceğini uzun uzun düşündüğüm bir süre - tam olarak bir hafta - geçirdikten sonra Brooks'ta olmak için gerçek bir nedenim olmadığını fark ettim. Artık yarışmacı olarak dans etmek istemiyordum. Ve hangi derecenin peşinden gitmeye çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra dedim ki, *siktir et*. Çünkü ne istediğimi biliyordum ve o da Hunter'dı. Gerisini taşındığımızda düşünecektik.

Ve gördük de. Çünkü evimizi görmek için Florida'ya geldiğimizde, Hunter'ın koçlarıyla tanıştığım arenaya uğradık. Dansla ilgili geçmişimi öğrendikten sonra, yakınlarda bir dans stüdyosunun umutsuzca bir eğitmene ihtiyacı olduğunu öğrendiler. Birkaç telefon görüşmesinden sonra... kabul edildim.

gecesine kadar çocuklarla çalışmayı hiç düşünmemiştim. Ve şimdi, daha heyecanlı olamazdım.

Tampa Bay sadece Hunter için harika bir fırsat değil, aynı zamanda astımımı uzak tutmak için daha iyi bir ortam sağlayacak. Üstüne bir de kardeşim Brody, Tampa Bay Lightning'de oynuyor. Doğrusu, Hunter'a bu teklifi almak için onun hakkında iyi şeyler söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

o aldı. Yine de Hunter çok iyi bir oyuncu ve ona sahip oldukları için şanslılar.

Artık Hunter ve ben kardeşime ve onun sevimli ailesine yakın olacağız. Ve bundan daha büyük bir nimet olamaz.

Ryann'ı çok özlüyorum. Ve onu terk ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama her nasılsa, sanırım Watson onu çok meşgul ediyor. Sporculardan nefret ettiğini söyleyen arkadaşımın Wolves kalecisine aşık olacağı kimin aklına gelirdi ki? Lana'yla zaman zaman konuşuyorum ama zaten hiçbir zaman yakınlaşma şansımız olmadı. Ve Poppy... şey, şaşırtıcı bir şekilde, bana karşı böyle bir sürtük olduğu için özür diledi. Onun sözleri, benim değil. Ama ikimiz de kendimizi asla arkadaş olarak görmeyeceğimizi biliyorduk. Bazen birinden hoşlanmazsınız, bu kadar basit. Ve gerçek şu ki, ondan hoşlanmıyorum. O da benden kesinlikle hoşlanmıyor.

Bana babalık yapmamış olsa da aslında yine baba dediğim Sam'le görüşmeye devam ettim. Annemle aramızdaki her şey bittikten hemen sonra boşanma davası açtı. Annemin şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, ailem olarak kalmam için elinden geleni yaptı. Ayrıca, Brody'nin bana anlattığına göre gerçek babamın canına okumuş.

Babam sadece annemin Brody ve benim hakkımda yalan söylediğini öğrenmekle kalmadı, aynı zamanda Thompson'larla olan ilişkisinin Helen tarafından sabote edildiğini de öğrendi çünkü dramayı başlatmak için tohumu eken oydu. Görünüşe göre, Sam'in araziye onlara vermesini istemiyordu çünkü babamla kendisinin yeterince para almadığını düşünüyordu. Tüm bunlar bazı açılardan berbat olabilir ama artık herkes gerçeği bildiğine ve Helen olarak bilinen çürük elma gittiğine göre, babam ve Hunter'ın ailesi yeniden arkadaş oldular.

Hunter'ın ailesi mükemmel olmaktan çok uzak, ancak geçen kış Tampa Bay Lightning'den çağrı aldıktan sonra, bu haberi garip bir şekilde iyi karşıladılar. Sadece bu da değil, birkaç maçına bile geldiler. Takımının kazandığı Frozen Four da dahil. Sanırım sonunda oğullarının asla bir doktor olamayacağını ve onu olduğu gibi kabul etmenin zamanının geldiğini anladılar. Bu da pek çok insanın kahramanı olacak inanılmaz bir sporcu.

Kollar belime dolanıyor ve Hunter yüzünü boynuma gömüyor. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm, Minik Kuş."

Kıkırdıyorum, ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Erteliyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bavulumu boşaltmak istemiyorum."

"Öyleyse yapma," diye mırıldanıyor boynumu öperken. "Zaman geçirmek için yapabileceğimiz birkaç şey daha düşünebilirim."

"Ah, öyle mi?" Seksi kastettiğini düşünerek kızardım. "Neymiş o?"

"Öncelikle, bugün taşındığımız için muhtemelen terlemişsinizdir. Yıkanmak iyi gelebilir."

Titriyorum. "Mmhmm ..."

Tam ona doğru dönüp bir öpücük konduracakken beni omzuna aldı ve sahile, dalgalara doğru koşmaya başladı.

"Sakin buna cüret etme Hunter Thompson!" Ciyaklıyorum. "Salı gününe kadar kışını tekmeleyeceğim!"

"Pazartesi olduğuna göre, bununla başa çıkabilirim," diyor elini kışıma vurarak. "Bebeğim okyanusa bayılır. Hadi gidip test edelim!"

Bizi dalgaların içine attığında, elbisem sıırılsıklam olurken boğazımdan çığlıkla karışık kahkahalar yükseliyor.

Beni serbest bırakıyor ve vücutlarımız dalgalarla birlikte yükseliyor.

Ona sıçradım. "Bunu ödeyeceksin, seni pislik."

"Merak etme; bundan sonra telafî edeceğim, o çok sevdiğin duşakabinde." Göz kırıyor. "Seni pis kız. Sahildeydik ve sen o anda seni almam için hazırdın."

Kaşlarımı çattım. "!"

Kaşlarını oynatıyor. "Oh, öyleydin. Kalçaların kasılıyordu ve vücudun sikim için yalvarıyordu." Bacaklarımı tutarak beline doladı ve beni öptü. "Senin için iyi bir şey, seni daha fazla bekletmeyeceğim. Seni o fayanslı duvara karşı becermek istediğimi biliyorsun." " olmaz." Başımı sallıyorum. "Batırdın dostum. Ben hazırdım. Hazırdım.

her yapacağım. Şimdi mi? Hayır. Unut gitsin."

Dudakları eğlenerek seğiriyor ve teslim olacağımı bilemeyecek kadar beni iyi tanımasından nefret ediyorum. O çok karşı konulmaz biri.

"Öyle mi? Yani yarın seni duvara yaslayıp sırtını morartacak kadar sert sikerken o mükemmel göğüslerini yalamamı istemiyor musun?" Omuz silkiyor. "Yani, tamam. Sorun değil."

Onu tekrar su sıçratarak, evimize doğru koşmaya başlamadan önce kuma geri dönüyorum. Gülerek ona bakıyorum, hızla bana doğru geliyor.

Beni kucağına alıp verandaya taşıdığı anda ve kapıyı açtığı anda çığlık atıyorum.

"Her yer kum ve su olacak!" Hala kıkırdarak çığlık atıyorum.

"Umurumda değil. Gerekirse elimle temizlerim." Banyonun kapısını iterek açtı ve beni koltuğa oturttu.

Elbisemi başımın üzerinden çektikten sonra diz çöküyor, sütyenimi açıyor ve külotumu indiriyor, parmaklarını bacaklarımın arasına sokuyor. "Siktir, bebeğim. Parmaklarımı çok sert sıkıyorsun. Sikime ne yapacağını bir düşünsene. Çok hazırsın, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, havayı sürüklüyorum. "Evet. Evet, lütfen, Hunter."

"Siktir... ben. Çok güzelsin," diye inliyor ve duşu açmadan önce kendi kıyafetlerini çıkarıyor.

Beni kaldırarak bizi içeri götürüyor ve ağız ağızıma değmeden önce sırtımı soğuk fayanslara bastırıyor. Başını boynuma dayayıp tenimi öpmeden önce dili benimkine değdiğinde naneli bir tadı var.

Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor. Bedenlerimizin arasına uzanıp onu birkaç kez okşuyorum ve o da inliyor.

Bu adama asla doyamayacağım. Asla.

Hafifçe geri çekiliyor ve sikinin başını yavaş yavaş içime itiyor. Alnını göğsüme bastırıp daha sert ve daha hızlı hareket ederken başımı duvara yaslayıp sırtımı fayansların üzerinde dikleştiriyorum.

İnliyorum, tırnaklarım sırtına doğru ilerlerken saf arzudan alt dudağımı ısııyorum, o içime girip çıkarken derisine bastırıyorum. Ve tıpkı söylediği gibi, sırtımın muhtemelen moraracağını biliyorum. Ama umurumda değil. Azıcık bile.

Su vücudumuzun üzerine fışkırıyor ve bir eliyle başımın arkasını kavrayıp ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyor. Meme uçları acı verecek kadar sertleşiyor ve hareketleri daha düzensiz hale geliyor.

"Sikimi sık bebeğim," diye hırılıyor ağızımın içine. "Sikimin her yerine boşal. Bacaklarımdan aşağı damladığını hissetmek istiyorum."

İstediği zaman, tam onun çözüldüğü anda ben de çözülüyorum. Onun inlemeleri benim çığlıklarımınla susturuluyor. Ve bu önemli değil çünkü biz yalnız yaşıyoruz. Kendi evimizde.

Beni yavaşça tuttuğu yerden bırakmadan önce hırıltılı nefesler alıyor ve sırtıyor.

"Evet, sahilde söylediklerinin saçmalık olduğunu biliyordum. Bebeğim sikimi sikme fırsatını asla geri çevirmez."

Meme ucunu çimdiklemeden önce elimin tersiyle ona vuruyorum. "Kapa çeneni. Sinir bozucusun."

"Evet, ne kadar sinir bozucu olsam da... yanaklarındaki o parıltı da ne? Ha?" Göz kırpıyor, biraz sabun alıyor ve saçımı yıkamadan önce beni döndürüyor. "Bu doğru. *Avcı'nın görkemli sikiinin* parıltısı. Bir şey değil."

Gülüyorum, başımı sallıyorum ve o saçımı köpürtmeye devam ederken gözlerimi deviriyorum. "Sen nasıl istersen, Thompson. *Her neyse. Sen ne dersen. Söyle.*"

Hunter'ın aşkı içimde var olduğunu bile bilmediğim bir boşluğu doldurdu. Bu kadar büyük bir aşkın sadece peri masallarında olduğunu sanırdım. Meğer yanlışmışım.

Peri masalımı buldum. Hunter benim peri masalım.

Hunter

Üç Yıl Sonra

Verandada oturmuş, yeni doğmuş bebeğimi kucağıma almış, çok mu sıcak diye merak ediyorum. Ya da belki üşümüştür. Bilemiyorum. Bu şeylerin bir kullanım kılavuzu olmalı.

"O bebek yüzüne elveda de." Brody sırtarak küçük oğlumuz Easton'a bakıyor. "Artık bu küçük piçlerden birine sahip olduğuna göre, fazla uyuyamayacaksın. Tüm bu uykusuzluk, o süper yumuşak cildinde bazı kırıışıklıklara yol açacak."

Bria havuzdan bana gülümsemeden önce, "Bebeğim, kapa çeneni," diye tıslıyor. "Hunter, mankafa kayınbiraderini dinleme. Bu yaşta hâlâ bebek gibi bir yüzün olduğu için seni kıskanıyor, biliyorsun."

Brody yaklaşıyor ve parmağını yüzümün yan tarafına sokuyor. "Evet, tam şurada başlayan bir kırıışıklık görüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Siktir git."

Yüksek sesli bir horlama sesi üçümüzün de kafasını Sutton'ın uyurken ağzının açık kaldığı hamağa çevirmesine neden oluyor. Salyasından bir çizgi gördüğüme eminim. Birkaç dakika önce konuşmanın bir parçasıydı. Ama on gün önce hayatlarımızın tamamen değiştiğini ve bu evde kimsenin fazla uyumadığını düşünürsek, çok yorgun.

Brody sırtıyor, telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekiyor. "Noel'de bana yaptığı şakayı ona geri ödeteceğim. O lanet Sharpie'yi yüzümden çıkarmak günlerimi aldı."

Bria ve Brody'nin en büyükleri olan Iris, annesinin yanına havuza atlar ve Brody başını sallar.

"Bu çocukta hiç korku yok, yemin ederim."

"aldığını merak ediyorum," diye Bria. "Umarım küçük adamımız böyle olmaz. Ama içimden bir ses damarlarında O'Brien kanı olduğunu söylüyor... Mahvoldum."

Kimse cevap veremeden Isla köşeyi dönüp bana ve bebeğe doğru koşmaya başladı, Cam de peşindeydi. Addison kalçasında oğluyla en son ortaya çıktı.

"Yavaş ol Isla kızım," diye sesleniyor. "Bebeği kucağına almadan önce kurallar hakkında konuşmamız gerekiyor."

Cam önümde durdu. "Evet, bir numaralı kural gibi. Bebeği önce baban kucağına alacak," diyor. Kollarını uzatarak sırtıyor. "Cam-Cam Amca'ya gel, küçük dostum!"

Onu bırakıp omuz silktim. "Evet, sanırım zaten altına sıçtı, yani hepsi senin, koca adam."

"Ciddi misin?" Cam homurdanıyor. "Hiç hoş değil."

Cam olarak da bilinen bebek hırsız, kokan çocuğumla birlikte içeri girdi. Aramızda babalığı bu kadar kolay benimseyen tek kişi o. Sanki bunu yapmak için yaratılmış ve ben ona çok saygı duyuyorum. Ayrıca itiraf edemeyeceğim kadar çok ondan tavsiye istiyorum.

Tüm bu kargaşanın ortasında Sutton uyanır ve koluyla yüzünü siler. "Oh kahretsin. Uyuyakalmışım."

"Sanki sürprizmiş gibi söylüyorsun." Gülüyorum. "Bebeğim, geçen hafta seni çamaşır odasında uyurken buldum."

Addison ona doğru yürüyüp sarılırken Sutton gözlerini ovuşturuyor. "Tebrikler anne. Nasılsın bakalım?"

"Dürüst olmak gerekirse, bir genç olarak bunu nasıl yaptın?" Kaşlarını çatıyor. "Yorgunum. Göğüslerim ağrıyor ve sızdırıyor. Bir tür vampir gibi sadece gündüzleri uyuyor. Oh, ve vücudum gerilmiş pizza hamuruna benziyor."

"Doğrusu kolay olmadı. Ama ailemden çok yardım aldım. Yeni doğan aşaması ne kadar zor olsa da -kim ne derse desin; zor- aynı zamanda çok hızlı geçiyor." İç çekiyor. "Küçük şeylere takılmayın. Çamaşırlar, ev işleri. Ne olursa olsun. Sadece günleri atlatın ve o küçük külçeye sarılıp onu içinize çekmek için elinizden geleni yapın."

Sutton, "Düşündüğümde çok daha zor," diyor ve sesindeki duyguyu duyabiliyorum. "Her zaman çok korkuyorum. Ve yorgunum. Sonra da huysuzlaşıyorum." Göğsünü okşayarak suratını asıyor. "Ve cidden, göğüslerim bir daha normal görünecek mi?"

"Çok seksisin, Küçük Kuş. Ve göğüslerine bayılıyorum," diye sesleniyorum, göz kırparak. "Altı haftalık çekini alana kadar gün sayan ben değilim."

"Ne çeki?" Isla etrafına bakınarak "Ne çeki?" diyor ve Addison gözlerini açarak bana pis bir bakış atıyor.

"Isla, bebeğim, çantamdan mayonu al ve git üstünü değiştir. Bria Teyze ve Iris'le birlikte yüzebilirsin." Addison gülümsüyor. "Hadi git."

"Evet!" Isla, Cam dışarı çıkarken ona bakıp gözlerini kısmadan önce ciyaklıyor. "Yüzdükten sonra sıra bende. Tüm zamanını ona ayıramazsın."

"Ama ben bebeklere fısıldayan kişiyim." Adam sırtıyor ve kadın uzaklaştıktan sonra karısına bakıyor. "Bu gece içine bir bebek koyacağım. Buna karar verildi."

Addison başını sallıyor ve Sutton'a bakarken onu tamamen görmezden geliyor. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Ayrıca, bir sır öğrenmek ister misin? Bahse girerim yeni annelerin çoğu senin hissettiğin gibi hissetmiştir."

"Vaaz ver!" Bria havuzdan sesleniyor. "Üç hafta boyunca ağladım. Harikaydı."

Addison başını sallar. "Gördün mü, sana söylemiştim. Hormonların şu anda biraz tuhaf ve bu çok normal. Kendine karşı sabırlı ol." Onun sırtını sıvazlıyor. "Ve vücudun hala harika, bebeğim. Kocan haklı; gerçekten iyi görünüyorsun."

"haklısın," diye . "Her zamankinden daha ateşlisin."

Sutton'dan uzaklaşıp Easton'ı Cam'den çalmaya gittiğinde, Sutton'a doğru yürüyorum ve onu bir çim sandalyede kucağıma çekiyorum.

"Harika gidiyorsun anne. Yorgun olduğunu ve vücudunun eskisi gibi olmadığını hissettiğini biliyorum ama söz veriyorum, her zamankinden daha güzel görünüyorsun." Yanağından öpüyorum. "Ve birlikte kurduğumuz bu hayatı seviyorum. Sen ve ben."

Boynunu bükerek bana bakıyor, ağlıyor. "Neden beni ağlatmak zorundaydın ki?" Burnunu çekiyor. "Ben de seni seviyorum. Bugünlerde bok gibi görünsem ve sen bebek gibi pürüzsüz bir cilde sahip olsan bile."

Göğsüme sokuluyor, ben de kollarımı ona doluyorum ve bizi kontrol etmek için gelen arkadaşlarımıza ve ailemize bakıyorum. Cam Boston'dan buraya sırf Easton'la tanışmak için geldi. Link ve ailesi de yarın geliyor.

Ben şanslı bir adamım. Ve her şey bir dansla başladı.

Daha fazla puck boys geliyor!

Duygusal bir okumaya hazır mısınız? Cade'in hikayesi *Kayıp Çocuk* için [buradan](#) ön sipariş verin!

Mantık evliliği size göre mi? Watson'ın *Mükemmel Çocuk* adlı hikayesini [buradan](#) ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Hepiniz Brooks Üniversitesi'ni sadece üç kitaptan sonra bırakacağımı düşünmediniz, değil mi? Tabii ki düşünmediniz! Size daha fazla disk oğlanı getirmeliydim. Brody ile yarattığım duygusal tahribattan sonra, benim gözümde bir melek olan Hunter'ı size borçlu olduğumu düşündüm! Hunter ve Sutton'ın hikâyesini yazmaktan gerçekten keyif aldım. Bana göre, tatlı ve baharatlı mükemmel bir miktar!

Her zaman teşekkür etmem gereken bir yığın insan var çünkü kabul edelim ki onlar olmadan tüm bunlar mümkün olmazdı. Teşekkür ettiğim herkes, farkında olmasalar bile kariyerimde çok önemli bir rol oynadı.

Güzel, sevimli, çılgın, yorucu çocuklarıma - En iyi maceraları biz yaşıyoruz ve bu kariyer bana sizinle seyahat etme imkanı verdiği için çok minnettarım. Hasta olduğunuzda size sarılabildiğim ve en büyük anlarınızda yanınızda olabildiğim için. Üçünüzü de çok seviyorum.

Yorgun, bunalmış, zihinsel olarak tükenmiş yanlarımla çoğu zaman baş başa kalan kocama, beni sevdiğin için teşekkür ederim. Ve yıprandığımda ve dağılmak üzereyken mutfakta bana sarıldığın için. Beni bir arada tutmak için her zaman yanımdasın. Bazen gerçek aşk çiçek, kart ve şeker değildir. Öğrendiğime göre, bazen, bizim deyimimizle "en zor anlarda" birbirimize destek olmaktır. Ve bunu sensiz atlatmayı hayal bile edemiyorum. Seni seviyorum.

Anneme teşekkür ederim. Kendisi dünyanın en yavaş okuyanıdır. İlk kitabım çıktığında okumaya başladı ve şu anda *Dane'i Oynamak'ı* okuyor. Ki... evet, matematiğim kötüdür ve ben bile bunun berbat olduğunu biliyorum. Ama her halükarda, her zaman Teşekkür bölümünü okur. Yani, eninde sonunda, yıllar sonra, bunu okuyacak. Anne, umarım benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordur. İyi bir şey olduğunda seni arıyorum. Korkunç bir şey . Bazen de sadece sesini duymak istediğim için. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

Autumn Gantz-Söyleyeceklerin her zaman hoşuma gitmeyebilir ama ne olursa olsun seni her zaman dinlerim. Çünkü günün sonunda senin fikirlerine çok değer veriyorum ve gerçekten en iyisini istediğini uzun zaman önce öğrendim.

benim için. Üç yıl önce size güvendim ve bugün olduğum yazar haline gelmemde bana yardımcı oldunuz. Daha önümüzde uzun bir yol var ve ben çalışmaya hazırım. Beni tetikte tuttuğun için teşekkürler. Seni seviyorum, hayat arkadaşım.

Unforeseen Editing'den Jovana Shirley, dağınık müsveddelerimi temizleme zevkini tattı - Lanet olsun, hanımefendi. İşinizde çok iyisiniz. Birlikte çalışırken böylesine rahat bir akış yaratmış olmamızı seviyorum. Bu bir dans gibi işliyor ve bana göre her zaman sorunsuz ilerliyor. Birlikte dünyaya on üç kitap getirdik. Sizi seviyorum ve daha niceleri için sabırsızlanıyorum.

Candice Butchino-Kitaplarım hakkında en tatlı paylaşımları yapan bir okuyucu olarak başladınız. Sonra tanıtımlarımın çoğunu paylaşan bir bookstagrammer oldun. Sonra da istediğim zaman mesaj atabileceğim ya da arayabileceğim inanılmaz iyi bir arkadaş oldun. Şimdi de kitaplarımın swag'ını yapıyor, beta okumalarını yapıyorsun ve benim için büyük bir duygusal destek oluyorsun. Seni seviyorum, hanımefendi. Kitap dünyası bizi birleştirdiği için çok mutluyum.

Jaimie Davidson-Güvenilir düzeltmenim olduğun için teşekkür ederim! Ne kadar meşgul olursan ol, bana fazladan bir çift göz olmak için zaman ayırıyorsun ve sana ne kadar teşekkür etsem az. Taptığınız yazarlara olan sevginiz ve desteğiniz eşsiz. Ve sana çok minnettarım. Seni seviyorum, bebeğim.

Teşekkürler Jenn Phelps ve Megan Smith, fazladan bir çift göz olduğunuz için! Ve kitap camiasında yaptığınız her şey için. Harikasınız!

Renie Saliba'ya bana bu muhteşem kapak fotoğrafını sağladığı için teşekkür ederim. Çok ama çok sevdim. Sizinle çalışmak bir zevkti. İşimi kolaylaştırmadığımı biliyorum ve kesinlikle işim için sizi çalıştırdım. Ama ortaya çıkan sonuçtan çok memnunum.

Enchanting Romance Designs'dan Sarah Grim Sentz-Kızım, yine çok başarılısın. Seninle çalışmayı her zaman çok seviyorum. Yaratıcı zekana bayılıyorum ve çalışmaların beni her zaman şaşırtıyor.

Amy Queau, Q Design'a özel teşekkürler - Her zaman olduğu gibi, birlikte çalışmak için harikasınız. Müşterilerinizle bu kadar iletişim halinde olmanızı seviyorum ve tekrar birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum. Her şeyi çok kolaylaştırıyorsunuz.

Çalışmalarına şans verdikleri için okuyucularına teşekkür ederim. Şimdi, hepimiz kendimizi Cade için hazırlayalım. Çünkü o sizi mahvedecek.

Kendinizi uyarılmış kabul edin.
Şimdilik hepsi bu kadar! XO

yazar hakkında

Hannah Gray günlerini Maine sahilindeki küçük, şirin bir kasabada tatil yaparak geçiriyor. Hevesli bir çağdaş aşk romanı okuru ve her yıl daha fazla kitap okumak için kendisiyle yarışıyor.

Gün boyunca üç mükemmel kızını seviyor ve olabileceği en iyi anne olmaya çalışıyor. Ama geceleri onları yatırdığında -tamam, onu geç. Onlar yatağında yanında uyuyakaldıklarında -çünkü görünüşe göre yatak odalarında canavarlar var- kendi fantezi dünyasına dalıyor, gece geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve karakterleri hakkında hikayeler yazıyor. Bir eş ve anne olmayı ne kadar sevse de - ve kesinlikle seviyor - okumak ve yazmak onun çıkış noktası, ona fiziksel olarak ailesiyle birlikte olurken uzaklara seyahat edebileceği bir yer veriyor.

Eşiyle 2013 yılında evlendi ve o zamandan beri her gün onun çılgınlıklarına katlanıyor. Onun dayanağı olarak, bu çılgın ve sürekli değişen dünyada değişmeyen tek şey o.

İçindekiler

Seçilmiş Çocuk

Telif hakkı© 2023 yazan Hannah

Gray çalma listesi

İçindekiler

er önsöz

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

yazar hakkında bilgiler

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

